

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

ΕΤΟΣ ΕΒΔΟΜΟΝ, 1885 — ΠΡΩΤΗ ΕΞΑΜΗΝΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΕΒΔΟΜΟΣ

Ἰδρυθῆ ἐν ἔτει 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΥΠΟ

ΤΗΣ ΑΝΩΝΥΜΟΥ ΜΕΤΟΧΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ «Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΥΔΡΑΙΟΣ

1885

Ἀπαγορεύεται ἡ ἄνευ ἄδειας αναδημοσίευσις τῶν περιεχομένων

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

ΤΗΣ ΑΝΩΝΥΜΟΥ ΜΕΤΟΧΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ «Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΔΕΙΚΤΑΚΗΣ, κτηματίας. — ΜΙΧΑΗΛ ΚΑΤΣΙΜΠΑΛΗΣ, έμπορος.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ, δικηγόρος και βουλευτής Βόλου. — ΝΙΚΟΛΑΟΣ Β. ΠΑΓΚΩΣΤΑΣ, δικηγόρος και δημοτ. Σύμβουλος Πειραιώς. — ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΣΤΟΥΠΗΣ, δικηγόρος και όφγγ. του Πανεπιστημίου.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ τής Έταιρίας και του Περιοδικού Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΥΑΡΑΙΟΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Έν Έλλάδι φρ. 5, — Έν τῷ Έξωτερικῷ χρυσά φρ. 6.

Η συνδρομή είνε προπληρωτέα και έτησία, από 1^η Ιανουαρίου μέχρι 31^η Δεκεμβρίου.

Έγγράφονται κατά πῶσαν έποχήν συνδρομηταί και λαμβάνουσι τὰ φύλλα άπ' άρχῆς του έτους.

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ»

Άδιστου φρ. 2,50 και ταχυδρομικῶς στελλομένου φρ. 2,80

Χαρταδέτου » 3,50 και ταχυδρομικῶς στελλομένου » 4—

Εύρίσκονται ὅλοι οἱ μέχρι τουδὲ εκδεδομένοι τόμοι.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Αγαπᾶτε τὰ ἄνθη.....	27	Μαθητῆς (ὁ) και ὁ μετασκοκώληξ.....	27
Ἀγελίδα (ἡ) τῆς Σταυρούλας.....	74	Μικραί (αἱ) τέρφεις.....	71
Ἀγροτικός (ὁ) οἰκίσκος (μετὰ 4 εἰκόνας).....	76	Μικρός (ὁ) ἀραπάκης (μετὰ εἰκόνας).....	46
Ἀλληλογραφία τῆς « Διαπάλασεως τῶν Παίδων » 15, 31, 47, 63, 79, 94, 110, 126, 143, 158, 175, 191	109	Μικρός (ὁ) μάγος.....	45
Ἀλώπηξ και ξυλοκόπος (μετὰ εἰκόνας).....	109	Μικρός (ὁ) Χριστός και ὁ μέγας κόδος (μετὰ 2 εἰκόνας).....	23
Ἀρπαγή (ἡ) τῆς Περσεφόνης.....	166, 187	Μουσαφρηταί (οἱ) τῆς κυρίας Λαυρῆ (μετὰ εἰκόνας).....	58
Γάτος (ὁ) τῆς γραίας.....	154	Ὁδηγία διὰ τῶν κοινωνικῶν βίαν.....	119
Γνωστοποίησις ἐνδιαφέρουσα.....	15, 31	Οἰκογενειακαί ἔθρατα.....	42
Διαγωνισμός ἐνδέκατος (μετὰ 20 εἰκόνας).....	168	Παιδικὸν πνεῦμα 15, 30, 46, 62, 78, 94, 110, 126, 142, 158, 174, 191	191
Διογένης (ὁ) και ὁ σκλάβος (μετὰ εἰκόνας).....	44	Παπάκια (τὰ) τῆς Εἰρήνης (μετὰ εἰκόνας).....	161
Δύο (οἱ) κατηραμένοι (μετὰ 3 εἰκόνας).....	40, 59	Παρέδοκος Ἰππασία (μετὰ εἰκόνας).....	113
Εἰκόνας κορασιῶν.....	87	Παραγγέλματα.....	68, 94, 157, 174
Εἰς τί χρησιμεύουν οἱ διερμηνεῖς (μετὰ 7 εἰκόνας).....	81, 100, 121, 131	Πατρὶς (ἡ).....	43
Ἐκφράζομεν τὰς εὐχαριστίας μας.....	47	Περπέτσιαι (αἱ) ἐνὸς ὄνου (μετὰ 7 εἰκόνας).....	27
Ἐπισιν ἀπὸ τὴν φωλιάν του (μετὰ 2 εἰκόνας).....	153	Πέλεκι ἡ μικρὰ γαγγά (μετὰ εἰκόνας).....	70
Ἐπίσκεψις (ἡ) τοῦ Χριστοῦ.....	2	Πνευματικαὶ ασκήσεις 16, 32, 48, 64, 80, 96, 112, 128, 144, 160, 176, 192	192
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ ΠΡΟΣ ΜΙΚΡΟΝ ΑΘΗΝΑΙΟΝ			
Ἰανουάριος.....	21	Πόλεμος (ὁ) τῶν ποτικῶν (μετὰ 2 εἰκόνας).....	185
Φεβρουάριος.....	52	Πρακτικαὶ γνώσεις.....	124
Μάρτιος.....	84	Πρακτικὴ ἱατρικὴ.....	108
Ἀπρίλιος.....	114	Σημαία (ἡ) διάλογος.....	98
Μάιος (μετὰ 3 εἰκόνας).....	150	Σιδηρόδρομος (ὁ) τῆς Πελοποννήσου (μετὰ 2 σκιαγραφήματων).....	120
Ἰούνιος.....	182	Σκύλος (ὁ) τοῦ ἀγωνιστοῦ (μετὰ εἰκόνας).....	10
Εἰς τὸ Μαγειρεῖον (μετὰ 3 εἰκόνας).....	189	Σκουργιτάκια (τὰ) και τὸ μαμοῦδι (μετὰ εἰκόνας).....	1
Ἔργασια (ἡ).....	157	Σφάλμα (τὸ) τοῦ Ἀωνίδα, διάλογος.....	38
Ἐύκολος ζωγραφικὴ (μετὰ 14 εἰκόνας).....	155,	Συνεισφορά (ἡ) διάλογος.....	129
Εὐτυχῆς (ἡ) ἡμέρα τοῦ λύκου.....	171	Τάξις και ἀταξία.....	26
Εὐτυχῆς (ἡ) οἰκογένεια (μετὰ εἰκόνας).....	97	Ταμφοῦν ὑπὲρ τῶν ἀπόρων.....	47
Ἰατρικὴ τῆς « Διαπάλασεως ».....	62	Τί εἶνε τὸ καθήκον.....	170
Ἱστορία ἐνὸς φορέματος (μετὰ εἰκόνας).....	141	Τιμωρία (ἡ) τῆς Μαργαρίτας (μετὰ εἰκόνας).....	24
Καθίκοντα (τὰ) τῆς κόρης.....	3	Τρεῖς (οἱ) μικροὶ Σωματοφύλακες (μετὰ 28 εἰκόνας).....	177
Κατρικύλημα (τὸ) (μετὰ εἰκόνας).....	190	Ταμφοῦν 6, 17, 35, 49, 65, 88, 103, 115, 137, 145, 162,	177
Κλέπτρα (ἡ) κίσσα (μετὰ εἰκόνας).....	35	Φιλονομία (ἡ) τοῦ Σαπιοκαρδάκη και τῆς Κυρᾶ Μιχαλάκωνας (μετὰ 3 σκιαγραφήματων).....	56, 72
Κίνδυνος (ὁ) τῆς μυίας (μετὰ εἰκόνας).....	93	Φόδος (ὁ) τοῦ Πετρῆ (μετὰ εἰκόνας).....	85
Κοινοδύμημα (τὸ) τοῦ τράγου (μετὰ 5 εἰκόνας).....	125	Χῆρα (ἡ) τοῦ Σκολόπακος (μετὰ εἰκόνας).....	135
Κυνῆρι (τὸ) τῶν ἀγριοχόλων (μετὰ 6 σκιαγραφήματων).....	11		

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

	σελ.		σελ.
Δίγυς (ὁ)	45	Λεωνίδας (ὁ)	24
'Ανάγνωσις μεσ' ἐν' ἄστρα	5	Μακρὰν τῆς Πατρίδος	166
'Ανθη (τὰ)	34	Μαχαίρας (ὁ)	59
'Ανοιξιάνικο τραγούδι	109	"Ὄνος καὶ κυνάριον, μῦθος (μετὰ εἰκότος)	14
Αὐγή (ἡ)	184	Παιδίον (τὸ) πρὸς τὴν θριθά	99
Βασκὸς (ὁ) καὶ τὸ τέκνον αὐτοῦ	69	Ποτάμι (τὸ)	74
Γιαχά (ἡ)	93	Πρὸς (ἡ) τὰ πτηνὰ εὐσπλαγγία	4
Καλὴ νύκτα	26	Στάχυα (τὰ)	24
Κίτρινα (τὰ) τριαντάφυλλα	108	'Υπνηλὸς (ὁ) καὶ ὁ ἀλέκτωρ	69
Κυνηγὸς (ὁ)	99	Φεγγάρ: (τὸ) καὶ ἡ γρηά	152
Λατρεία (ἡ) τοῦ Θεοῦ	40		

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ὁ τόμος οὗτος περιέχει 137 εἰκονογραφίας

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΣΠΟΥΡΓΙΤΑΚΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΜΑΜΟΥΔΙ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Βάλετε με τὸν νοῦν σας ὅτι εἶσθε μέσα εἰς ἓνα μέγαν κήπον.

Ἐπάνω εἰς ἓνα κλάδον ἀνθισμένης ἀμυγδαλέας, πεσμένοι χάμου, κάθονται συμμαζευμένα δύο ἀδελφία, δύο σπουργιτάκια καὶ συλλογίζονται τὴν μητέρα των, τὴν κυρὰ σπουργιταῖνα, ἣ ὅποια ἐβγήκε νὰ μαζεύσῃ τροφάς. Ἐξαρνα τί βλέπουν ἐμπρὸς των;

Ἐνα μαμουδί χρυσοπράσινον νὰ περιπατῆ σιγὰ ἐπάνω εἰς τὴν πράσινην χλόην.

Τὸ ἓνα σπουργιτάκι τότε σκουντᾷ μετὰ τὸ πτερό του τὸ ἄλλο.

— Κύττα, ἀδελφάκι μου, τοῦ λέγει, τί ὠραῖο φαγητὸ ποῦ περνᾷ ἀπ' ἐμπρὸς μας!

Τύχη ποῦ τὴν ἔχομεν. Θὰ τὸ τραγανίσωμεν μὴ χάρα.

— Ναί, μὰ θὰ ἔχη σκληρὸν θώρακα καὶ θὰ σπᾶσωμεν τὸ βράμφος μας.

— Καὶ ἐπειτα κύττα ἐκεῖ κατὶ πράγματα σὰν κέρατα ποῦ ἔχει, δὲν τὰ φοβάσαι;

— Τί καλὰ νὰ ἦταν ἡ μητέρα ἐδῶ, αἱ; τώρα θὰ γλαίφαμε τὰ δάκτυλά μας.

Διὰ τὴν καλὴν τύχην τοῦ μαμουδιοῦ ἡ κυρὰ σπουργιταῖνα δὲν ἦλθε.

Τὸ μαμουδί ἐπρόφρασε κ' ἔφυγε. Καὶ τὰ δύο σπουργιτάκια ἔμειναν μετὰ τὴν κοιλιὰ ἀδεία ὅπως ἔδοι ὅσοι ἀντὶ νὰ κινηθοῦν καὶ νὰ κοπιᾶσουν στέκουσιν μετὰ τὸ στόμα ἀνοικτὸν καὶ περιμένουν νὰ ἔλθῃ ἡ μπουκιά μονάχη τῆς εἰς τὸ στόμα των.

ΕΤΟΣ Ζ'.

Η ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὅπως ὄλοι όταν μεγαλώσουν, ἐνθυμείται τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν· συλλογίζεται μὲ συγκίνησιν τὴν ταπεινὴν του γέννησιν, εἰς τὴν Βηθλεέμ, τὴν νύκτα, μέσα εἰς τὴν φάτνην, τὴν ὁποίαν ἐξέστειναν μὲ τὴν ἀναπνοὴν των σμὰ ἐκεῖ αἱ ἀγελάδες, ἐνῶ τὸ λαμπρὸν ἄστρον ἔλαμπεν εἰς τὸν οὐρανόν, ἐπάνω ἀπὸ τὴν κεφαλὴν του, καὶ οἱ Μάγοι τῆς Ἀνατολῆς ἤρχοντο μὲ δῶρα νὰ τὸν προσκυνήσουν.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὡς Θεός, τὰ ἐνθυμείται ὅλα. Καὶ κάθε εἰκοστὴν πέμπτην Δεκεμβρίου καταβαίνει εἰς τὴν γῆν διὰ νὰ αἰσθανθῆ ζωηρότερον τὰς γλυκείας ἐκείνας ἀναμνήσεις. Τὴν πρώτην φοράν ὅπου κατέβη ἐπῆγεν εἰς τὴν μικρὰν πόλιν ὅπου ἐγεννήθη, ἔπειτα ἄλλου, καὶ ἔως τώρα ἐπῆγεν εἰς 1885 πόλεις καὶ χωριά.

Τί εἶδε καὶ τί ἤκουσεν εἰς αὐτὴν τὴν περιήγησίν του εἰς τόσους αἰῶνας καὶ εἰς τόσους τόπους! τί κακίαν καὶ τί ἁμαρτίαν ἀπήντησεν εἰς τὸν κόσμον! Πόλλας φορές ἐσυλλογίσθη ὅτι οἱ ἄνθρωποι δὲν ἤζικαν ν' ἀποβῆν δι' αὐτοὺς ἐπάνω εἰς τὸν σταυρὸν πόσους εἶδε νὰ μεταχειρίζονται διὰ τοὺς σκοποὺς των τ' ἔνομά του, ὅπως μερικοὶ ἱεραπόστολοι· παραδείγματός χάριν οἱ ὅποιοι ἀντὶ νὰ ὑπάγουν νὰ κηρύξουν τὸ Εὐαγγέλιον, μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς των, μέσα εἰς τοὺς ἀγρίους καὶ τοὺς εἰδωλολάτρας, ἔρχονται εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου δὲν ἔχομεν ἀνάγκην ἀπὸ τὸ κήρυγμα των, καὶ φέρουν τὴν διχόνοιαν ἀνάμεσα εἰς τοὺς Χριστιανούς, καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ γεμίζουν τὴν τσέπη των.

Λοιπὸν τὴν νύκτα τῶν Χριστουγέννων, ἐνῶ ἐσήμαιναν αἱ καρπύαις τῶν ἐκκλησιῶν ὁ Ἰησοῦς Χριστός, μὲ τὸν, Ἅγιον Πέτρον, ὁ ὁποῖος ἔδωκε τὰ κλειδιά τοῦ Παραδείσου εἰς τὸν Ἀπόστολον Παῦλον νὰ τὰ φυλάτῃ, κατέβη εἰς τὴν γῆν. Ὅταν ἐμβῆκεν εἰς τὸ χωριὸν Μ. τῆς Θράκης, οἱ δρόμοι ἦσαν ἥσυχοι καὶ ἤρημοι· οἱ κάτοικοι μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς ἐκκλησίας εἶχαν ἐπιστρέψει εἰς τὰς οἰκίας των, ὅπου κατόπι ἀπὸ τὴν ξηρὰν νηστείαν τοῦ σαρανταήμερου τοὺς ἐπερίμενε τὸ κρέας, τὸ χοιρινὸν κρέας ἐπάνω εἰς τὴν ἐσχάραν!

Ὁ Χριστός καὶ ὁ Πέτρος ἤκουον φωνὰς χαρᾶς, καὶ κρότον πινακίων καὶ ποτηρίων, καὶ ὅπως ὅταν ἡ καρδιά εἶνε γεμάτη εὐτυχίαν ἢ χαρὰ ἀναβαίνει καὶ λάμπει εἰς τὰ ὀφθαλμοὺς, τὸ ἴδιον τοῖς ἐφαίνετο ὅτι ἔλαμπεν ἡ εὐτυχία, ὅπου ἦτο μέσα εἰς τὰ σπήτια ἐκεῖνα, ἀπὸ τὰ φωτισμένα των παράθυρα.

Ἐγυρνοῦσαν εἰς τοὺς δρόμους χωρὶς κανεὶς νὰ τοὺς

βλέπῃ, καὶ οἱ καυμένοι οἱ κάτοικοι δὲν εἴδουν ὅτι ὁ Χριστός, τὸν ὁποῖον ἐφαντάζοντο βρέφος εἰς τὴν Βηθλεέμ, ἐπερνοῦσε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν των. Τὰ ἄστρο ἔλαμπαν τρεμουλιαστά εἰς τὸν οὐρανόν· ἀλλὰ οἱ δρόμοι ἦσαν σκοτεινοὶ διότι κανὲν φανάρι δὲν τοὺς ἐφεγγε· ὁ Χριστός δὲ καὶ ὁ Πέτρος μὲ τὰ ἁγία των ὀφθαλμοὺς ἔβλεπαν, καὶ ἔβλεπαν καὶ ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς τοίχους, τί γίνεται μέσα εἰς κάθε σπήτι, ὁ Χριστός μάλιστα ἔβλεπε καὶ μέσα ἀπὸ τὰ στήθη καὶ ἔβλεπε τὴν καρδίαν τοῦ καθενός, τὴν καθαρὰν τῶν ἀθῶων, τὴν ξηρὰν τῶν ἀσπλαγγίων, τὴν μουχλιασμένην καὶ σκαλωκοφαγωμένην τῶν κακῶν καὶ φθοροδῶν.

Ἄλλ' εἰς τὸ χωριὸν ἐκεῖνο αἱ περισσότεραι καρδίαι ἦσαν καλά, καὶ τοῦτο ἐφαίνετο ἀπὸ τὴν χαρωπὴν ὄψιν μὲ τὴν ὁποίαν μέσα εἰς τὰ σπητῶν ἐκάθητο ὁλόγυρα πατέρες καὶ μητέρες καὶ τὰ παιδάκια των εἰς τὸ τραπέζι τῶν Χριστουγέννων.

— Δὲν σὲ δυσαρεστεῖ αὐτὴ ἡ μυρωδιὰ τοῦ χοιρινοῦ, ποὺ βγαίνει ἀπὸ ὅλα τα σπήτια; ἠρώτησε τὸν Χριστὸν ὁ Πέτρος ἐνθυμηθεὶς ὅτι ὁ διδασκαλὸς του δὲν πολυαγαποῦσε τοὺς χοίρους καὶ μίαν φοράν μάλιστα, ἐπὶ παρουσίᾳ του, ἐπῆξεν ὁλόκληρον κοπάδι εἰς τὴν χώραν τῶν Περγησσηνῶν.

— Ἡ μυρωδιὰ αὐτῆ, ἀφοῦ βλέπω τὸν λαόν μου τόσο εὐτυχῆ μὲ τὰ πατροπαράδοτά του ἔθιμα, εἶνε δι' ἐμὲ τὸ καλλίτερον θυμιάμα, ἀπήντησεν ὁ Χριστός.

Ἐνῶ ἐπερνοῦσαν ἀπὸ ἑνα δρόμον, ὁ Ἰησοῦς ἐστάθη ἔμπρὸς εἰς ἑν χαμόσπητον σκοτεινὸν σχεδόν, καὶ ἔκαμε νεῦμα εἰς τὸν Πέτρον νὰ σταθῇ καὶ νὰ ἰδῇ.

Εἰς ἑν πτωχικὸν ἰσόγειον μίαν μαυροφορεμένην χήρα ἔκουνοῦσε λυπητέρα τὸ μικρότερόν της παιδί μέσα εἰς ἑν σκαζίδι τοῦ ζυμώματος· πουθενὰ δ' ἐφαίνετο ἐκεῖ μέσα οὔτε χρυσόπλητρα, οὔτε λαρδί, οὔτε λουκάνικον· τὰ δύο μεγαλύτερα παιδία τῆς χήρας εἶχαν ἀκουμνημένον τὸ πρόσωπόν των εἰς τὴν χαραγμάδα τοῦ σαινιδένιου τοίχου καὶ ἔβλεπαν τὸ χοιρινὸν ὅπου ἐφῆναν εἰς τὸ μαγειρεῖον τοῦ ἀντικρινοῦ σπητιοῦ· πῶς ἐμοσχολοῦσε! τί ὠραίαις φλογαῖς ποὺ ἔβγαζεν ἐπάνω εἰς τὴν ἐσχάραν! ὁ μυρωδάτος καπνὸς ἤρχετο ἴσα εἰς τὴν μύτην των, κατέβαινε ἔως μέσα εἰς τὸ ἄδειον στομάχι των· ὦ! πῶς τὰ ἐθασάνιζε!

Ὁ Χριστός ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ πολὺ τὰ μικρὰ παιδία ὀλίγον ἔλειψε νὰ δικρούσῃ ὅταν εἶδε τὴν πτωχὸν εἶχε μέσα τὸ βλέμμα τῶν παιδιῶν ἐκείνων.

— Κόττα ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο σπήτι, εἶπεν ὁ Χριστός εἰς τὸν Πέτρον.

Ὁ Πέτρος ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν τοῖχον εἶδεν ἑνα γέρον ὁ ὁποῖος ἐκάθητο μόνος του ἔμπρὸς εἰς ἑν τρα-

πέκι καὶ ἔτρωνεν ὡσὺν λιμασμένος· τὰ μάγουλά του ἐφούσκωνεν ἀπὸ τὸ πολὺ φαγεῖ καὶ τὰ μάτια του ἔλαμπαν ἀπὸ τὴν λαίμαργίαν.

— Κι ἄλλαις! κι ἄλλαις! ἐφώναξε, γλείφω τὰ δάκτυλά του μὲ ἀχροταγίαν, εἰς τὴν γραίαν ὅπου τὸν ὑπερτοῦσε.

— Ψεῦρεις· τί εἶνε αὐτὸς ὁ γέρος; εἶπεν εἰς τὸν Πέτρον ὁ Χριστός (ὁ ὁποῖος ὡς παντογνώστης τὰ εἰςεῖρε ὅλα καὶ εἴσχευε καὶ τὰ καθέκαστα τοῦ γέρου) εἶνε θεὸς αὐτῶν τῶν παιδιῶν· εἶνε ἀδελφὸς τοῦ μακαρίτου τοῦ πατρὸς των· ἀλλ' ἀντὶ νὰ προσιατεῖται τὰ δυστυχεῖ ὄρφανά, ὅπως ἦτο τὸ χρέος του, τὰ εὐρῆκεν ἀεοθήτητα καὶ τὰ κατερῆμαξεν ἢ παρουσία των, τὰ κτήματά των ἦσαν ἠνωμένα ὅσον ἐξοῦσεν ὁ πατέρας των· ὁ γέρο Ἀργύρης, ἔκλεψεν ἀπ' ἐδῶ, ἤρπασεν ἀπ' ἐκεῖ, ἐκατάπιεν ἀμπέλια, χωράφια, λιβάδια. Αὐτὸς τρώγει τώρα σὰν χοῖρος τοὺς μπιζόλαις καὶ φωνάζει «κι ἄλλαις κι ἄλλαις!» καὶ δὲν συλλογίζεται μίαν στιγμὴν!

— Ἐχουν ἀράγε καὶ τὰ κακομοῖρα τὰ ὄρφανά, νὰ φάγουν, σήμερα, ἡμέραν τοῦ Χριστουγέννων; ἄς τὰ στείλω ἄλιγο κρέας· κ' ἑνα δοῦ ψωμιά! Ἐγὼ τὰ κατήντησα νὰ μὴν ἔχουν νὰ φάγουν!

— Ὁ ἀπάνθρωπος! εἶπεν ὁ Πέτρος.

— Καὶ νάξευρες καὶ τί ὑποκριτῆς εἶνε! σηκώνεται ἀπὸ τὴν αὐγήν, πηγαίνει εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὅταν λέγουν τὸν ἐξάφαλμον καὶ φεύγει τελευταῖος μὲ τοὺς παπάδες· κάμνει κἄτι μεγάλους σταυρούς, κἄτι μακρῆς μετάνοιαις ποὺ θαρρεῖ κανεὶς πῶς εἶνε ἅγιος· καὶ ὅμως εἶνε ἀσκι φουσκωμένον ἀπὸ ἁμαρτίας· κἄττα, τὸ βλέπεις αὐτὸ τὸ κρασί ποὺ πίνει; εἶνε ἀπὸ τ' ἀμπέλι τῶν ὄρφανῶν!

Ὁ Πέτρος δὲν ἐκρατήθη πλέον, ἔγβαλε τὸ μαχαίρι, ἐκείνο μὲ τὸ ὅποιον εἶχε κόψει μίαν φοράν τὸ αὐτὸ τοῦ Μάλχου, καὶ ὤρμησε νὰ τὸ ἐμπήξῃ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ κακοῦ ἐκείνου γέρου, καὶ νὰ καθαρῖσῃ τὴν γῆν ἀπὸ ἑν τοιοῦτο βρωμερὸν ὄν.

Ἄλλ' ὁ Χριστός ἐπρόφθασε καὶ τὸν ἐπίασε.

— Βάλε τὴν μάχαιράν σου εἰς τὴν θήκην, τοῦ εἶπε ὅπως καὶ τὸν παλαιὸν καιρὸν.

— Ἀχ! ὁ ἀσυνείδητος! ἐφθύρισε μὲ λύπη ὁ Πέτρος ὀλίγον ἔλειψε νὰ μὲ βάλῃ σὲ ἁμαρτία!

— Ἀφῆσε, ἐγὼ τὸν ἐπιτόμησα, εἶπεν ὁ Χριστός.

— Ὡ! δόξα σοι ὁ Θεός! Μὲ τί;

— Τοῦ ἔδωκα καλὴν ὄρεξιν.

— Καλὴν ὄρεξιν; ἐφθύρισε ὁ Πέτρος μὴ ἐνοῶν τί εἶδους τιμωρία ἦτο αὐτῆ· Ὅρξεις τοῦ λείπει!

Τὸ βλέμμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔπεσεν εἰς τὸ φῶς τῆς μικρᾶς κاندύλας ἢ ὁποία μέσα εἰς τὸ χαμόσπητον ἔκαιεν ἔμπρὸς εἰς τὴν εἰκόνα τῆς μητρός του καὶ τῆς ἰδικῆς του, καὶ συνεκινήθη ἀκόμη περισσότερο, καὶ ἠγάπησε ἀκόμη περισσότερο τὰ δυστυχισμένα ἐκεῖνα ὄντα διὰ τὴν ἀγάπην ὅπου

τοῦ εἶχαν καὶ ἐξώδευαν διὰ τὴν μητέρα του καὶ δι' αὐτὸν τὴν ὑστερινὴν των πεντάραν.

— Τώρα ἄς φροντισώμεν διὰ τὰ μικρὰ καὶ διὰ τὴν χήραν, εἶπε.

Καὶ ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τὸ χαμόσπητον. Ὁ Ἰησοῦς ἂν ἤθελεν εἰμποροῦσε μὲ ἑνα λόγον του νὰ γεμίσῃ τὰ σπήτι τῶν ὄρφανῶν μὲ ψωμιά καὶ κρέατα· ἀλλ' ἤθελε μὲ μίαν καλοσύνην νὰ κάμῃ καλὸν εἰς δύο· καὶ εἰς ἐκείνους ὅπου θὰ λάβουν τὴν ἐφεργεσίαν καὶ εἰς ἐκείνους εἰς τοὺς ὁποίους θὰ δώσῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὴν κάμουν.

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐπερνοῦσαν ἀπὸ μίαν οἰκίαν μέσα εἰς τὴν ὁποίαν μίαν καλὴν αἰκογένεια ἐκάθητο τριγύρω εἰς τὸ τραπέζι.

Ὁ Ἰησοῦς ἐφώτισεν ἐν ἀπὸ τὰ παιδία ἐκεῖνα.

— Πατέρα, εἶπεν ἕξαφνα τὸ παιδίον, ἡμεῖς καλὰ ἐφαγαμεν, μὰ ἡ καυμένη ἢ κυρὰ Μάρθα καὶ τὰ παιδία τῆς δὲν θάχουν νὰ φάνε· ὅταν ἐφαζαν χθες τοὺς χοίρους δὲν ἀκούσα καμμιά φωνὴν ἀπὸ τὸ χαμόσπητό των, καὶ περνοῦντας, δὲν εἶδα τίποτε κρεμασμένον εἰς τὸν τοῖχο· δὲν θάχουν τίποτε, νὰ τοὺς πᾶγω ψωμὶ καὶ κρέας;

— Τὸ καλὸ μου τ' ἀγοράκι! εἶπε μὲ χαρὰν ἡ μητέρα, καὶ τὸ ἐτράθηξεν εἰς τὴν ἀγκυλιά τῆς καὶ τὸ ἐφίλησε.

Καὶ τοῦ ἔδωκεν ἑν μεγάλο κομμάτι χοιρινὸν καὶ τοῦ ἔβαλε κάτω ἀπὸ ταῖς δύο ἀμασχάλας του ἀπὸ ἑνα ψωμί.

— Τάκ! τάκ!

— Ποῖς εἶνε; εἶπεν ἡ χήρα.

— Ἐγὼ!

Ὅταν ἐμβῆκεν εἰς τὸ χαμόσπητον καὶ τὸ εἶδεν τὰ ὄρφανὰ ὠρμησάν· καὶ ἀγκάλιασαν παιδί, ψωμιά, χοιρινόν, ὅλα μαζί.

Γρήγορα φωτιά! τί χαρὰ ἦτον ἐκείνη! ἔλαμπε θαρρεῖς τὸ χαμόσπητον· τὰ παιδία οὔτε ἐσυλλογίζοντο πλέον τὸν ξόλιον τοῖχον ὅπου ἦσαν ἀκουμνημένα καὶ ἀνέπνεαν τὴν ξένην ἐκείνην, τὴν σκληρὰν μυρωδιάν· τί ὠραῖα ποὺ ἐμοσχολοῦσε τώρα τὸ ἴδιόν των χοιρινόν, εἰς τὴν γωνίαν των! ἐκάθησαν τριγύρω εἰς τὴν μανούλα των καὶ ἐφαγαν καὶ ἐφαγαν, καὶ τὰ προσώπα των ἐροδοκονίζαν καὶ τὰ ματάκια των ἔλαμπαν καὶ ἀφοῦ ἐχόρτασαν ἐνθυμήθησαν νὰ εἰπῶν τὰ κάλαντα, καὶ τὰ εἶπαν ἀπ' ἔξω, μὲ γλυκεῖα καὶ δυνατὴν φωνὴν καὶ ὅταν ἐφθασάν εἰς τὸν στίχον:

Δότε κ' ἐμᾶς τὸν κόπο μας δε' εἶνε ὀρισμὸς σας

τὰ ἐφώνηξεν ἡ μητέρα των καὶ τὰ ὅσκιε ἀπὸ ἑνα καλὸ, καλὸ φίλημα, μέσα ἀπὸ τὴν καρδίαν τῆς.

Ὁ Χριστός καὶ ὁ Πέτρος ἀόρατοι εἶχαν ἐμβῆ μέσα εἰς τὸ πτωχικὸν σπήτι καὶ ἔβλεπαν τὸ συγκινητικὸν ἐκεῖνο θέαμα· καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐσυλλογίζετο ὅτι ἀπὸ θλους τοὺς τίτλους ὅπου τοῦ δίδουν ὁ

τιτλος «προστάτης των χηρών και ὀρφανῶν» εἶνε ὁ γλυκύτερος.

Ἐξαφια φωναί ἄγριαι ἠκούσθησαν ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ γέρου.

— Τί εἶνε; ἠρώτησεν ὁ Πέτρος.

— Ἡ καλὴ ὄρεξις, ἀπήντησεν ὁ Χριστός.

— Ἡ καλὴ ὄρεξις! εἶπεν ὡσάν ἀηληπισμένος ὁ Πέτρος, διότι δὲν ἐννοοῦτε τί τρέχει.

— Ἀπὸ τὴν καλὴν ὄρεξιν ὅπου τοῦ ἔδωκα καὶ ἀπὸ τὴν λαίμαργίαν του ὁ γέρος ἔφαγε τόσον πολὺ χοιρινὸν ὥστε ἀποθνήσκει ἀπὸ βαρυτομαχία, εἶπεν ὁ Χριστός.

— Ἄ! εἶπεν ἐννοήσας ἐπὶ τέλους ὁ Πέτρος.

— Το καλλίτερον ἄμωσ, εἶπεν ὁ Χριστός, εἶνε ὅτι τὰ ὀρφανὰ εἶνε οἱ μόνοι κληρονόμοι τοῦ θεοῦ των, καὶ ἔτσι ἀποκοτῶν πάλιν τὴν περιουσίαν τοῦ πατρός των ὅπου τοῖς εἶχε κλέψει καὶ κοντὰ εἰς αὐτὴν καὶ τὴν περιουσίαν τοῦ γέρου ὡς ἀνταμοιβὴν δι' ὅσα ὑπέφεραν ἐξ αἰτίας του.

— Ὡ Μέγας, εἶσαι, Κύριε! ἐψιθύρισεν ὁ Πέτρος, θαυμάζων τὴν δικαιοσύνην τοῦ διδασκάλου του.

Ἐπειτα ἀπ' ὀλίγον, ἐνῶ ἤρχιζε νὰ γλυκοχαράξῃ, ὁ Χριστός καὶ ὁ μαθητής του ἐπέταξαν ἐπάνω ἀπὸ τὸ χωρίον καὶ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ἄστρα τὰ ὅποια ἤρχισαν νὰ σβύνουν, ἀνέβησαν εἰς τὸν οὐρανόν.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἔγεινεν ἡ κηδεῖα τοῦ γέρου,

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΗΣ

Η ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΤΗΝΑ ΕΥΣΠΛΑΧΝΙΑ

Ἐνα πουλάκι μέσ' στὸ χιόνι
ζητᾷ τοῦ κάκου κᾶτι τί.
Τὸ δύστυχο! Πεινᾷ, κρυώνει,
καὶ νὰ πετάξ' ἀδυνατεῖ.

Παιδιά π' ἀγράμματα τ' ἀφήσουν,
κ' εἶν' ἀσπλαχνα καὶ μοχθηρά,
τέτοια πουλιὰ σὰν ἀπαντήσουν
τῶχουν μεγάλη τους χαρά.

Καὶ τρέχουν καὶ τὰ κυνηγοῦνε
ἀπὸ κκαὶα μοναχά,
ὡς ποῦ νὰ πέσουν νὰ πιασθοῦνε,
ἢ νὰ πεθάνουν τὰ φτωχά.

Γιατ' ἴσως τὴν ζωὴ τὴν νέα
σ' ἐμένα; λέγω, χρεώστεί,
καί, δὲν εἰξεύρεις τέτοια ἰδέα
πόσο πολὺ μ' εὐχαριστεῖ.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

Μὰ γώ, ποῦ μὲ ἀρέσουν μόνο
καλὰ καὶ φρόνιμα παιδιὰ,
τέτοιο πουλάκι τὸ ζυγόνω
μὲ πόνω κ' εὐσπλαχνη κερδιά.

Κι' ἀπὸ τὸ ἴδιο μου φωμαίε,
κι' ἀπὸ τὸ ἴδιο μου φαγι
δίδω στὸ δύστυχο πουλάκι
γὰ νὰ τοῦ σώσω τὴν ζωή.

Καὶ τῶχω μιὰ χαρὰ μεγάλη
σὰν φάγῃ καὶ δυναίμωθῃ,
κι' ἀνοίξῃ τὰ φτερά του πάλι
καὶ στήν φωλίτσα του κρυφθῃ.

ἀλλ' ἐκτὸς τοῦ παπᾶ καὶ τῆς χήρας καὶ τῶν ὀρφανῶν κανεὶς δὲν συνώδευσεν τὸ λείψανόν του, διότι ὁ γέρο Ἀργύρης δὲν εἶχε κανένα φίλον.

Ὁ ἅγιος Πέτρος μάλιστα ἐπῆρε τὰ κλειδιά ἀπὸ τὸν ἀπόστολον Παῦλον καὶ ἐκτόθησεν εἰς τὴν θέσιν του, βλέπει τὴν ψυχὴν τοῦ γέρο Ἀργύρη, (ἡ ὅποια εἶχεν ἀργήσει ν' ἀνιῶθῃ διότι τὴν ἐδάριναν αἱ πρῶλαι τῆς ἀμαρτίας) νὰ ἔρχεται πρὸς αὐτὸν μὲ ὑποκρίσιαν καὶ ταπεινώσιν ὡς νὰ ἐνόμιζεν ὅτι θὰ τὸν γελάσῃ νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ ἐμῆθῃ μέσα εἰς τὸν Παράδεισον.

— Φύγε! φύγε ἀπ' ἐδῶ! τῆς ἐφώνησεν ὁ Πέτρος φοβερίζων αὐτὴν μὲ τὸ μέγαλον του κλειδίον ὑποκριτᾶ, σκληροκάρδιε, ἄδικε, Ἀργύρη! σὲ εἶδα χθὲς μὲ τὰ μάτια μου τί εἶσαι; νὰ ἡ θέσις ἡ ἰδικὴ σου; ἐκεῖ σὲ περιμένουν φλόγες ὄλωσ διόλου διαφορετικαὶ ἀπὸ ἐκεῖνας ποὺ ἔκαμε χθὲς τὸ χοιρινόν σου ἐπάνω εἰς τὴν ἐσχάραν!

Καὶ τῷ ἔδειχνε μακρὰ, μακρὰ τὸ ἀνοικτὸν καὶ κατὰμαυρον στόμα τῆς κολάσεως!...

Ἄν τοῦ χρόνου ἐπιστρέψῃ καὶ πάλιν ὁ Χριστός εἰς τὸ χωρίον, θὰ ἴδῃ ὅτι ἡ χήρα καὶ τὰ ὀρφανὰ πολλὰ ψωμιά καὶ πολὺ κρέας ἐμοίρασαν εἰς τὰ πτωχικὰ χαμόσπητα τοῦ χωρίου διότι δὲν ἐλησμόνησαν τὴν δυστυχίαν των καὶ ὅσοι ὑπέφεραν δυστυχίαν συμπονοῦν τοὺς δυστυχεῖς.

ΤΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ

Ὡ! κκαὶ μου ἀναγνώστρια, πόσον ὀχληρὰ εἶνε ἡ ἡμέρα χωρὶς ἡλίον, πόσον ἀσχημὸς εἶνε ὁ κήπος χωρὶς ἄνθη! ἐπίσης πόσον γυμνὴ φαίνεται ἡ οἰκία χωρὶς παιδιὰ, καὶ πόσον εἶναι λυπημένη ἡ οἰκογένεια χωρὶς κοριτσάκι!

Ἡ κόρη, μέσα εἰς τὴν οἰκογένειαν, εἶνε ὡς τὸ ἄνθος, τὸ ὅπολον εὐμορφαίνει τὸν κήπον, εἶνε ὡς ἡ ἀκτίς τοῦ ἡλίου, ἡ ὅποια μᾶς ζεσταίνει καὶ μᾶς ζωογονεῖ, εἶνε ὡς τὸ πτηνὸν τὸ ὅποσον μὲ τὸ γλυκὺ κελᾶδμά του εὐχαριστεῖ τὴν ἀκοήν μας καὶ φαιδρύνει τὴν καρδίαν μας.

Ἡ κόρη πρὸς τοὺς συγγενεῖς της πρέπει νὰ εἶνε πόλυ ἤσυχος, καλόκαρδος καὶ περιποιητικὴ, πρέπει πάντοτε νὰ εἶνε πρόθυμος νὰ εὐχαριστῇ τοὺς ἄλλους. Μῆπως δὲν ἔχει ὡς ἀρκετὴν ἀνταμοιβὴν της; δι τὴν ἀγαποῦν ὅλοι;

Τώρα ἂς σᾶς εἶπω ποῖα καθήκοντα ἔχει ἡ κόρη.

Ὅταν ὁ πατήρ της ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν πολὺ συλλογισμένος, ἡ κόρη του μὲ τὰς περιποιήσεις της ἐπαναφέρει μετ' ὀλίγον τὴν ἱλαρότητα εἰς τὸ πρόσωπόν του, τὸν ἀκούει, ὅπως καὶ ἡ μητέρα της, νὰ διηγῆται τὰς δυσκολίας τὰς ὁποίας εὗρεν εἰς τὰς ὑποθέσεις του, καὶ αἱ δύο μαζί μὲ τοὺς κάλους λόγους τοῦ δίδουν θάρρος.

Ἐὰν ἡ μητέρα δὲν εἰμπορῇ, ἡ κόρη της τὴν ἀναπληροῖ εἰς τὸ νοικοκυρεῖδ, ἔπειτα δὲ τὰς στιγμάς ὅπου δὲν ἔχει ἐργασίαν, ἔρχεται καὶ κάθεται μὲ τὸ ἐργόχειρόν της πλησίον τῆς ἀσθενοῦς μητρός της, τῆς ἀναγιώσκει μιαν ἱστορίαν, τὴν διασκεδάζει, τὴν παρηγορεῖ καὶ τὴν δυναμώνει.

Τὰς νύκτας τοῦ χειμῶνος, ὅταν ἡ κόρη παρατηρῇ ὅτι ἡ συνομιλία δὲν εἶνε ζωηρά, ἀμέσως διηγεῖται ἐν ἀνέκδοτον, ἐρωτᾷ τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον διὰ νὰ τοὺς ἀναγκάσῃ νὰ ὁμιλήσουν. Τραγεῖται τὸ τρα-

γοῦδι τὸ ὅποιον ἀγαπᾷ ἡ μάμμη της, πατριωτικὰ ἄσματα τὰ ὅποια κατευχαριστοῦν τὸν πατέρα της ἢ τὸν μεγαλύτερον ἀδελφόν της. Ἐὰν εἰξεύρῃ μουσικὴν, πηγαίνει εἰς τὸ κλειδοκύμβαλλον της καὶ παίζει ἐν ἀρμονικῶν μέλους.

Εἰς τὰς φιλονεικίας καὶ τὰς δυσαρρεσκείας ἡ κόρη πρέπει πάντοτε νὰ λαμβάνῃ μέρος διὰ συμδιόδοσιν. Εἶνε τόσον σύμφωνον μὲ τὸν χαρακτῆρα τῆς γυναίκος νὰ εἶνε ἐπιεικής, ὥστε ὅλοι αἰσθάνονται λύπην ὅταν τὴν βλέπουν νὰ ἐρεθίσῃ τὰ πράγματα ἀντὶ νὰ τὰ καταπραύνη.

Τὸ περασμένον καλοκαίρι εἰμεθα εἰς τὴν ἐξοχὴν εἰς μιαν φιλικὴν μας οἰκίαν ὁ φύλαξ ἔρχεται πολὺ τεταραγμένος πρὸς τὸν κώριόν του καὶ τοῦ διηγεῖται, ὅτι ἐπειδὴ ἐπισκεν ἐπ' αὐτοφῶρῳ ἕνα νὰ κλέπτῃ σταφύλια ἀπὸ τὸ ἀμπέλι τοῦ κυρίου, τὸν κατήγγειλεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ τότε ὁ ἀνθρωπος αὐτὸς τὸν ὄρισε φαικιδῶς. Ὁ κύριός του ἐφάνη ἀσθηρὸς καὶ εἶπεν ὅτι ἡ δικαιοσύνη θὰ τὸν τιμωρήσῃ. Ὅλοι ὅσοι ἦσαν παρόντες ἐσιώπησαν, ἀλλὰ τὸ ἔσπερας, εἰς τὸ τραπέζι, ἡ Ἰφιγένεια, ἡ μεγαλύτερα κόρη τοῦ ἰδιοκτήτου τῆς οἰκίας ἐκείνης, ἔφερε μὲ τρόπον τὴν ὁμιλίαν διὰ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ κλέπτου χωρικοῦ καὶ διηγῆθη πόσον καλὴ ἦτο ἡ γυναῖκα ἐκείνη, καὶ καθάρᾳ καὶ ἐργατικὴ καὶ πόσον κκαὶ ἀνέτρεφεν ὅλην τὴν μικράν της οἰκογένειαν... Ὁ πατήρ της Ἰφιγενείας δὲν ἐφάνετο ὅτι ἐπρόσεχεν εἰς τοὺς λόγους της, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἔδωκεν εἰς τὸν φύλακα ῥητὴν διαταγὴν νὰ μὴν ἐξακολουθήσῃ τὴν καταδίωξιν, ἀλλὰ μόνον νὰ τοῦ εἶπῃ νὰ ἔλθῃ εἰς αὐτὸν διὰ νὰ τὸν ἐπιπλήξῃ.

Ὅταν τὰ κοράσια ἐκπλήρουν τὰ καθήκοντά των, τότε καὶ οἱ γονεῖς τὰ ἀγαποῦν καὶ εἶνε ὁ στολισμὸς τῆς οἰκίας των.

Κυρία Σ. Α. Κ.

ΑΝΑΓΝΩΣΙΣ ΜΕΣ' ΣΤ' ΑΣΤΡΑ

— « Πᾶμε, Κωστή, ἐφύγον' βλέπεις ὅλοι
Καὶ θὰ κρυώσῃς ἔξω εἰν' ἀργά.
Ἀρχίζει τώρα κρύο στὸ πέρδολι
Καὶ πέφτει ἡ δροσιὰ σιγὰ, σιγὰ.

Μὰ τί στηλώνεις ἔτσι τὴ ματιά σου
Σὶάν κᾶτι νὰ ζητᾷς στὸν οὐρανόν;
Δὲν εἰμπορεῖς νὰ δῆς ὀλόγυρό σου
Ἄπλωσ' ἡ νύκτα πέπλο σκοτεινόν ».

— « Μοῦ εἶπες χθὲς, παντοῦ, σὲ κάθε τόπο
Πῶς εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ δῇ γραφτό
Τὸ ὄνομα τοῦ Πλάστου δίχως κόπο;
Γιὰ τοῦτο μέσα στ' ἄστρα τὸ ζητῶ ».

— « Εἶνε γραμμένο 'ς ὄλη μᾶς τὴν πλάσι
Τὸ ὄνομά του μὴν ἀνησυχῆς...
Μὰ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ διαβάσῃ
Ἡ μὲ τὰ μάτια μόνον τῆς ψυχῆς.

(Κατὰ τὸν Ραπισβῶν.) Μ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

Α'

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΑΡΙΟΣ ΚΑΠΑΝΗΣ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ

Το πρώτον σάββατον του μηνός Οκτωβρίου του έτους 1873 εν αγοράκι εστάθη εις την θύραν μεγάλου Λυκείου των Παρισίων.

“Ολοι οι διαβάται έγύριζαν και το έδλεπαν με μεγάλην περιέργειαν, διότι η στολή του ήτο πολύ παράξενη. Να ιδήτε, έφθρε σακκάκι μάλλινον κοντόν και χωρίς μέσην, το όποιον ώμοιάζεν άπαραλλάκτα με βλουζόν και είχε χρώμα γαλάζιον βαθύ, το βρακάκι του ήτο από μαύρον βελούδον και το κάτω μέρος ήτο όλον χωσμένο μέσα εις γκέτες από χονδρόν δέρμα, αι όποαι έφθανον έως τα γόνατά του. Εφθρε ύποδήματα στερεά του κυνηγιού και μικρόν κούκλον μάλλινον κόκκινον στραβά στραβά, έκράτει και δύο δέματα εις τας χείρας του, δια τα όποια θα όμιλήσωμεν ύστερώτερα.

Το αγοράκι τούτο θα ήρθετο βέβαια από πολύ μακράν.

Αφού εκύταξε καλά καλά το πρόσωπον του κυρίου, διέβη το κατώφλιον της θύρας και έμβήκεν εις έν δωμάτιον σκοτεινόν, όπου εκάθητο ο θυρωρός. Και χωρίς καθόλου να δισταγή ειπεν εις τον θυρωρόν:

“Θέλω να ιδώ τον κύριον Τελόριμον.

— Τον κύριον έπιμελητήν; ήρώτησεν ο θυρωρός με φωνή τραχείαν, και εκύταξε το αγοράκι καλά καλά. Δέν τον βλέπουσιν, λογιώτατε, έτσι εύκολα τον κύριον έπιμελητήν. Και δέν μου λές, λογιώτατε, τί τον θέλεις;

— Τί ειπες; ειπε το αγοράκι το όποιον έφάνητο ότι δέν είχαν ύπομονήν. Σν είσαι ο κύριος Τελόριμος; “Οχι” σν είσαι θυρωρός, πορτιέρης. Πήγαίνε με λοιπόν γιατί με περιμένει.”

Και ή λέξις πορτιέρης, και ή άδιαφορία του άγνώστου παιδιού έκαμαν τον άξιον υπάλληλον του Λυκείου να γίνη κατακόκκινος από τον θυμόν του.

Προχωρεί λοιπόν εν βήμα και έτοιμάζεται να το άρπάξη από τον ώμον και να το πετάξη έξω και έξω από την θύραν με δλην την ευγένειαν, αλλά πάλιν έσκέφθη όλίγον και έστράφη.

Το παιδίον όμως χωρίς καθόλου να τα χάση, ειπεν άποθέση κατά γης τα δέματά του. Θά ένοήσατε, πιστεώω, διατί δια να έχη τα χέρια του ελεύθερα και να υπερασπισθή εν του τύχη ανάγκη.

“Όταν ο θυρωρός ειδε το κίνημα αυτό του παιδιού, έσκέφθη τρία πράγματα” πρώτον μόν ότι αν μαλλώσουν και δαρθούν μέσα εις το θυρωρείον, θα γίνη προσβολή μεγάλη εις το δωμάτιόν του, και δέν ήτο καθόλου άξιοπρεπές. Δεύτερον έσκέφθη ότι, αφού ο ξένος έπιμένει τόσο πολύ, δέν εινε παράξενον όσα λέγει να εινε αλήθεια. Τρίτον έσκέφθη ότι, αν ο κύριος Τελόριμος έπερίμενε πραγματικώς το άνθρωπιον αυτό, τί έχει να πάθη αυτός ο όποιος ήτο θυρωρός!

“Ανοίγει λοιπόν την θύραν και λέγει:

“ Πήγαίνε μόνος σου μέσα, εν' εκεί κάτω 'ς την άκρη της αυλής. ”

Το παιδίον εύθως έμβήκε και έπέρασεν άπ' εμπρός του με πολλήν ύπερηφάνειαν, και ο θυρωρός έμυρμούρισε:

“ Τώρα, άς κάνη καλά με τον κύριον έπιμελητήν. Εγώ δέν άνακατεύομαι. ”

Πρίν προχωρήσωμεν εις την διήγησίν μας, καλόν εινε να περιγράψωμεν την εικόνα του φίλου μας με συντομίαν και να ειπώμεν τίς εινε και πόθεν έρχεται.

Ακούσατε λοιπόν με προσοχήν. Φαντασθήτε εν αγοράκι δέκα έως ένδεκα έτών, ύψηλόν άναλόγως της ηλικίας του, με πρόσωπον φουσιδες και μελα-

χρινόν. Είχε μέτωπον όλίγον καμπυλωτόν με πυκνά και κατασάρ μαλλάκια, μύτην κανονικήν και όλίγον γρυπήν ώσαν του άστου, και βλεμμα ζωηρόν, έξυπνον και πονηρόν.

Το παιδίον αυτό και από την φυσιογνωμίαν του και από την στολήν του και από την προσοράν του, έφάνητο ότι ήτο από την Γασκωνίαν, έπαρχίαν της Γαλλίας περιφημον δια την εύφυσιν και την πονηρίαν των κατοίκων της. Και πραγματικώς άπ' εκεί ήρχετο, από την Γασκωνίαν.

Μίαν έσπέραν ο πατήρ του, ο κύριος Καπάνης τον έρώναζε πλησίον του και του ειπε:

“ Παιδί μου, εκλείσες τα δέκα και έμβήκες εις τα ένδεκα, και εινε καιρός να σπουδάσης. Εγώ, ο τι ειςευρα σν το έμαθα, όλίγην άνάγνωσιν, όλίγην τεχνολογίαν, όλίγην άριθμητικήν. Άλλά αυτά δέν εινε τίποτε. Την σημερον όποιος θέλει να τον τιμούσιν οι άνθρωποι πρέπει να μάθη γράμματα, διότι, καθώς λέγει και η παροιμία: άνθρωπος άγράμματος έξολόν απέλεκητον, δηλαδή ο άνθρωπος κού δέν έφθρε

“ΤΗΝ ΕΥΗΛΑΦΗΣΕ...” (Σελ. 8)

πια να μάθη γράμματα εινε κούτσουρο. Και εγώ λοιπόν επιθυμώ να γίνης άνθρωπος καθώς πρέπει και να τιμήσης το όνομά μου. Είμαι, καθώς ξέρεις, γέρον στρατιωτικός και άλλον πόρον ζωής δέν έχω παρά μόνον την όλίγην σύνταξίν μου, ή όποιαν δέν εινε τίποτε. Και σν το λέγω αυτό δια να σου δώσω να καταλάβης ότι από έμε δέν πρέπει να περιμένης μεγάλα πράγματα, και ότι πρέπει να κιντάξης μόνος σου να διατηρηθής. “Εχει όμως ή μητέρα σου μερικά χρηματάκια και μ' αυτά πλέον θά κάρης καλήν άρχην να σπουδάσης. Λάβε αυτό το γράμμα και δός το εις τον κύριον Τελόριμον, ο όποιος εινε φίλος μου παιδικός. Πήγαίνε εις τους Παρισίους, και δέν έχω άμφιβολίαν ότι ο κύριος Τελόριμος ο όποιος και αυτός ήτο παιδί πτωχόν ώσαν και σέ, θά σε βοηθήση και θά σε προστατεύη.”

Αφού ο κύριος Καπάνης ειπε τους λόγους τούτους εις τον υιόν του, έδωκεν εις αυτόν το γράμμα, το όποιον ειχεν έτοιμόν, τον έφίλησε και εις τας δύο παρειάς και του έδωκε την εύχην του.

Εις το γράμμα του ο κύριος Καπάνης έγραφε προς τον κύριον Τελόριμον, και του άνέφερε την παλαιάν των φιλιαν, και τον παρεκάλει να προστατεύη τον υιόν του και να προσπαθήση να επιτύχη καμίαν ύποτροφιάν δια τον υιόν του Μάριον Καπάνην. “Ενόμιζε δέ ότι το πράγμα ήτο εύκολώτατον. Άλλ' όμως δια καλόν και δια κακόν εκλείσεν εις τον ίδιον φάκελον όλίγα τραπέζικα γραμματίκια των εκατόν δραχμών τα όποια, ως ένθυμείσθε, ειχεν οικονομήση ή καλή του μήτηρ. Με αυτάς λοιπόν τας δραχμάς θα έπληρυνε τούλάχιστον τα δίδρακτρα του πρώτου έτους.

“Όταν ο Μάριος έξήλθεν από το δωμάτιον του πατρός του, εύρηκε την μητέρα του, ή όποια ήτο καταλυπημένη δια την άναχώρησιν του υιού της. Η ώρα του άποχωρισμού ήτο θέαμα σπαραξικάρδιον ή κυρία Καπάνη έκλαιεν, έκλαιε πολλήν ώραν, έκλαιε και τα δένδρα έμάραινε, καθώς λέγει η παροιμία. Άλλά και ο μικρός κύριος Μάριος Καπάνης δέν έκλαυσεν όλιγώτερον, πρέπει να το ειπώμεν προς έπαιμόν του.

Η έξαίρετος γυνή έδωκεν εις τον υιόν της διαστικον δερμάτινον, το όποιον περιείχε φορέματα, ύπόδηματα και άσπρόρουχα. Του έδωκε και σάκκλον οδοπορικόν, έντός του όποιού ειχε βάλλη μερικά

πράγματα χρήσιμα εις τον καλλωπισμόν και όλίγα τρόφιμα.

Τον σάκκλον τούτον του εγνώριζεν από μικρός ο Μάριος. “Ητο της προμιάμινης της κυρίας Καπάνη και είχε σχήμα παράξενον, παρατηρήσατε το σχέδιόν του, είχε και χρώμα άλλόκοτον. Το χρώμα του ήτο μίαν φοράν και ένα καιρόν κατακίτρινον, αλλά τώρα το κίτρινον ήτο ξεθωριασμένο, τριμμένο και έφάνετο άλλού μόν πρασινωπόν ως μερικά πράσινα μήλα, άλλού δέ κόκκινον σαν τομάτα.

Ο ήρωσ μας Μάριος καθώς ειδε το άσχημον τούτο πράγμα, έστράβωσε το πρόσωπόν του, και τούτο εινε άπόδειξις ότι ήτο παιδίον φιλόκαλον. Άλλ' όμως επειδή δέν ήθελε να πικράνη την καλήν του μητέρα έκρυψε την δυσάρεσκείαν του, και τούτο εινε άπόδειξις ότι ήτο παιδίον φιλόστοργον.

Και δια να ειπώμεν την αλήθειαν, ο Μάριος ήσθάνθη ότι εις το θυλάκιόν του έπεσε μία χρηματοθήκη, της όποιας το πάχος άπεδείκνυεν ότι ή προς τον κύριον Τελόριμον έπιστολή δέν περιείχεν όλας τας οικονομίας της κυρίας Καπάνη.

Η κυρία Καπάνη συνώδευσε τον υιόν της έως τον σταθμόν του σιδηροδρόμου, και ε τελευταίος άποχαιρετισμός έγιγε με πολλόν κλαυθμόν και θρήνον. “Υπεσχέθη δέ ότι θα οικονομή χρη-

ματα και θα τα φυλάττη επίτηδες, δια να του στείλη τα έξοδα να έλθη της παύσεως εις την πατρικήν του οικίαν, εν έχι το έτος τούτο, αλλά τούλάχιστον το έρχόμενον έτος.

Το ταξείδιον του Μαρίου ήτο λαμπρότατον, και καθ' όλον το διάστημα δέν συνέθη τίποτε δυσάρεστον. Άλλ' όμως το πρώτον του βήμα εις την πρωτεύουσαν έσημασιώθη με συμβάν πολύ σπουδαίον.

“Όταν κατέβη εις τον σταθμόν του σιδηροδρόμου, εστάθη άκίνητος, και δέν ειςευρε τί να κάμη και από πού να υπάγη, διότι εύρέθη έξαφνα περικυκλωμένος από πλήθος ανθρώπων, οι όποιοι ήρχοντο, επήγαινον, έτρεχον, συνωθούντο, ώμίλουσιν, έρώναζον, και όλας έκείνος ο θόρυβος και ο κόσμος, τον όποιον έδλεπε πρώτην φοράν, τον εκνευσε να τα χάση δέν ήτο καιζε γέλασε, πρωτεύουσα ήτο αυτή, και τί πρωτεύουσα; ή πρωτεύουσα της Γαλλίας, οι Παρισίοι!

“Όσον και αν ήτο γενναίος και τολμηρός, ο Μάριος έδλεπε και μόνος του ότι δέν θά είμπορέση να περάση μεταξύ των άμαξών, αι όποια, τρέχουν επάνω

“Ο ΣΑΚΚΟΣ ΕΙΧΕ ΣΧΗΜΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟΝ...”

και κάτω την ώραν όπου έρχεται η άμαξοτοχία εις τον σταθμόν του σιδηροδρόμου και άλλοι επιβάται καταβαίνουν και άλλοι αναβαίνουν. Έστέκετο λοιπόν κατακαλισμένος και με τὰ μάτια του ανοικτά τ'όσα, και ένόμιζεν ότι βλέπει ένειρον.

Έξαφνα αισθάνεται ότι κάποιος τον κυττά εις τον ώμον. Γυρίζει και βλέπει ένα κύριον, ο οποίος με μεγάλην ευγένειαν του είπεν αν θέλη να τον οδηγήση και να του δείξη όλα τὰ περιέργα πράγματα της πρωτευούσης.

« Τώρα δεν έχω καιρόν, είπεν ο Μάριος, αλλά επειδή είσθε άνθρωπος υποχρεωτικός, σας παρακαλώ να με οδηγήσετε πώς να εύρω τον κύριον, προς τον οποίον επιγράφεται τὸ γράμμα τουτο. » Και ένω έλεγε ταυτα, έκυρην εκ του θυλακίου του την επιστολήν την οποίαν του είχε δώσει ο πατήρ του.

Ο κύριος έπηρε την επιστολήν και ένω άνεγίνωσκε την επιγραφήν, την έψηλάφησε δια να βεβαιωθή τί περιείχε μέσα.

Εάν ο Μάριος εκείνην την στιγμήν παρετήρει το πρόσωπον του άγνωστου κυρίου, θα έδλεπεν ότι είχεν έκφρασιν άλλόκοτον.

« Τι τυχερός όπου είσαι, παιδί μου! Κύτταξε, ίσα ίσα και έγώ πηγαίνω εις τον ίδιον δρόμον και μετά χαράς πολλής θα σε οδηγήσω. Έλα λοιπόν μαζί μου, να σου δείξω τον δρόμον. »

Ο Μάριος χωρίς καμμίαν υποψίαν ξεκίνησε, και καθώς ήτο καλισμένος από οσα έδλεπε τριγύρω του, ήκολούθει τον άγνωστον σαν άρνάκι και ουδέ κεν έσκέφθη να του ζητήση όπισω την επιστολήν.

Έξαφνα εύρέθησαν εις μίαν πλατείαν, και ένω πλέον ήτο να χάση η μάχη το παιδί και το παιδί τη μάχη, αι άμαξαι έτρεχον απ' έδω, απ' εκεί, κατέβαιναν από πάνω ο ίπποσιδηροδρόμος με μεγάλην ταχύτητα, από κάτω από τον σταθμόν του σιδηροδρόμου ήρχετο εν λεωφορείον, άμαξια απ' έδω με έμπορεύματα, κάρρα απ' εκεί, χειραμάξια, θόρυθος, βοή και κακό! Εκεί σας ήθελα να έδλέπατε τί έστι πολυκοσμία και ταραχή.

Έπρεπε λοιπόν να διασχίσουν εκείνην την πλατείαν και να φθάσουν εις το άπέναντι πεζοδρόμιον. Μετά πολλά κατήρθωσεν ο Μάριος και έπέρασεν, αλλά όταν εύρέθη εις το πεζοδρόμιον, ζητεί τον οδηγόν του αλλά δεν τον βλέπει, κυττάζει δεξιά, κυττάζει άριστερά, τίποτε. Τρέχει δεξιά, τρέχει άριστερά, αλλά πού να τον εύρη! Πάει και άκόμη πάει, ο φίλος έγινε αστραπή. Και να ιδήτε ότι έπηρε μαζί του και την επιστολήν, η οποία, καθώς είςέυρετε, περιείχε και τὰ χρήματα της κυρίας Καπάνη, της μητρος του Μαρίου.

Περιττόν τώρα είναι να σας είπω, διότι το ένόησατε και μόνοι σας, ότι ο ευγενής εκείνος ξένος τίποτε άλλο δεν ήτο, παρά ευγενής και επιτήδειος κλέπτης.

Αλλά ο Μάριος δεν ήτο απ' εκείνους τους ανθρώπους οι όποιοι τὰ χάνουν εύκολα εύκολα.

« Που θα μου πάη, έπιθύρουν ο Μάριος, θα τον εύρω. Αλλά τώρα πρέπει πρώτα να εύρωμεν τον κύριον Τελόριμον, και κατόπιν λογαριαζόμεθα με τον κύρ κλέπτην. »

Και επειδή δεν είχε λησμονήση την διεύθυνσιν του πατρικού φίλου του, ήρώτησεν ένα κλητήρα, και ο κλητήρ τον ώδήγησε μέχρι τινός, έπειτα ήρώτησεν άλλον κλητήρα και έπειτα άλλον και κατ' αυτών τον τρόπον έφθασεν εις το Δυκείον, εις του οποίου την αύλήν τον άφήσαμεν, ως ένθυμείσθε.

Β.

Ο ΠΡΟΒΑΛΑΜΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΤΕΛΟΡΙΜΟΥ.

Περίεργον πράγμα! φαίνεται ότι η κακοτυχία τον εκυνήγει τον μικρόν μας φίλον.

Μόλις εκχμην όλίγα βήματα εις την αύλήν, και έσπρωξε με το κατασκονισμένον διασάκιόν του ένα μαθητήν ο οποίος ήτο ύψηλός και ρώμκλέος και έφαινετο πολύ υπερήφανος. Ο μαθητής έγύρισεν εύθός, έξεσκόνισε την στολήν του με τον άγωνά του και είπε με φωνή δυνατήν κυττάζων τον Μάριον:

« Από πού μας ήλθε το νέο τουτο φρούτο; Μου έκταλέρωσε την κινούργια τη στολή μου. Που τα είχε τὰ μάτια του! »

Ο Μάριος ο οποίος ήτοιμάζετο να ζητήση συγγνώμην καθώς ήκουσε τους προσδλητικους λόγους του μαθητού, ησθάνθη ότι όλον του το αίμα άνέβαινεν εις την κεφαλήν του! άπεκρίθη λοιπόν με πολλήν ζηρότητα:

« Από πού έρχομαι; έρχομαι από την πατρίδα μου, και σε παρακαλώ να έχης λίγα λόγια. »

— Τι είπες; τί; είπεν ο μαθητής, θαρρώ πως θα αναγκασθώ να σε μάθω πως φέρονται οι άνθρωποι.

— Και έγώ θαρρώ πως θα αναγκασθώ να σε ξεσκονίσω με χαρά, και να ιδής ξεσκόνισμα μία φορά.

Ο μαθητής ήθέλησε αντί πάσης άπαντήσεως να του καταφέρη εν ράπισμα. Αλλά είχαν συναχθη οι μαθηταί και τους είχαν περικυκλώση, και έπλησίαζον προς το μέρος εκείνο και οι διδάσκαλοι. Ωστε ο μαθητής είπε σιγα εις τον Μάριον.

« Αν δεν είσαι άνακθρος, τὰ λέμε έπειτα εις το διάλειμμα των τεσσάρων, εις την μικρήν αύλήν! »

Ο Μάριος δεν είςευρε τί είνε ούτε η μικρά αύλή, ούτε το διάλειμμα των τεσσάρων. Αλλ' όμως άπεκρίθη χωρίς καθόλου να ταραχθή:

— Μάλιστα, τὰ λέμε! »

Και οι μεν άλλοι μαθηταί εισήλθον εις τας τάξεις των, αυτός δε ήκολούθησεν ένα εκ των διδασκάλων ο οποίος τον ώδήγησεν εις τον προβάλαμον του κυρίου έπιμελητού.

« ΜΟΛΙΣ ΕΚΧΜΕΝ ΟΛΙΓΑ ΒΗΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΥΛΗΝ... » (Σελ. 8)

Εν τῷ προβάλαμῳ τοῦ έπιμελητοῦ ήσαν και άλλοι μαθηταί, οι όποιοι συνωμίλουν με χαμηλήν φωνήν. Και, ως φαίνεται, θα είχαν πολύ σπουδαίον θέμα, διότι ουδέ έγύρισαν καν να κυττάξουν όταν εισήλθεν ο Μάριος.

Ο μικρός φίλος μας εκάθισεν εις μίαν γωνίαν, και από τους όλίγους λόγους τους οποίους ήκουσεν, ένόησεν ότι είχαν πιασθή οι παλαιοί μαθηταί του

Δυκείου με τους νέους, και είχε γίνει μεγάλη ταραχή. Έπάνω δε εις την όμιλίαν ήκουοντο συχνά τα όνόματα Γεώργιος Μοντανής και Λεωνίδας Δουμκοδίνος και ότι ο πρώτος ήτο γενναίόφυχος και ο δεύτερος χειροδύναμος.

[Έπεται συνέχεια.]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ
[Κατά το Γαλλικόν του ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΔΕΒΩ]

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΙΣΤΟΥ

φοι αγαπάτε τας πατριωτικὰς ιστορίας, ἀκούσατε νὰ σᾶς εἰπῶ μίαν, εἶπεν ὁ κύριος Φιλόπατρις πρὸς τοὺς μικροὺς υἱοὺς του.

Εἰς μίαν συναναστροφὴν πρὸ ὀλίγων ἐτῶν μεταξὺ ἄλλων ἦτο καὶ ἓνας γέρον μὲ λευκὰς τρήχας, ἓνας ἀπὸ τοὺς εὐτυχεῖς ἐκεῖνους γέροντας οἱ ὅποιοι ἐπρόφθασαν ζωντανούς ἀκόμη πολλοὺς ἀγωνιστὰς καὶ τοὺς ἐγνώρισαν, καὶ τοὺς ἤκουσαν νὰ διηγούνται μὲ τὸ στόμα των τὰς ἡρωϊκὰς μάχας τὰς ὁποίας εἶχαν κάμει.

Εἰς τὴν συναναστροφὴν αὐτὴν δὲν εἰσεύρω πῶς ὁ λόγος ἔπεσε περὶ ἐξυπνάδας τῶν ζῶων.

— Πλέον ἐξυπνο ζῶον ἀπὸ τὸν σκύλον ἐνὸς ἀγωνιστοῦ δὲν εἶδα, εἶπεν ὁ γέρον.

— Πῶς ἦταν; πῶς ἦταν; ἠρώτησαν μὲ περιέργειαν δύο παιδιὰ: τὰ ὁποῖα ἦσαν ἐκεῖ.

— Εἶχα ἓνα φίλον ἀγωνιστὴν, τὸν γέρο Δῆμον, ὁ ὁποῖος μίαν ἡμέραν βλέπει καὶ ἐμβλαίνει ἓνας σκύλος εἰς τὸ σπήτι του ἤμουν καὶ ἐγὼ τότε ἐκεῖ.

— Δικό σου εἶνε αὐτὸς ὁ σκύλος, Μπάρμπα Δῆμο;

Καὶ ὁ Μαραφέτης ἐπεριπατοῦσε σοβαρὸς σοβαρὸς καὶ τὰ πλατεῖα του αὐτιά ἐπιπτον εἰς τοὺς ὤμους του καὶ ἡ σὺρά του ἦτο ἀγκυλωτή. "Α! ἄλλο πρῆγμα νὰ τὸ λέγω καὶ ἄλλο νὰ τὸ ἐδλέπατε. Ὁ γέρο Δῆμος κόντεψε νὰ κλαύσῃ ἀπὸ τὴν χαρὰν του· ἐγὼ δὲν ἐπίστευα τὰ μάτια μου· τὰ παιδιὰ ἔστεκιν εἰς τὴν θύραν ἀκίνητα ἐπὶ θαυμασμῶν.

— Ἄλτ! ἐφώναζεν ὁ ἀγωνιστής, καὶ ὁ Μαραφέτης ἐστάθη:

— Ἀνάπαυσίς! εἶπε μετ' ὀλίγον, καὶ ὁ στρατιώτης κατέβασε τὰ δύο του πόδια.

Ὁ γέρο Δῆμος ἔβλεπε μὲ συγκίνησιν τὸν Μαραφέτην· τοῦ ἐνεθύμιζε τοὺς λαμπροὺς ἐκείνους χρόνους τῶν μαχῶν.

— Στάσου, μοῦ εἶπεν ἔξαφνα, νὰ ἰδῶ ἂν θυμάται καὶ ἐν ἄλλο γυμνάσιό που τοῦ εἶχαμε μάθει.

Τότε ἐπῆρεν ἐν βᾶδι, τὸ ἐκράτησεν ὀριζόντιως καὶ ἐφώναξε:

— Εἰς προ . . . σοχήν!

Ὁ Μαραφέτης ἦτο ἐτοιμος.

— Πῆδα διὰ τὸν Σταυρό! τὸν διέταξεν ὁ γέρον ἀγωνιστής.

Ὁ Μαραφέτης ἐπῆρσεν ἐπάνω ἀπὸ τὸ βᾶδι ἑλαφρὰ ὡς ἐλάφι.

— Πῆδα διὰ τὴν Πατρίδα!

Ὁ Μαραφέτης ἐπῆρσεν καὶ πάλιν μὲ τὴν ἰδίαν ἐλαφρότητα καὶ προθυμίαν.

— Πῆδα διὰ τοὺς Τούρκους!

Ὁ Μαραφέτης τότε ἐκάθησε χάμου, ὡς νὰ μὴ εἶχε σκοπὸν νὰ κινήθῃ, καὶ ὁ γέρον ἤραχισε νὰ γελάξῃ μὲ χαρὰν, ψιθυρίζων:

— Ὅχι, μὰ μοῦ φαίνεται ὡς νὰ τὸν εἶδα κάπου· εἶνε στρατιωτικὸ σκυλί· μοῦ ἐνεθυμίζει ἐκεῖνο που εἶχαμε μαζὶ μας 'ς τὸ στρατόπεδο.

Πραγματικῶς τὸν σκύλον ἐκεῖνον τὸν εἶχεν ἓνας ἄλλος ἀγωνιστής ὁ ὁποῖος ἀπέθανε, καὶ ὁ σκύλος μὲ ὅλα τὰ γρηχταῖά του ἔτρεχε πεινασμένος εἰς τοὺς δρόμους καὶ ὡς νὰ ἐκτάλαζε ποῖος ἦτο ὁ γέρο Δῆμος ἐμβήκε.

— Τώρα θὰ σοῦ πῶ ἂν εἶνε αὐτός.

Καὶ ἀφῆρας ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζακι, που ἦτο κοντὰ του, τὸ μικρὸν του τσιμπούακι, ἐφώναξε μὲ βροντερὰν φωνήν:

— Φέρτε . . . ἄρμ!

Ὁ Μπάρμπα Δῆμος εἰσευρε γυμνάσια, διότι ἀφοῦ ἐπολέμησε καὶ μὲ ἄλλους στρατηγούς κατετάχθη εἰς τὸν τακτικὸν στρατὸν τοῦ ὁποῖου στρατηγὸς ἦτο ὁ Φαβιέρος.

Ὁ σκύλος ἄμα ἤκουσε τὴν φωνὴν ἐκείνην ἐσηκώθηκε ὀρθὸς καὶ ἐκράτοῦσε ἀκίνητα τὰ δύο πόδια, ὡς ἀληθινὸς στρατιώτης.

— Εἶνε ὁ Μαραφέτης, εἶπε μὲ χαρὰν ὁ γέρον ἀγωνιστής· ἂ! πόσα χρόνια ἔχω νὰ τὸν ἰδῶ!

Ἀπὸ τὴν θύραν ἔβλεπαν κατὶ παιδιὰ· ἀλλ' ὁ Μαραφέτης τὴν δουλειά του ἐστέμετο σταθερὸς εἰς τὴν θέσιν του.

— Ἐλα τώρα, προσοχὴ εἰς τὸ πρόσταγμα, Μαραφέτη!

Καὶ ἔκμαε ὡς νὰ ἐκτυποῦσε τὸ τύμπανον· καὶ περιπατῶν μὲ βῆμα ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸν σκύλον ἐφώναξε:

— Ἐμπρός . . . Μάρς!

— Ναι, τὰ θυμάται! χά χά . . . τὰ θυμάται. Ἐλα δὲ τώρα.

Καὶ ἔβαλε τὸ χέρι του ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Μαραφέτη καὶ ὁ Μαραφέτης ἔμεινε κατευχαριστημένος, ἦτο εὐτυχής.

Τότε αὐτὸς ἐγύρισε καὶ μοι εἶπε μὲ ἐν εἶδος παρπῶνου:

— Βέβαια! δὲν βλέπεις ποῦ ἔχει μνημονικὸ καὶ θυμάται τὴν Ἐπαναστάσιν, ἐνῶ τόσοι ἄλλοι τὴν ἐλησμόνησαν;

— Λαμπρὸ σκυλί, ἀληθινὸ σκυλί ἀγωνιστοῦ εἶπα εἰς τὸν γέρο Δῆμον.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΩΝ ΑΓΡΙΟΧΟΙΡΩΝ

Ὁ κύριος Πατατούκας, μὲ τὴν πίπαν εἰς τὸ στόμα του καὶ τὸ τουφέκι εἰς τὴν χεῖρά του, καὶ τὸν κυνηγῆ

Ὁ κ. Πατατούκας γυρνᾷ ἀρκετὰς ὥρας εἰς τὰ λιβάδια, τὰ χωράφια, καὶ εἰς τὰ δάση χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ κανένα ἀγριοχοῖρον. Οἱ κύριοι αὐτοὶ κἀβητῆται εἰς τὸ σπήτι των. Ἐν τούτοις ὁ κ. Πατατούκας ἐπὶ τέλους διακρίνει ἓνα ἀγριοχοῖρον ὁ ὁποῖος ἀνεπαύστο ἐξηπλωμένος εἰς μίαν γωνίαν τοῦ δάσους.

Ὁ κ. Πατατούκας εἶνε εὐχαριστημένος· σηκώνει τὸν πετεινὸν τοῦ τουφεκίου του· ὁ Σκαλιστής τὸ ρίχνει 'ς τὴν τρεχάλαν, ἀλλ' ὁ ἀγριοχοῖρος δὲν φεύγει, μένει εἰς τὴν θέσιν του· ὁ κυνηγὸς πυροβολεῖ:

— Πρρρρρρρρρ!

Τὸ θηρίον δὲν ἐπληγώθη διόλου, καὶ μένει εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν ὡς νὰ περιπαίῃ τὸν κ. Πατατούκην.

Ὁ κ. Πατατούκας τὰ ἐχρεοκόπησε, ἄμα δὲ εἶδε ὅτι τὸν ἐγκατέλειψεν ὁ Σκαλιστής, φεύγει καὶ αὐτὸς μὲ ὄλην τὴν γρηγοράδα τῶν ποδῶν του· ὁ κυνηγετικὸς του σάκκος ἐκτυποῦσε τὴν βάρχη του ἐνῶ ἔτρεχε, ὁ δὲ κ. Πατατούκας κάθε λίγο καὶ λιγάκι ἐγυροῦσε πίσω διὰ νὰ ἰδῇ τί γίνεται.

Νὰ ἰδῇ; καὶ τί βλέπει;

Τὸν τρομερὸν ἀγριοχοῖρον ὁ ὁποῖος τὸν κυνηγᾷ

γετικὸν του σάκκον κρεμασμένον ἀπὸ τὸν ὤμὸν του, πηγαίνει μίαν ἡμέραν εἰς τὸ κυνήγιον. Ὁ σκύλος του Σκαλιστής, τρέχει ἐμπρός, σιγά σιγά, ὡς νὰ μὴ βιάζεται διόλου.

Μήπως νομίζετε ἴσθι ὁ κ. Πατατούκας πάγει νὰ κυνηγήσῃ πέρδικας ἢ λαγούς; Ὁ! διόλου· πάγει νὰ κυνηγήσῃ ἀγριοχοῖρους, οἱ ὁποῖοι εἶνε θηρία μεγάλα, χονδρά, πολὺ δυνατά, μὲ θεόρατην κεφαλὴν, καὶ μὲ σιαγόνας αἱ ὁποῖαι ἔχουν κατὶ μεγάλα γυριστὰ δόντια, τρομερά!

Πρέπει νὰ ἔχη κανεὶς μεγάλην γενναίότητα διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τοιοῦτο κυνήγιον, διότι ὁ ἀγριοχοῖρος δὲν εὐχαριστεῖται διόλου νὰ τὸν ἐνοχλοῦν.

καὶ εἰς ὀλίγον θὰ τὸν φθάσῃ· βάζει ὅλα τὰ δυνατὰ του διὰ νὰ τρέξῃ γρηγορώτερα. Ἀλλ' ἀνοφελῶς ὁ

ἀγριόχοιρος τρέχει και πάλιν γρηγορώτερα ἀπ' αὐτόν· νά, ἐπλησίασε, τὸν ἐφθασε, θά τὸν φάγη.

Τί ἔγεινε; ὁ κύρ Πατατούκας ἐκημιώθη ἀπὸ τὸ κλαδί του μὲ τὸν κυνηγετικὸν σάκκον καὶ τὸ τουφέκι του. Ἀλλὰ εἰς τὸ πέσιμόν του ὁ κ. Πατατούκας ἤνοιξε τὰ δύο τοῦ πόδια ὥστε εὐρέθη καβάλα ἐπάνω εἰς τὸν ἀγριόχοιρον, ὅστις κατευχαιστημένος διὰ τὸ κατάρθωμά του εἶχε ἀπομακρυνθῆ ἄλλῃθεν ἀπὸ τὸ δένδρον.

Ἄν και εἶνε τόσοσ χονδρός και βαρός ὁ ἀγριόχοιρος εἶνε πολλὸ γρήγορος εἰς τὰ πόδια, πρὸς δυστυχίαν τοῦ κ. Πατατούκα. Καὶ κοντὰ εἰς αὐτὸ ἔχει και κάτι δοντάριαι γυρισταίς, κάτι χαυλιόδονταίς, τοὺς ὁποίους βέβαια κανεῖς δὲν θά ἤθελε νά νοιώτη νά ἐμπήγωνται εἰς τὸ κρέας του.

Ἄχ! δυστυχῆ μου κύρ Πατατούκα, τί σοῦ ἦτο γρασπὸ νά πάθης. Δὲν εἰξεύρω τί νά μοῦ ἔχαριζαν δὲν ἤθελα νά ἤμουν εἰς τὴν θέσιν σου!

Εὐτυχῶς τὴν στιγμήν ἐκείνην βλέπει ἐμπρὸς του ἐν δένδρον ἄλλος τρίπος διὰ νά σωθῆ δὲν ὑπάρχει παρὰ νά ἀναθῆ ἐπάνω εἰς αὐτὸ σκαρφαλώνει εἰς ἓνα κλάδον και πιάνεται μὲ τὰ δύο χέριαι του, ἐνῶ ὁ ἀγριόχοιρος μὲ τὸ ρύγχος του, μὲ τὰ πόδια του, μὲ τοὺς χαυλιόδοντάς του βάζει ἕλκ του τὰ δυνατὰ νά σπάσῃ τὸ δένδρον.

Κατὰ καλὴν τύχην τοῦ κυρίου Πατατούκα τὸ δένδρον εἶνε δυνατόν. Ὁ δυστυχῆς κυνηγός, εἶνε εἰς ἀσφάλειαν. Δόξα σοι ὁ Θεός! ὁ Ἀγριόχοιρος δὲν θά κατορθώσῃ νά τὸν κρημιώσῃ ἀπ' ἐκεῖ ἐπάνω.

Ἄλλ' ἀπὸ τὰ πολλὰ κτυπήματα μὲ τὸ θεόρατον κεφάλι του, ὁ ἀγριόχοιρος κατορθώνει νά σπάσῃ τὸ δένδρον, τὸ ὅποιον δὲν ἦτο κλί χονδρόν. Καί

Ὁ Σκαλιστής, ὁ ὁποῖος ἐπέστρεφεν ὀπίσω διδῶν τὸν ἔτυπτε ἡ συνείδησις του, διὰ τὴν φυγὴν του, βλέπει τί συμβαίνει, τὸν ξανακάνει πάλιν ὁ τρόμος και φεύγει πάλιν. Καὶ τρέχει, τρέχει περισσότερο ἀπὸ κάθε λαγόν. Τί ἐλαφρά ποῦ κά-

μνει τὰ πόδια ὁ φόβος!.. Καὶ ὁ ἀγριόχοιρος τρέχει, ὡσάν ἀνεμος· σηκώνει εἰς τὴν βάρχη του τὸν

κύρ Πατατούκας, ὁ ὁποῖος δὲν φαίνεται διόλου εὐχαιστημένος ἀπὸ τὴν ἱππασίαν του και θὰ ἐπροτιμούσε ἕξ ἄλλης καρδίαις νά περιπικῆ παζός. Ποῦ νά ἐσυλ-

λογίζετο ὁ κύριος Πατατούκας τὸ πρῶτον ἀρματώνετο μὲ τόσοσ κικμάρι, και ἐγυρνοῦτε εἰς τὰ λιβάδια και τὰ δάση θέλων και καλά και σώνει νά σκοτώσῃ ἀγριόχοιρους, ὅτι ἤθελε καταντήσῃ εἰς τοιαύτην κατάστασιν: ἀντὶ νά σηκώσῃ αὐτὸς τὸν ἀγριόχοιρον εἰς τὴν βάρχην του, νά τὸν σηκώσῃ ὁ ἀγριόχοιρος εἰς τὴν ἰδικήν του; Ἀλλὰ και ὡς τόσοσ πάλιν καλά καλλίτερα ἐπάνω εἰς τὴν βάρχην τοῦ ἀγριόχοιρου παρὰ μέσα εἰς τὴν κοιλίαν του· δι' αὐτὸ ὁ κύρ Πατατούκας κρατεῖ ὅσον εἴμπορεῖ δυνατώτερα τὴν σκληρὰν χαιτήν τοῦ ἀγριόχοιρου, ὁ ὁποῖος τρέχει, τρέχει ὡσάν δαιμονισμένος.

Ἐξάρνα ἀφοῦ ἐβαρέθηκε, φαίνεται, τὸν ἱππέα του, τὸν τινάζει μὲ ὀρμὴν ἐπάνω εἰς τὰ γόβια διὰ νά μάθῃ ἄλλην μίαν φορὰν νά κυνηγῆ θηρία ὡσάν αὐτὸ.

Ὁ κ. Πατατούκας σηκώνεται κτυπημένος και πονεμένος, ἐνῶ ὁ ἀγριόχοιρος ἐξακολουθεῖ μὲ τὰ τέσσαρα τὸ τρέξιμόν του διὰ νά ἰπάγῃ εἰς τὴν φυλάειν του· ὁ κύρ Πατατούκας ἐπιστρέφει εἰς τὸ σπήτι του κουτσάινωσ και κίμων δροκον ὅτι ποτὲ δὲν θά ξανακάμῃ τοιαύτην ἀνεσίαν, ἀλλὰ θά κυττάξῃ ἡσυχα τὴν δουλειά του ὡσάν κύρ Πατατούκας ποῦ εἶνε, ἀφίνωσ εἰς ἄλλους πλέον γενναίους και πλέον ἱκανούς τοιαύτα ἐπικίνδυνα παιγνίδια.

Και νά σᾶς πῶ, πάλιν καλά· ὁ κύρ Πατατούκας ἐκαστάλαθεν, ἂν και κάπως ἀργά, ὅτι ὁποῖος ἐπιχειρεῖ πράγματι ἀνώτερη ἀπὸ τὰς δυνάμεις του γίνεται γελοῖος.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΟΝΟΣ ΚΑΙ ΚΥΝΑΡΙΟΝ ΜΥΘΟΣ

Ἐν τῇ ἐξοχῇ του ἔμενεν ὁ Ἄλφα Δέλτα Κάππα μαζί με τὸ σκυλάκι του· ἄχ, πόσον το ἠγάπα! Τὸ χάζευε, τὸ χόρευε συχνά ἔς τὰ γόνατά του, καὶ μίαν στιγμήν δὲν τάφινε ποτὲ ἀπὸ κοντά του. Καὶ τὸ σκυλάκι ζωηρὸν καὶ σὰν νὰ ἐνοοῦσε, κουνούσε τὴν οὐρίτσα του καὶ με χαρὰν ἤχοῦσε.

Ὁ γάιδαρος τῆς ἐξοχῆς, τοῦ κηπουροῦ καμάρι, ἕνα γαϊδούρι ἐξέστρωτο ἐκεῖ, σωστὸ γομάρι, εἰς τὸ μαγγανοπήγαδον ἀπ' τὸ πρῶν ζευγμένον, ἐγύριζεν ἀργὰ ἀργὰ σκυπτὸς καὶ νυσταγμένον, καὶ κάπου κάπου ἔρριπτε καὶ μιά θολή ματιά του καὶ τὸ σκυλάκι ἐδλεπε καὶ ἐσίει ταυτιά του.

Καὶ ἔλεγε σιγὰ σιγὰ: «Γιατί κ' ἐμὲ ἴλιγα δὲν με χαδεύει; τάχα τί του κάνει τὸ σκυλάκι; Τάχα κ' ἐγὼ δὲν εἰμπορῶ τὰ ἴδια νὰ του κάνω, ἀκόμη καὶ καλλίτερα; Ἐμπρὸς λοιπόν, ἐπάνω!» Καὶ μ' ὄλην του τὴν δύναμιν ὄρμῃ, πηδᾷ, σπαράζει, καὶ τοῦ μαγγανοπήγαδου σχοινιὰ καὶ ἔβλα σπάζει.

Ὁ κύριος τῆς ἐξοχῆς μετὰ τὸ πρόγευμά του, ἐκράτει τὸ σκυλάκι του μέσα ἔς τὴν ἀγκαλιά του καὶ ἐπαιζεν ἀμέριμνος... Ἄλλ' ὦ, κακὴ του Μοῖρα! ἀνοίγει αἰφνης με ὄρμην ὀρθάνοικτη ἡ θύρα, καὶ νὰ σοῦ τον ὁ γάιδαρος... ὡσὰν τρελὸς λακτίζει, καὶ τὸ σκυλάκι ἐντρομον γαυγίζει καὶ γαυγίζει...

Ὁ κύριος δὲν πρόφθασε νὰ σηκωθῇ... Ὁ βνος ὀρμήσας κατ' ἐπάνω του, ἐζήτει ἐπιμόνως νὰ τον φιλήσῃ... Ἐντρομος ὁ κύριος φωνάζει, ὁ βνος τὰς θωπείας του εὐθὺς διπλασιάζει, ὀγκᾶται, σείει τὴν οὐράν, ὀγκᾶται καὶ λακτίζει, καὶ τὴν πλησίον τράπεζαν ἀναποδογυρίζει...

Γάιδαρε, χάδια ἤθελες; θά ἐλθῃ κ' ἡ σειρά σου νὰ λάβῃς ὅσα ἔδωκες, ἀμέσως τώρα, στάσου... Οἱ ὑπηρεταὶ ἔτρεξαν μετὰ πετρῶν καὶ ἔβλων κ' ἐστόλισαν ὡς ἔπρεπε τὸν εὐγενῆ μας φίλον. Αὐτὰ παθαίνει, φίλοι μου, ὅστις μωρὸς ζηλεύει, καὶ πράγματα ποῦ εἰς αὐτὸν δὲν πρέπει γυρεῖται.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ

Ποιοῦμεν γνωστὸν εἰς τοὺς ἡμετέρους συνδρομητὰς τοὺς μὴ ἀνανεώσαντας εἰσέτι τὴν συνδρομὴν των, ὅτι θέλομεν ἀποστείλει πρὸς αὐτοὺς τὰ δύο πρῶτα φυλλάδια τοῦ ἑβδομοῦ ἔτους (1885) τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, παρακαλοῦμεν δ' αὐτοὺς, ἐὰν ἐπιθυμῶσι νὰ λαμβάνωσιν αὐτὴν καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο, νὰ μᾶς ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν των ἐγκαιρῶς (φρ. 5 οἱ ἐν Ἑλλάδι καὶ φρ. 6 οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ) ὅπως μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου.

Ἐὰν, παρὰ τὰς ἡμετέρας προσδοκίας, τινὲς ἐκ τῶν φιλότατων ἀναγνωστῶν μας, δὲν ἐπιθυμῶσι νὰ λαμβάνωσι τοῦ λοιποῦ τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ των, παρακαλοῦμεν αὐτοὺς ὅπως εὐαρεστηθῶσι νὰ μᾶς ἐπιστρέψωσι διὰ τοῦ ταχυδρομείου τὰ δύο σταλησόμενα αὐτοῖς φυλλάδια σημειοῦντες ἐπὶ τῆς ταινίας τὰς λέξεις «ἐπιστρέφεται ὡς ἀπαράδεκτον».

Ὅδηγίαι περὶ τῶν μέσων τῆς ἀποστολῆς τῆς συνδρομῆς ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, εὐρίσκονται ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι τοῦ ἐξωφύλλου.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς Ἄραφ πρώτην φοράν ἐπισκεπτόμενος τὰ βόρεια μέρη, διήρχετο ἐκ τινος χωρίου τῆς Ρωσσίας. Εἰς σκύλος ὁ ὀπίσθεν φαίνεται, τὸν ἐμυρίσθη ὅτι ἦτο ξένος, ἐξῆλθεν ἀπὸ μιαν ἀνὴν καὶ τὸν ἐκνήγησε γαυγίζων. Ὁ Ἄραφ ἔσκυψε νὰ πάρῃ μίαν πέτραν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἔκαμε παγωνιὰν ἡ πέτρα εἶχε κολήσῃ καὶ δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὴν πάρῃ.

— Τί ἀνάποδος τόπος! ἐφώνησεν ὁ Ἄραφ ἀφίνουεν τὰ σκυλιὰ λυτὰ καὶ ταῖς πέτρας ταῖς ἔχουν δεμέναις!

Ἐστᾶλη ὁπὸ τῆς Σιδηρικῆς Παρθίου.

Ἡ μητέρα τῆς Οὐρανίας ἐνόησε ὅτι τὸ εἶπε διὰ νὰ τὴν κόμη νὰ γελάσῃ, εἰδεμῆ...

Ἐστᾶλη ὁπὸ τῆς Φλογερῆς Ἀργίου.

Ὁ πενταετὴς Δομένικος εἶνε παρὼν εἰς μίαν συζήτησιν τὴν ὁποίαν κάμνουν οἱ δύο θεῖοι του περὶ τοῦ καλλιτέρου ἱατρικοῦ εἰς μίαν—δὲν ἐγθυμοῦμαι ποῖαν—ασθένειαν.

Ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἡ συζήτησις ὁ θεῖος του κύριος Πέτρος τὸν ἔρατᾷ:

— Τί λὲς καὶ σὺ, Δομένικε, ποῖον εἶνε τὸ καλλίτερον ἱατρικόν;

Καὶ ὁ μικρὸς Δομένικος γελῶν τὰ χεῖλη του:

— Ἡ καραμέλλαις τῆς γόμας, θεῖε.

Ἐστᾶλη ὁπὸ τῆς Νεοῦσας.

Ἡ μικρὰ Οὐρανία ἔλεγε προχθὲς εἰς τὴν μαμὰ τῆς:

— Μαμά, δὲν μοῦ αγοράζεις μιὰ μικρούλα ἀδελφή, σὰν ἐκείνη ποῦ ἔχει ἡ θεία Βασίλικη;

— Τί νὰ τὴν κάμῃς, παιδί μου;

— Νίλ νὰ τὴν δέρω!

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Μετὰ τὸ φυλλάδιον τοῦτο εἰσερχόμεθα εἰς τὸ ἑβδομὸν ἔτος, ἀγαπητὰ μου παιδία. Παρήλθον, φαντασθῆτε, ἔξ ἔτη ἀφ' ὧν ἐγνωρίσθημεν. Τώρα εἰπέτε μοι εὐλακρινῶς ἂν καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν ἤμην καλὴ φίλη καὶ διδάσκαλος, ἂν δὲν εἶχα διεσκέδασα μετὰ τὰς ἐπισκέψεις μου καὶ ἂν δὲν εἶχα ἐδιδάξαι πολλὰ καὶ ἀφέλιμα πράγματα. Ὅτι ἔκαμα εἰς τὸ παρελθόν, τὸ ἴδιον καὶ καλλίτερον ἀκόμη θά κάμω καὶ εἰς τὸ μέλλον. Ἄπ' ἐδῶ κ' ἔμπρὸς θά βλέπωμεθα δύο φορές τὸν μῆνα καὶ θά ἔχω καιρὸν νὰ σᾶς λέγω περισσύτερα καὶ νὰ σᾶς δεῖκνῶ περισσότερας εἰκόνας. Σᾶς παρακαλῶ μόνον νὰ μοῦ γράψετε ποῖα διηγήματα, εἰ ὅσων δημοσιεύω εἰς τὸ φύλλον μου, σᾶς ἀρέσουν περισσότερόν, ποῖα ποιήματα, ποῖα εἰκόνας, ποῖα πνευματικὰ ἀσκήσεις, καὶ ἐγὼ θά φρονεῖω πάντοτε νὰ δημοσιεύω ὅσα καταλαβάνω ὅτι θά σᾶς ἀρέσουν περισσότερον.

Στείλέ μοι κανὲν ἄλλο ἀνίγμα, φίλτατε Περιπλανώμενε Ἰουδαῖε! αὐτὸ ποῦ μοῦ εἶχες στείλει δὲν μοῦ ἤρесе καὶ δὲν τὸ δημοσιεύσω· σὺ εἰμπορεῖς νὰ κάμῃς πολὺ καλλίτερα ἀπὸ αὐτό.

Καὶ ὅσοι ἄλλοι μὰν εἶχαν στείλει Παιδικὸν πνεῦμα καὶ

Πνευματικὰ ἀσκήσεις καὶ δὲν τὰς ἐδημοσίευσαν, ἂς κάμνουν ἄλλας νὰ μοῦ στείλουν. Δημοσιεύω με εὐχαρίστησίν μου τοιαύτας στελλομένας ἀπὸ τοὺς μικροὺς συνδρομητὰς μου, ὅταν τὰς εὐρίσκω ἄξιαις δημοσιεύσεως.

Ἡ Μέλισσα τῆς Ἰθάκης καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς θά μάθουν ὅτι τὰς ἀσπάζεσαι, φίλε μου Διάβολε τῆς Μικῶνος.

Εἶνε λοιπὸν ἀλήθεια ὅτι ζωγραφίζεις ἔτοχα πράγματα ὁ ἐπταετὴς φίλος μου Γεώργιος Πανᾶς; Πῶς δὲν μοῦ ἔστειλε τίποτε νὰ ἴδω, Περιμένω.

Γράψε μοι συχνά, Μάχη τῆς Κλεισσοῦσας, τώρα ποῦ ἔκαμες τὴν ἀρχήν.

Ὅραιον εἶνε τὸ ψευδώνυμόν σου, Ναυτοῦσαι. Σοῦ εὐχόμαι νὰ γένης καὶ ναύαρχος.

Εἰς τὴν Σαρτεῖτιδα Ἀρρηλεωνίδα λέγω τοὺς ἀσπασμούς σου Σαρτεῖτις Γοργῶ· σοῦ στέλει καὶ αὐτὴ γλυκοτάτους ἀσπασμούς, καὶ εἰς σέ καὶ τὰ ἀδελφάκια σου. Εἶνε καταλυπημένη ἡ κοῦμνη, διότι ἀπεχωρίσθητε. Τούλοχιστον ἦλθε πλησίον μου καὶ τοῦτο τὴν παρηγορεῖ· ὀλίγον. Φιλήσέ μοι τὴν ἀδελφήν σου Κατίαν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

1. Ἑλλησπύμφωνον.

α·ου· — θ· — υ·ε·ή·α·ο· — — — ή· — ε·α·ή·ν· — ου· — ε·ε·, α·ι· — ε·ω· — δ· — ε·ε·α·ο· — ο·ε· — δ· — υ·ε·ε·ε·ι·.

Ἑστίλη ὑπὸ τῆς Ἑκατοκρούτου.

2. Φωνηεντόλιπον. Πρ·π· — ν· — πρ·τ·μ·ν· — τ· — κ· — λ·ν· — λ· — κ· — λ· — ν· — τ· — χ·ρ·στ·μ·ν·, — δ·τ· — π·λλ·κ·σ·μ·β·ν· — ν· — λ·θ·μ·ν· — τ·ν· — ν·γκ·ν· — κ·τ·ν· — μ·κρ·τ·ρ·ν· — μ·ς.

Ἑστίλη ὑπὸ τῆς Πυθίας.

3. Συλλαβόγριφος.

Πρῶτον μέρος μου εὐρίσκεις γράμμα ἐν τῶν τελευταίων. Ὀργανον τὸ δευτέρου μου μουσικὸν ἐκ τῶν ἀρχαίων.

Ἄν τὰ δύο μου ἐνώσης Δένδρου εἶδος θὰ μορφώσης.

Ἑστίλη ὑπὸ Α. Κ.

4. Λεξιγριφος.

Ὅπου βλέπω ἄρτον φεύγω, κ' ἐπιστρέφω ἀφοῦ χαθῆ. Μ' ἔχουσι εἰς τὰ γραφεῖα, ἂν τὸ μέσον μου ἀρθῆ.

Ἑστίλη ὑπὸ τῆς Σπυριδαίδος Ἀργιλιουίδος.

5. Λεξιγριφος.

Κράτος εἶμαι τῆς Εὐρώπης, γράφομαι μ' ἐπὶ τὰ φησία. Ἄν τὰ τρία μ' ἀφαιρέσης θ' ἀπομείνουν μόνον τρία.

Ἑστίλη ὑπὸ τοῦ Δακτύλου τοῦ Κουρίου.

6. Λεξιγριφος.

Καθὼς εἶμαι, εἶμαι γράμμα. Ἄν μοῦ ἀφαιρέσης γράμμα, Ἐγὼ μένω πάλιν γράμμα.

Ἑστίλη ὑπὸ τοῦ Ἀρμονίου.

7. Αἵνεγμα. Ἐρωτηθεὶς τις πῶς ὀνομάζεται, ἀπεκρίθη: Ἐὴν θέσης κατὰ σειράν ἐν ἐπιφώνημα, ἕνα σύνδεσμον, ἐν ἐπίρρημα, καὶ ἐν εἰς τὸ τέλος, θ' ἀποτελέσῃ τὸ ὄνομά μου.

Ἑστίλη ὑπὸ τοῦ ἀφηρητάκη Κου Κου Κου Παιδαγωγῆ.

8. Παίγνιον. Αἱ ἀκόλουθοι λέξεις εἶνε τέσσαρα κύρια ὀνόματα. Πῶς δυνάμεθα νὰ εὐρωμεν αὐτά, καὶ πῶτα ὀνόματα εἶνε.

Ταβάνι, Ἀρνάξελ, Σαμάδστα, Σοφουί.

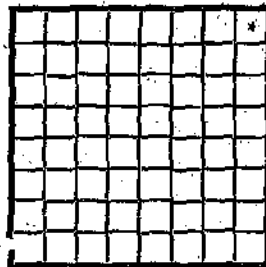
Ἑστίλη ὑπὸ τοῦ Μουσουροῦ.

9. Πρόβλημα. Τίνος ἀριθμοῦ τὸ 1/4 καὶ τὸ 1/3 ἀποτελοῦσι τὸν ἀριθμὸν 20;

Ἑστίλη ὑπὸ Καλλιόπης Κ. Καϊρηάκη.

10. Ὁ δεσπότης. Ἐκαστον ἐκ τῶν κατωτέρω θὰ τετραγώνων περιστῆ ἐν κελλίον. Ἐκαστον κελλίον ἔχει τέσσαρα θύρας, — μίαν εἰς ἑκάστην πλευράν. Εἰς τὸ περιτοίχισμα δὲν ὑπάρχει ἄλλη θύρα ἐκτὸς τῆς μεγάλῃς θύρας. Εἰς τὸ κελλίον μὲ τὸν ἀσπερίσκον ὑπάρχει εἰς δεσπότης εἰς τὴν ὁποῖον ὑπεστέθησαν νὰ τὸν ἐλευθερώσουν, ἐὰν κατορθώσῃ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν μεγάλην θύραν, χωρὶς νὰ διέλθῃ δύο φοράς ἀπὸ τὸ ἴδιον κελλίον, ἐκτὸς τοῦ ἰδιοῦ του. Ὁφείλει

ἄλλως νὰ μὴ ἀφήσῃ κατὲν κελλίον χωρὶς νὰ τὸ διέλθῃ. Ποῖα εἶνε ἡ ὁδὸς τὴν ὁποῖαν θὰ ἀκολουθήσῃ ὁ δεσπότης διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν μεγάλην θύραν;

Μεγάλη θύρα

Ἑστίλη ὑπὸ τοῦ Κωδικοκρούτου.

11. Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητούμενων ἔξ λέξεων ἀποσπασθεὶς τὸ ὄνομα ἑλληνος φιλοσόφου.

1. Μέρος τῆς χειρὸς. 2. Τέρας μυθώδης τὸ ὁποῖον τρώγει ἀνθρώπους καὶ πρὸ πάντων παιδιᾶ. 3. Ἐντομὸν καταστρεπτικὸν εἰς τὴν γεωργίαν. 4. Νῆσος ἐκ τῶν Κυκλάδων. 5. Ἐπίρρημα ὀνομαστικόν. 6. Πηγὴν κατεκλιδίων.

Ἑστίλη ὑπὸ τῆς Λύρας τοῦ Ὀργίου.

12. Γρίφος Ω. Ω. Ω. Ω. Ω.

Ἑστίλη ὑπὸ Ἀλέξανδρου.

Διὰ τοὺς μανθάνοντας τὴν γαλλικὴν.

13. Metagramme.

Sur mes six pieds je suis être animé Changez mon chef, je puis être mangé.

14. Logogriphe.

Sur sept pieds je prends rang parmi les demi-dieux. Et sur six j'appartiens aux héros fabuleux.

ΛΥΣΕΙΣ

139. Ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ὡς τὸ δένδρον τὸ ὁποῖον ὄσον καλλιεργῆται καλῶς φέρει καὶ καλοὺς καρπούς. —

140. Ἀστυάγης (ἄστ, ἄγης). — 141. Ἀντιγόνη (ἀντί, γόνυ). — 142. Ἀρχιμήδης (ἀρχή, μηδεῖς). — 143. Ποῖα, οἶα, ἰα. — 144. Πέτρα, πτρά. — 145. Τὸ ἔτος. — 146. Ὁ ἀριθμὸς 50. — 147. Εἰς τὸ νὰ μασσοῦν τὴν τροφήν. — 148. Φίλοι ὡς μίσησαν, καὶ μίσει ὡς φίλησαν. — 149. Potage, otage.

150. Μὴ ἀγοράσης ποτὲ πρᾶγμα περιττόν μὲ τὴν πρόφρασιν ὅτι εἶνε εὐθηνόν, διότι ἂν ἀγοράσῃς πρᾶγματα τῶν ὁποῖων δὲν ἔχεις ἀνάγκην, γρήγορα θὰ πωλήσῃς ἕνα σοῦ εἶνε ἀναγκαῖα. — 151. Ἐνεκεν. — 152. Οὐράλη, οὐρά. — 153. Ἀρρικὴ, φρικὴ. — 154. Ἡ οἰκία. — 155. Ὁ εἰς ἔχει 7 ὁ ἄλλος 5. — 156. ΚΡΗΤΗ (1. Κομήτης 2. Ῥόμβος. 3. Ἡρα. 4. Τελειότης. 5. Ἡμέρα.) — 157. Μουτοῦ.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

[Συνέχεια ἴδε σελ. 6]

ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ ΤΟΥ ΕΠΩΝΥΜΟΥ

- Ἀπὸ τῆς Ἐρήμου, 4. Ἀνατέλλων Ἀστήρ, 4. Ἀραπάκος, 8. Ἑλένη Π. Βασιλειάδου, 4. Β. Ν. Γιαννοῦλης, 7. Εμμ. Ν. Δροσίου, 6. Εὐασμον Ἄνθος, 8. Εὐανθία Ζυγοπούλου, 5. Αἰκατερίνη Π. Ζυγομαλά, 8. Μαρίκα Τ. Ἡλιοπούλου, 5. Ἑλένη καὶ Κλεισθένης Θεομαίδου, 8. Πηνελόπη Γεωργιάδου, 1. Σοφία Χρ. Κακουργιώτου, 1. Καρδινάλης Ρισχιλιέ, 9. Κοτόπουλον, 8. Γεώργιος Κουσελάς, 2. Κωδικοκρούτης, 8. Πάνος Ι. Λάμπρος, 3. Λύρα τοῦ Ὀργίου, 3. Μικρούλα Γραλαλά, 8. Μιχαὴλ Ξενάκης, 4. Ὁθέλλος, 3. Ἰωάν. Παναγιῆς, 4. Πηδουλιούλης, 6. Λέων Ῥοδοκανάκης, 5. Σαλπιγκτής, 7. Σπαρτιάτης Ἀργιλιωνίς, 8. Σπαρτιάτις Γοργώ, 8. Συμπαθητικός, 8. Ἑλένη Κ. Τραυλοῦ, 10 καὶ 6. Βασίλ. Τασσεσκλής, 2. Ἰωάν. Χ. Χαλαμπιῆς, 2. Π. Ν. Χρυσόχου, 4. Ἐλευθερίαν Ψαλλάκη, 6.

« Ἀλλά, εἶπεν εἰς ἐκ τῶν μαθητῶν στρεφόμενος πρὸς ἕνα ἐκ τῶν συμμαθητῶν του, ἀλλὰ καὶ σὺ, μικρὸς μου Σαϊζάνη, ἔλαβες μέρος εἰς τὴν χθεσινῇ μεγάλῃ μάχῃ καὶ ἔκαμες θάματα! — Ἄλθθεια! εἶπεν ἄλλος συμμαθητής, ἀλθθεια, μικρὸς Σαϊζάνης μὲ πολλὴν εὐγένειαν δὲν κατα- »

ΕΤΟΣ 2'

λαβαίνω τί θέλετε να είπτε. Έγώ ποτέ μου δεν έπείραξα άνθρωπον, είμαι πολύ φιλήτοχος και δεν αγαπώ να πιάνωμαι.

— Και ήμεεις είξεύρομεν ένα πράγμα, ότι δεν αγαπᾶς να επαινῆσαι μόνος σου. Άλλά είξεύρομεν όμως και ότι χθές ήσουν με τον Μοντανῆν κί τον Δουμποδάνον όταν εκτυπήθησαν. Μή πολεμᾶς να μας καταφέρης να σε πιστεύσωμεν ότι δεν τους έδοήθησες.

— Απόδειξίς ότι είσαι και σύ ανακατωμένος είνε ότι ό έπιμελητής σε έφώναξε και σένα έδω.

— Και τί τάχα με αυτό; είπεν ό Σαιζάνης. Μήπως τους έφώναξαν τον Μοντανῆν και τον Δουμποδάνον;

Άλλά την αυτην στιγμήν ήκούσθη εις την αὐλήν μία φωνή χονδρή ή όποια έκραζε:

«Οι μαθηταί Μοντανῆς και Δουμποδάνος να έλθουν εις του κυρίου έπιμελητού!»

Οι μαθηταί οι όποιοι ήσαν εις τον προθάλαμον εισώπησαν. Διότι τό πράγμα είνετο σπουδαϊόν.

Χωρίς άλλο ό κύριος έπιμελητής θᾶ έμαθε τᾶς χθεσινᾶς παραχᾶς και έμελλε να τιμωρήσῃ αυστηρῶς τους τρεις ένοχους.

Μετ' όλίγα δευτερόλεπτα τῆς ώρας εις έν των μαθητῶν είπε πρὸς τους συντρόφους του:

— Ο Μοντανῆς δεν θᾶ έλθῃ, αν είνε αλήθεια εκείνα τᾶ όποια λέγουν.

— Και τί λέγουν; ήρώτησαν διχ μιας πολλοί μαθηταί!

— Σούτ! κύριοι, σούτ!, είπεν ό Σαιζάνης, σούτ, διότι δεν είμαστε μόνιι μας.

Και πραγματικῶς την στιγμήν όπου ή χονδρή φωνή έφώναξεν εις την αὐλήν τᾶ όνόματα του Μοντανῆ και του Δουμποδάνου, ό Σαιζάνης εκύτταξε με μεγάλην προσοχήν τριγύρω εις τον προθάλαμον, και είχεν ανακαλύψῃ τον φίλον μας τον Μάριον Καπάνη; ό όποιος εκάθητο εις μίαν γωνίαν ήσυχᾶ ήσυχᾶ και δεν ήνοιγε τό στόμα του.

Εὐθὺς λοιπόν καθὼς τον είδεν ό Σαιζάνης, τό είπεν εις τους άλλους, και όλοι εγύρισαν και εκύτταζαν τον Μάριον.

«Όλοι τον περιεκύκλωσαν και τον εκύτταζον από κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, τόσο πολύ περιεργος τους έφάνῃ ή στολή του.

«Ό Μάριος είδε τᾶ πρόσωπα των μαθητῶν γελαστᾶ γελαστᾶ, ήκουσε ψιθυρισμούς περιπαικτικούς. Περιεργον πράγμα! Ό Μάριος είχε καλήν ιδέαν περι του έαυτού του, τί γελοία λοιπόν είδον επάνω του ει μαθηταί! και έγέλασαν; Πρώτην φοράν τό έπαθεν αυτό τό μακαραλίμι να εύρεθούν παιδίχ να τον περιπαίξουν!

Τό αίμα ανέβῃ εὐθὺς εις την κεφαλήν του και απεφάσισε μιᾶ και καλή να τους κόψῃ τον βήχη.

εκύτταξε λοιπόν πῶς από όλους είχε πλέον περιπαικτικῶν πρόσωπον και είδεν ότι ό Σαιζάνης.

Πρέπει δὲ να είξεύρετε ότι ό Σαιζάνης ήτο τό πολύ πολύ εως δώδεκα ετών, ήτο παιδίον νόστιμον και ευμορφον ὡσαν κορίτσι, τό πρόσωπόν του ήτο γλυκύτατον και ζωηρόν, οι όφθαλμοί του ήσαν κατᾶμυροι και είχον μακρᾶς βλεφαρίδας, τό στόμα του μικρόν μικρόν και κόκκινον ὡσαν τό κοράλλιον, και ήτο πάντοτε κτενισμένος εις την έντέλειαν. Αι χεῖρες του ήσαν λευκαί και οι όνυχες μακροῦλοι και κομμένοι με μεγάλην προσοχήν. Η τραχηλιά του και τό περικάρπια του υποκαμίσου του ήσαν λευκώτατα, είχειχον όλιγον έναντίον του κανονισμοῦ, διότι, ὡς φαίνεται, τό είχε κόψῃ άλλος βράκτης και όχι ό τακτικῶς βράκτης του λυκείου.

Αὐτός λοιπόν ό τόσο κομψός και ευγενής τους τρόπους Σαιζάνης ήτο κατά την όμολογίαν των συμμαθητῶν του δυνατός και χειροδύναμος.

Ό Μάριος, ό όποιος δεν ήτο καθόλου ανανδρῶς, έπήγε κατ' εὐθείαν και εστάθη ερθιος εμπροσθεν του Σαιζάνη και είπε με θυμόν μανιωδῆ:

«Γελᾶ για τᾶ ρούχα όποιος δεν μ'πορεῖ να γελᾶτῃ για κείνον που τα φορεῖ!»

Άλλά ή παραξένος προφορά του Μαρίου εδιπλασίασε την Ιλαρότητα των μαθητῶν. Ό δὲ Σαιζάνης εσήκωσε άργά άργά τους όφθαλμούς του και εκύτταξε καλᾶ τον Μάριον ἔς τᾶ μάτια δια να βεβαιωθῇ αν τᾶ όντι αυτός είχε τολμήσῃ να του όμιλήσῃ μ' αυτην τον τρόπον. «Επειτα συνωφρωδῆθῃ δηλαδή εσοφρῶσε τᾶ φρόδια του, σημεϊον θυμοῦ. Άλλά την στιγμήν έκείνην εγύρισε και είδε τον περιηρημον όδοιπορικῶν σάκκον, και με ελαφρόν κίνημα τῆς χειρός εδειξεν εις τους άλλους τό κίτρινον εκείνο τέρας τό όποϊον ήτο εις την γωνίαν του δωματίου.

Τότε να εδλέπατε γέλια και γέλια!

Ό Μάριος άγριωπῶς προχωρεῖ έν βήμα και φωνάζει:

— Και δεν μου λέτε, κύριοι, διατί γελάτε, δια να γελάσωμεν μαζί;

— Δεν σας όμιλήσε κανείς, κύριε, είπεν ό Σαιζάνης με μεγάλην ευγένειαν.

— Άλλά εγώ σας όμιλώ, απεκρίθη ό Μάριος, με μεγάλην αγανάκτησιν, δια τον τρόπον του Σαιζάνη, ό όποιος ήτο και περιφρονητικός και λίαν ευγενής.

— Αφ' οὐ λοιπόν θέλεις και καλᾶ να μάθῃς διατί έγέλασαμεν και εγώ και οι φίλοι μου, θᾶ σου είπῶ εγώ, είπεν ό Σαιζάνης με πολλήν γλυκύτητα. Ό σάκκος σου είνε ή αίτια. Ποτέ μας δεν είδαμεν τέτοιο παραξένον χρώμα και τέτοιο σχῆμα αλαμπουρνέζικο! Και θᾶ σε παρακαλέσωμεν να μας είπῆς που τον έχεις αγοράσῃ δια να εμπορέσωμεν να αγοράσωμεν και μετς!...

— Ναι! ναι! εψιθύρισαν εμπαικτικῶς πολλοί φωνᾶ.

Ό Σαιζάνης χωρίς πλέον να φροντίξῃ δια τον Μάριον, έκαμε μεταβολήν, άλλ' όμως είδομεν ότι ό Μάριος δεν εσήκωνε πολλά πολλά. Έτρεξε λοιπόν και εστάθη εμπροσθεν του Σαιζάνη και του έβαλε τον γρόνθον του εις την μύτην του και εψιθύρισεν:

— Αὐθάδη! Θᾶ λογαριασθούμε!

— Μετᾶ χαρᾶς! είπεν ό Σαιζάνης, και με έν κτύπημα παρεμέρισε την χεῖρα του Μαρίου και την έτραξε με δύναμιν και με την μικρᾶν του χεῖρα την εσηγῆσε δυνατᾶ και του είπε: Θᾶ λογαριασθούμεν, αλλά όχι όμως έδῶ!

— Που λοιπόν;

— Εις την μακρῆν αὐλήν, ἔς τᾶς τέσσαρας, αν έχετε εὐχαρίστησιν!

Ὡς ένθυμεισθε είνε ή δευτέρα συνέντευξις εις την όποιαν ύπεσχέθη δια εύρεθῆ εις τον αυτον τόπον και εις την αυτην ώραν. Ὡστε θᾶ ήτο πολύ δύσκολον να λησμονήσῃ την πρώτην.

Ενεκα τῆς φιλονικίας του Μαρίου και του Σαιζάνη θᾶ εγινε βέβαια θόρυβος εις τον προθάλαμον διότι ό κύριος Τελόριμος ήνοιξε μόνος του την θύραν του γραφείου του και εκύτταξε τους μαθητᾶς με βλέμμα αυστηρόν. Τότε είδε και τον μικρόν φίλον μας τον Μάριον και του είπε:

«Θέλεις να μου όμιλήσῃς;»

Ό Μάριος εχαίρεισσε και ό κύριος έπιμελητής τον επῆρε μαζί του μέσα εις τό γραφείον του, αφ' οὐ πρώτον παρήγγειλεν εις τους μαθητᾶς να μη κάμνουν άταξίας.

Ό κύριος έπιμελητής αν και την ώραν εκείνην ήτο εις την κακήν του, άλλ' όμως, όταν είδε την στολήν του Μαρίου, εμειδίασεν ἔχι από περιφρονησιν, αλλά διότι ένεθυμῆθη τᾶ μικρά του, διότι όταν και αυτός ήτο μαθητῆς, εφορεῖ απαρᾶλλακτα φορέματα.

— Είχες μίαν εριστολήν δι' εμέ, είπε πρὸς τον Μάριον. «Επειτα έκαμε νεύμα με την χεῖρά του, ὡσαν να του εζῆτει την άδειαν να αποτελειώσῃ την εργασίαν του. Έσήμανε λοιπόν τον κώδωνα και εισήλθεν εις πρώτοσχιλος.

— Δεν μου λέγεις σε παρακαλῶ, είν' αυτού ό Μοντανῆς, ό Δουμποδάνος και ό Σαιζάνης;

Ό πρώτοσχιλος κατένευσε, δηλαδή εχαίρεισσε και εκλίνε την κεφαλήν ὡς να έλεγε: μάλιστα.

— Είπέ τους να έλθουν έδῶ.

— Τυχερῶς ήμουν, είπε μέσα του ό Μάριος, να ιδῶ τώρα και τους τρεις αυτους παλλημαράδες, δια τους όποιους έλεγαν εις τον προθάλαμον.

Ό Μάριος ενόμιζεν ότι ένα μόνον εξ αυτων εγνωρίζεν, αλλά κατᾶ δυστοχίαν εγνωρίζε δύο. Τᾶ όντι όπιθεν του Σαιζάνη είχε παρατηρήσῃ τον ύψηλόν μαθητήν τον όποιον εσπρωξεν εις την αὐλήν, και ό όποιος του είχεν εῖπη να εύρεθούν εις τό διάλειμμα κάτω εις την μικρᾶν αὐλήν.

Αφ' οὐ οι δύο μαθηταί εισήλθον και ή θύρα εκλείσθη, ό κύριος Τελόριμος εκύτταξε με βλέμμα αυστηρόν τον Δουμποδάνον και τον Σαιζάνη, ὡστε και αυτός ό Μάριος εφοβήθη, τόσον αυστηρόν ήτο τό βλέμμα εκείνο.

— Είξεύρετε, λογιώτατοι, ότι είνε πλέον καιρός να πιάτουν αυταί αι εριδες και αι μάχαι, αι όποιαί έχουν τό Λύκειον εις μεγάλην αναστάτωσην; Μερικοί εκ των παλαιών μαθητῶν εγιναν αντίπαλοι των νεωστῶ έλθόντων, και διχ ποίον λόγον; σᾶς ερωτῶ. Διότι είνε ξένοι: Βρασιλιανοί ή Βλάχοι.

Εις τᾶ χειλη του Σαιζάνη εσηματίσθη ελαφρόν μειδίαμα. Το παρετήρησεν ό κύριος Τελόριμος και εστάθη μίαν στιγμήν. «Επειτα εζήηολούθησε:

— Δεν θέλω να ρίψω επάνω σας όλον τό πταίσμα, διότι είξεύρω ότι οι νεωστῶ ερχόμενοι είνε ανήθικοι και εζημμένοι: άλλ' όμως είνε αξιοι συγχωρήσεις, διότι δεν είξεύρουν τᾶ εθιμά μας, και δια τοῦτο τᾶς άστειότητάς σας τᾶς νομίζουν ύβρεις, και επειδή είνε ξένοι, είνε αξιοι συγχωρήσεως. «Ὡπως δήποτε δεν είσθε σεις άρμόδιοι να επεμβαίνετε και να γίνεσθε δικασταί! αυτό είνε έργον των διδασκάλων σας» δεν είνε δουλειᾶ δική σας. Σᾶς το λέγω διχ τελευταίην φοράν, ακούσατέ το και εχετέ το εις τον νοῦν σας. Ό κύριος διευθυντής μου είπε σήμεραν τό πρωί ότι θᾶ αναγκασθῇ να σας στείλῃ εις τᾶς οικογενείας σας, εἰαν τό προχθεσίνον σκάνδαλον επαναληφθῇ άλλην μίαν φοράν. Είπα και ελάλησα άμαρτιαν οὐκ έχω.

— Και αν ό κύριος διευθυντής μᾶς αποβάλῃ, θᾶ

Ο ΜΟΝΤΑΝΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΝ

αναγκασθή να αποβάλῃ τοὺς ξένους; ἤρῳτησεν ἀφελῶς ὁ Δουμποδάνος.

Δεύτερον μειδίαμα, πονηρὸν ὡς τὸ πρῶτον, ἐφάνη εἰς τὰ χεῖλη τοῦ Σαϊζάνη.

— Ὁ κύριος διευθυντής, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Τελόριμος χωρὶς νὰ ἀποκριθῇ κατ' εὐθείαν εἰς τὸν Δουμποδάνον, ἀλλὰ κυττάζων τὸν Σαϊζάνη, εἰξεύρω πολὺ καλὰ ὅτι προστατεύει τοὺς ξένους. Ἄλλ' ὅμως ἔχει καὶ δίκαιον, διότι τὰ καίμενα αὐτὰ τὰ παιδιά εἶνε μακρὰν τῆς πατρίδος των καὶ τῆς οικογενείας των, καὶ διὰ τοῦτο ἔχουν ἀνάγκην περιποιήσεως. Ἐγὼ ὅμως δὲν προστατεύω κανένα, ἐπρόσθεσεν ὁ ἄξιος ἐπιμελητής, ὁ ὁποῖος δὲν ἤθελε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι πρετιμὰ τοὺς Γάλλους. Ἐγὼ θέλω μόνον νὰ φυλάττω τὴν παιθαρχίαν μεταξὺ σας. Σὰς λέγω λοιπὸν ὅτι, εἰν πινακῆτε ἀλλήλην μίαν φορὰν, θὰ ἐκτελέσω τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου διευθυντοῦ.

Οἱ δύο μαθηταὶ ἐστέκοντο μὲ σέβας; ἔρῳιοι ἐνώπιον τοῦ κυρίου ἐπιμελητοῦ. Ἐσυλλογίζοντο τὴν λύπην τῶν οικογενειῶν των εἰν ἤθελον ἀποδηθῆ, ἀλλὰ δὲν ἤδύναντο ὁμως καὶ νὰ χωρεῖσιν τὴν προσβολήν, νὰ τοὺς προσβάλῃ οἱ ξένοι, καὶ αὐτοὶ νὰ μὴ εἰμπορεῖν νὰ ὑπερασπισθῶν τὸν ἐκυτόν των.

Ὁ κύριος Τελόριμος βλέπων αὐτοὺς περιλύτους, ἤθελον νὰ προσθέσῃ ὀλίγας λέξεις:

— Παιδιά μου, εἶπε, σεῖς εἰ ὁποῖοι εἶθε εὐφρόστεροι, πρέπει νὰ δώσετε τὸ καλὸν παράδειγμα. Νὰ ἔχετε ὑπομονήν, φωνήν καλοὶ σύντροφος. Καὶ εἴπειτα εἰς τὰς λυπηρὰς αὐτὰς ἔριδας δὲν εἰμπορεῖτε νὰ ὑπερισχύετε πάντοτε.

Ὁ Δουμποδάνος ἀκούσας τοὺς τελευταίους τούτους λόγους, ἐστάθη μὲ ὑπερήφανον τρόπον.

— Μάλιστα, εἰξεύρω ὅτι σὺ, Δουμποδάνε, εἶσαι ῥωμαλέος, καὶ ὅτι σὺ, Σαϊζάνη, δὲν εἶσαι τόσο ἀδύνατος ὅσον φαίνεσαι (ὁ Σαϊζάνης ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς με μετριορροσύνην), ὁ Μοντανῆς... Ἀλήθεια δὲν τὸν βλέπω τὸν Μοντανῆν, ποῦ εἶνε;

— Κύριε, ἀπεκρίθη περιλυτός ὁ Σαϊζάνης, εἶνε εἰς τὸ θεραπευτήριον ἀσθενῆς, πολὺ ἀσθενῆς!

— Εἶνε φόβος μήπως ἔχη κοκλίτην! εἶπεν ὁ Δουμποδάνος.

— Κοκλίτην! εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν! τί μου ψάλλετε; Ὅχι, δὲν εἶνε δυνατόν. Ἐν πινακῆτε πάλιν μὲ κανένα, καὶ θὰ ἔφαγε καρμίαν δυνατόν. Ἄχ! ἄν τὸ εἰξεύρα!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀνοίγει ἡ θύρα καὶ ἐμβαίνει ὁ Γεώργιος Μοντανῆς.

Ὅστε ὁ φίλος μου, ὁ Μάριος Καπάνης εἶχε τὴν ἐνώπιόν του τὸν Παῦλον Σαϊζάνη, τὸν Γεώργιον Μοντανῆν καὶ τὸν Λεωνίδα Δουμποδάνον, εἰ ὁποῖοι ἐμελλον νὰ ἀναμιχθοῦν πολὺ εἰς τὸν βίον του.

Γ'

ΟΡΜΟΣ ΤΟΥ ΜΑΝΤΑΝΗ ΚΑΙ Ο ΚΛΗΤΗ ΤΟΥ ΜΑΡΙΟΥ

Ὁ μαθητὴς ὁ ὁποῖος εἰσηλθεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἐπιμελητοῦ, καὶ ὁ ὁποῖος ἀνομάζετο Γεώργιος Μοντανῆς, εἶχε πρόσωπον εὐχάριστον, διότι ἡ φυσιογνωμία του ἦτο εὐγενῆς καὶ κανονικῆ, τὸ βλέμμα του ἦτο ἤρεμον καὶ ἡμερον, καὶ ἐφαίνετο σοβαρὸς παρὰ τὴν ἡλικίαν του, διότι δὲν ἦτο περισσώτερον τῶν δεκατριῶν ἐτῶν. Ὅταν τον εἶδεν ὁ κύριος Τελόριμος, δὲν εἰμπορέσει νὰ κρύψῃ τὴν συμπάθειάν του, διότι ὁ Γεώργιος Μοντανῆς ἦτο ἡ πραγματικῶς εἰς ἐκ τῶν εὐφρεστάτων μαθητῶν, τῶν φρονιμωτάτων καὶ τῶν ἐπιμελεστάτων.

— Μοῦ ἐμήνυσατε νὰ ἔλθω, κύριε ἐπιμελητά, εἶπεν ὁ Μοντανῆς μὲ φωνὴν ἀδύνατον.

— Μάλιστα, ἀγαπητέ μου, μάλιστα, σεῖς ἐμήνυσα νὰ ἔλθῃς, διὰ νὰ σε μαλώσω μαζί με τοὺς ἀχώριστους σου φίλους τὸν Σαϊζάνη καὶ τὸν Δουμποδάνον. Ἐγὼ αὐστηρὰν διατάγην τοῦ κυρίου διευθυντοῦ νὰ παύσω πλέον αὐτὰς τὰς συμπλοκάς, αἱ ὁποῖαι ἔχουν τὰρ ἄνω κάτω τὸ Λύκειον. Ἀπορῶ μάλιστα, πῶς σὺ ὁ τόσο φρόνιμος ἀναμιγνύσαι εἰς αὐτὰς τὰς ἀταξίας. Ἐγὼ πιστεύω ὅτι σε παρασύρουν οἱ φίλοι σου! ἀλλὰ, ἐπειδὴ σὲ ὑπολήπτουνται καὶ εἶσαι καὶ φρονιμώτερος, σὺ πρέπει, καὶ τὸ ἀπαιτῶ, Μοντανῆ, νὰ δώσης τὸ καλὸν παράδειγμα.

Ὁ κύριος Τελόριμος ἔλεγε καὶ συγκρόνως περι-

ἘΚΑΒΙΕΡ ΤΟΥΣ ΟΦΘΑΛΜΟΥΣ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΓΟΝΑΤΑ ΤΟΥ ΕΛΥΓΙΣΑΝ (Σελ. 21)

επάτει εἰς τὸ γραφεῖον του ἐπλησίασε λοιπὸν τὸν Μοντανῆν καὶ μὲ ἀγάπην πατρικὴν ἐκτύπησεν ἐλαφρὰ τὸν ὤμὸν του.

Ὅσον ἐλαφρὰ καὶ ἦν ἦτο ἡ φιλικὴ ἐκείνη πίεσις, ὁ Γεώργιος Μοντανῆς ἠσθάνθη πόνον σφοδρὸν. Ἐβγινε λοιπὸν ὠχρὸς.

— Τί ἔχεις, Μοντανῆ; ἀπεφώνησεν ὁ κύριος Τελόριμος.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Μοντανῆς δὲν ἀπεκρίνετο, ὁ ἐπιμελητὴς ἐκτύπησε τοὺς δύο ἄλλους μαθητάς. Ἀλλὰ ὁ μὲν Σαϊζάνης ἔβλεπε κατὰ γῆς καὶ δὲν εἶπε τίποτε, ὁ δὲ Δουμποδάνος ἔδειξε μὲ τὴν χεῖρά του τὸν ἰδικὸν του ὤμον.

— Ἄ! ἐνόησα, ἐπληρώθη, πραγματικῶς! Δέν μου ἔλεγεσ τὰρὰ πρὸ ὀλίγου ὅτι ἦτο εἰς τὸ θεραπευτήριον καὶ ὅτι εἶχε κοκλίτην; Ἀλλὰ ἐγὼ ὅμως σὰν νὰ μοῦ το ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἐπίσθη, καὶ τὰρὰ θὰ εἶνε κτυπημένος εἰς τὸν ὤμον καὶ τίς εἰξεύρει μήπως τὸ ἔτγαλέ καὶ τὸ χεῖρι του.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ ΠΡΟΣ ΜΙΚΡΟΝ ΑΘΗΝΑΙΟΝ

Α'. Ἰανουάριος

Μικρὸ μου φίλε,

Ὅσον μικρὸς καὶ ἂν εἶσαι, μὲ γνωρίζεις, ὥστε νομιζῶ περιττὸν νὰ σοῦ συστήσω τὸν ἑαυτόν μου. Διότι ποῖος δὲν μὲ γνωρίζει ἐμέ, τὸν Ἰανουάριον, ὁ ὁποῖος σὺρὰ τοὺς ἄλλους μῆνας κατόπιν μου, ὡς νὰ ἐγορευάμεν σαυτὸν, καὶ κάμνω μαζί τῶν τὸν γυρὸν τοῦ χρόνου;

Μόλις πατήσω εἰς τὴν γῆν, ἀπέσωσ δλα ἀλλάζων ἀλλάζων οἱ Καζαίμιοι, καὶ εἰ ἡμεροδεῖται, ἀλλάζει ἡ ἐπιγραφή τοῦ ἔτους, καὶ τὸ μικρὸν σου χεράκι τὸ ὁποῖον ἦτο συνειθισμένον νὰ γράφῃ 1884 ἤρχισε νὰ γράφῃ 1885. Ἄμα ἦλθα δλος ὁ κόσμος ἀπὸ τὸν βορειὸν πόλον ἕως εἰς τὸν νότιον ἐγεινεν ἔν ἔτος γεροντότερος, ἰδιαιτέρως δὲ ὅσοι ἐγεννήθησαν τὴν πρωτοχρονιά, μεταξὺ τῶν ὁποῖων εἶνε αἱ ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικά, ὅπως παραδείγματος χάριν ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἡ ὁποῖα ἐπάτησεν εἰς τὰ ἐπτά της ἀρ' ὅτου ἦλθα, καὶ ἐβγινε σωτὴ πλέον μικρὰ δεσποινίς.

Πόσα πράγματα φέρω μαζί μου! ὅταν ἔρχομαι σὺρὰ κατόπιν μου τὰς 365 ἡμέρας τοῦ ἔτους ἀπὸ τὰς ὁποῖας κάθε μία φέρει ἓνα σωρὸν πράγματα, ἀσπρα μαλλιά εἰς τὸν ἡλικιωμένον, προκατὴν εἰς τὸ καλὸ παιδάκι, γιοῦδι μύστακος εἰς τὸν ἐφηδον, ὠραίας ἰδέας εἰς τὸν συγγραφέα; μακρὰ μαλλιά εἰς τὴν μικρὰν κόρην, κέρδη ἢ ζημίαις εἰς τὸν ἔμπορον, δάκρυα εἰς τὴν χήραν καὶ τὸ ὄρφανόν, χαρὰν καὶ γέλωτα εἰς τοὺς εὐτυχεῖς.

Ὁ Γεώργιος Μοντανῆς, ὁ ὁποῖος μὲ μεγάλην δυσκολίαν εἶχε βάλῃ δλα τοὺ τὰ δυνατὰ διὰ νὰ καταβῆ ἀπὸ τὸ θεραπευτήριον καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου ἐπιμελητοῦ, ἠσθάνθη τὴν στιγμὴν ἐκείνην πόνον πολὺ δυνατούς. Ἐκλείσει τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ τὰ γόνατά του ἐλύγισαν, καὶ ἂν δὲν ἐπρόσθεταν νὰ τον κρατήσῃ ὁ ῥωμαλέος Δουμποδάνος καὶ ὁ ἐπιτήδειος Σαϊζάνης, ἤθελε πέσῃ μακρὸς πλατὺς ὁ καίμενος.

Τὸν ἔβαλαν εἰς μίαν πολυθρόνον, καὶ εὐθὺς ὁ κύριος Τελόριμος ἐφώνησε:

— Τὸν ἱατρὸν! καὶ μάλιστα ἐσηκώθη καὶ ἤνοιξε μόνος του τὴν θύραν τοῦ προβαλάμου διὰ τὸ συντομώτερον.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.
[Κατὰ τὸ Γάλλικόν τοῦ ΛΟΜΙΛΙΟΥ ΔΕΒΩ]

Μόλις ἔρχομαι, καὶ μαζί μου ἔρχονται δῶρα, ἔρχονται βρασιλόπηται, ἔρχονται εὐχαί, ὡς καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἔρχεται ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅπως λέγουσ τὰ Κάλανδα.

Δι' αὐτὸ εἰς τὰς Ἀθήνας μὲ ὑποδέχονται ἀπὸ τὴν παραμονὴν μὲ βοήν, μὲ σφυρίγματα, καὶ τρὰ κατρουπέες, μὲ χαλαρὸν κόσμον, καὶ εἰ ἄνθρωποι γίνονται εἰς τοὺς δρόμους, πλημμυροῦν τὴν ὁδὸν Αἰόλου καὶ τὴν ὁδὸν Ἐρμού, ὡς νὰ τρέχουν νὰ μὲ προὔπαντήσουν.

Δι' αὐτὸ μὲ ὑποδέχονται κα-ορθολισμοὶ ἀπὸ τὸν λόφον τῶν Νυμφῶν, καὶ τὸ γλυκοχάρχμα ἐνῶ κοιμάσαι, μικρὸ μου φίλε, ἡ μουσικὴ παίζει μελωδικὰ ἐγεργήτρια, ὡς νὰ σοῦ λέγει: Σῆκω, ἦλθε ὁ Ἰανουάριος μὲ τὸ νέον ἔτος! ...

* *

Πόσοι μὲ περιμένουν νὰ ἔλθω! ἀλλ' ἐγὼ ἀπὸ ὅλους περισσώτερον ἀγαπῶ τὰ παιδιά! αὐτὰ μὲ περιμένουν ὡσαν γέρον πάππος, ὁ ὁποῖος ἔχει τὰ θυλάκια του γεμάτα παιγνιδάκια, κοιλίας, γλυκύσματα. Δέν πιστεύω κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἄλλους μῆνας νὰ βλέπῃ τὴσὴν εὐτυχίαν, ν' ἀκούῃ τὴσὴν φωνὰν χαρῆς, τὴσὴν αἰδίου γέλωτος ὅσους ἐγὼ. Εἰς τὴν Ἑσπρίαν, ἡ ἄπειρα, καθὼς εἰξεύρετε, εἶνε Ἑλληνικὴ ὅπως καὶ ἡ Μακεδονία, ὅταν πηγάζει τὰ μεσάνυκτα τῆς πρωτοχρονιάς βλέπει

εις τὰ κρεβάτια των τὰ μικρὰ παιδιά νὰ γλυκοκοιμούνται καὶ νὰ χαμογελοῦν μέσα εἰς τὸν ὕπνον των, διότι περιμένουν νὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὸ παράθυρον, εἰς τὸ ὅποιον ἔχουν γυρισμένον τὸ προσωπάκι των, ὁ Χριστός, καὶ νὰ τοῖς φέρῃ δῶρα. Καὶ φέρει πραγματικῶς, ἀλλὰ τὰ μαϊράζει μὲ τὰς χεῖρας τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρός των.

Τώρα θά μου εἴπῃς:

— Ποῦ ξεύρεις πὺ τί γίνεται εἰς τὴν Θράκην;

— Ἐγὼ, φίλε μου, εἶμαι πανταχοῦ παρών, εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς τὴν Μικρὴν Ἀσίαν, εἰς τὸ Μαυροβούνιον, εἰς τὴν Ρωσίαν, μὲ ἕνα λόγον παντοῦ ὅπου εἶνε ὀρθόδοξοι, μόνον εἰς τὰ Φράγκικα μέρη πηγαίνω δώδεκα ἡμέρας προητέρα τὸ διατὶ θά σου τὸ εἶπῃ ὁ διδάσκαλός σου.

Πόσα πράγματα εἶδα εἰς τὸν μικρὸν μου βίον! πόσαι ἀναμνήσεις μοῦ ἔρχονται εἰς τὸν νοῦν μου! ἀλλὰ ἡ ἡμέρα ὅπου συνεκινήθη περισσότερον εἰς τὴν ζωὴν μου, ἦτο πρὸ 63 ἐτῶν, εἰς τὴν 1822. Τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην ἤκουσα μὲ ἀνατριχίλαν σεβασμοῦ καὶ ἐνθουσιασμοῦ τὸ κήρυγμα τῆς Πρώτης Ἐθνικῆς Συνελεύσεως τῶν Ἑλλήνων, ἡ ὁποία εἶχε συνέλθει εἰς τὴν Ἐπίδαυρον.

Ἴδόν τί ἔλεγε τὸ κήρυγμα ἐκεῖνο:

« Ἐν ὀνόματι τῆς Ἁγίας Τριάδος. Το Ἑλληνικὸν Ἔθνος, τὸ ὑπὸ τὴν φρικώδη ὀθωμανικὴν δυναστείαν, μὴ δυνάμενον νὰ φέρῃ τὸν βαρῦτατον καὶ ἀπαρδαγεμάτιστον ζυγὸν τῆς τυραννίας, καὶ ἀποσεῖσεν αὐτὴν μὲ μεγάλας θυσίας, κηρύττει διὰ τῶν νομίμων παραστατῶν του (ἀντιπροσώπων) εἰς ἐθνικὴν συνηγμένων συνελευσιν, ἐνόμιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, τὴν πολιτικὴν αὐτοῦ ὑπαρξιν καὶ ἀνεξαρτησίαν. »

Αὐτὰ, ἀπεφάσιον καὶ ὑπέγραψαν, ἐκεῖνοι οἱ μεγάλοι πολῖται τῆς Ἑλλάδος· σοῦ τα λέγω, μὲ τὰς ἰδίας των λέξεις· δὲν τὰ ἐξηγῶ διότι ὅσον μικρὸς καὶ ἂν εἶσαι, εἶσαι Ἑλλήν, καὶ εἰξεύρεις, βέβαια, τὰ χρυσᾶ λόγια τοῦ Ἀδαμαντίου Κοραΐ: « ὅταν ὁ λόγος εἶνε περὶ Πατρίδος, ὅ,τι μοῦ λείπει ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τὸ ἀποπληρῶνει ἡ καρδιά. »

Ἄν δὲν εἰμπορῆς νὰ τὰς ἐξηγήσῃς μὲ τὴν κεφαλὴν σου, μικρὲ μου φίλε, αὐτὰς τὰς λέξεις, ἐξηγήσέ τας μὲ τὴν καρδίαν σου ὁ λόγος εἶνε περὶ Πατρίδος...

Ὡ! ἰερὰ ἡμέρα, τὴν ὁποῖαν ποτέ μου δὲν θά λησμονήσω ἢ Ἑλλάς, ἢ τὸς αἰῶνας σκλαβωμένη, ἢ Ἑλλάς τὴν ὁποῖαν ὅλοι ἐνόμιζαν νεκράν, ἐσηκώθη ἐκεῖνη τὴν ἡμέραν καὶ εἶπε μὲ θάρρος:

— Ὅχι, δὲν ἀπέθανα, ζῶ, καὶ ἀπὸ σήμερον εἶμαι ἐλευθέρα!

Πόσα ἑλληνικὰ ὀμμάτια ἐκλαυσαν τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην! πόσαι καρδίαι ἐκτύπησαν δυνατὰ κάτω ἀπὸ

τ' ἀρματωμένα πλατεῖα στήθη! ὅλα τὰ κόκκιλα ἐκκείνων οἱ ὁποῖοι ἐπολέμησαν ἕως τότε καὶ ἀπέθαναν διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος θά ἐσεισθήσαν μέσα εἰς τοὺς τάφους των, ἢ εἰς τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν ἂν ἔμεναν ἄταρα· αἱ ψυχαὶ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων θά ἐπτερυγίσαν ἀπὸ χαρὰν ἅμα ἤκουσαν ὅτι ἐτελείωσαν αἱ μαῦραι ἡμέραι τῆς ἐντροπῆς καὶ τῆς σκλαβιάς τῶν ἀπογόνων των...

Ἰνωρίζεις, μικρὲ μου φίλε, κανὲν δῶρον ὠραιότερον ἀπ' ἐκεῖνο τὸ ὅποιον προσέφεραν οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ Γένους τὴν πρωτοχρονίαν τοῦ 1822 εἰς τοὺς Ἑλληνας;

Καὶ ὑπάρχει τίποτε εἰς τὸν κόσμον πολυτιμότερον ἀπὸ τὴν ἐλευθερίαν;

Ἀλλὰ τί θόρυβος εἶνε αὐτὸς ἔξω εἰς τοὺς δρόμους! σκόμπω ἀπὸ τὸ παράθυρόν μου καὶ βλέπω τί πληθῶς! μήπως ἐλευθερώθη ἡ Μακεδονία ἢ ἡ Κρήτη καὶ χαίρονται τόσο πολὺ οἱ Ἕλληνας;

Ὡ! μὲ τὰς ἀναμνήσεις τῶν περασμένων χρόνων ἐλησμόνησα ὅτι εἶναι ἀποκρῶς.

Μερικοὶ χρυσοενδυμένοι, μὲ περικεφαλίας καὶ σπαθία, ἀναιδοκαταβαίνουσιν εἰς τὰς ὁδοὺς Ἐρμοῦ καὶ Αἰόλου, μίᾳς ἡμέρας βασιλεῖς ἢ στρατηγοί. Ἄλλοι μὲ χρωματιστὰ δόμινια κερνοῦν μέσα εἰς ἀμάξας καὶ τοὺς πετροβολοῦν μὲ ζαχαρωτὰ· τί προσωπίδες! ἐδῶ τὸ πρόσωπον ἐνός μαύρου ἀφρικανοῦ μὲ δακτυλίδι εἰς τὴν μύτην του· ἐκεῖ ἕνα ἄλλο παραφουσκωμένο ποῦ νὰ τὸ βλέπῃς ξεκαρδίζεσαι ἀπὸ τὰ γέλια· παρῆκε ἕνας ἄλλος, ὡς νὰ ἠθέλησε νὰ διαρθῶσῃ τὸ λάθος τοῦ Θεοῦ ὅπου τὸν ἐκχμεν ἀνθρώπων, φορεῖ προσωπίδα γαϊδάρου.

Ὡ! νὰ καὶ ἡ καμῆλα μὲ τὰ τέσσαρα ἀνθρώπινά της πόδια καὶ τὴν μεγάλην σιγῶνα τῆς ποῦ τὴν ἀνοικοκλείει τόσο φοβερά. Νὰ καὶ ὁ Περικλέτος ἐπάνω εἰς τὸ κάθρον, βγαίνει μέσα ἀπὸ τὸ τετράγωνον πάνινόν του θεατράκι καὶ ἀφεὺ ξεζωνώσῃ κάμποσον μὲ τὴν ψιλὴν καὶ σπινθὴν του φωνῆν, ξυλοκοπεῖ τὸν Παρτισιέβελον φωιάζων: Τὰ κακάρωσε!...

Κάπου κάπου περνοῦν παιδάκια μεταμφιεσμένα· πῶς θὰ γελοῦν πονηρὰ κάτω ἀπὸ τὰς προσωπίδας των! βλέπον ἄποιν γινώριμόν των νὰ περῶν καὶ τοῦ φωιάζων τ' ὄνομά του, τοῦ λέγουν μίαν λέξιν, καὶ φεύγουν καὶ τὸν ἀφίουν νὰ συλλογίζεται ποῖον εἶνε τὸ μικρὸν ἐκεῖνο διαβολάκι.

Ἐνα παιδάκι μικρὸν ἠθέλησε καὶ αὐτὸ νὰ μασκαρευθῇ:

— Μαμά, σέλω κ' ἐγὼ νὰ γείνω μακκαλάς! εἶπε.

Καὶ ἐπῆγε κ' ἐφόρεσε εἰς τὴν βράχιν του τὸ μακρὸ ἐπανωφόρι τοῦ πάππου του, τὸ ὕψηλόν του καπέλλον, τὰ ματογυῖλια του, ἐπῆρε τὸ μπαστούνι του καὶ, σο-

δαρὰς ὡτὰν δεσπότης μὲ τὴν πατερίτσα του, ἐπῆγεν εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου ἦτο ὁ πάππος, ἡ μάμη καὶ ὁ πατέρας, ἡ μητέρα.

Τί γέλια ἔκαμαν ὅλοι ἅμα τὸν εἶδαν ἔξαφν· φιλημάτα ποῦ ἐπῆρε τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην ὁ μικρὸς παπποῦς!...

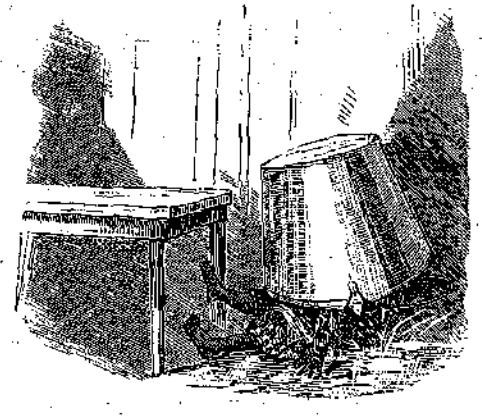
Ἀλλὰ... πάγει, τὴν ἔπαθα. Ἄ! πρέπει νὰ φύγω, ἐτελείωσεν ἡ προθεσμία μου ἔπου πρέπει νὰ μείνω εἰς τὴν γῆν· δὲν ἐπρόφθασα, μικρὲ μου φίλε, νὰ σοῦ εἶπῶ οὔτε διὰ τὰς ὠραίας ἡμέρας, μὲ τὸν καλοκαιρινὸν ἥλιον ὅπου ἔλαμε, οὔτε διὰ τὴν πρασίνην θῆν ὅπου ἔχουν οἱ ἀγροί, ὡς νὰ εἶνε ἀνοιξίς καὶ μόνον ἡ κορυφή τῆς Πάρνηθος ἀπείρει χιονισμένη· ἀλλὰ τί εἶν' αὐτὸ τὸ χιονάκι δι' ἐμὲ ὁ ὁποῖος εἶμαι συνειδημένος νὰ βλέπω χωρὶα σκεπασμένα ἀπὸ χιόνι, καὶ κρυστάλλα θεόρατα κρεμασμένα εἰς τοὺς βράχους, καὶ ποταμούς μεγάλους παγωμένους; Οὔτε τὴν χειμωνιτικὴν μου γούναν δὲν κατεδέχθηκα νὰ φορέσω, ἔμεινα μὲ τὰ καλοκαιρινά μου.

Φεύγω, φεύγω! μπάμ! μπούμ! φέτος μὲ τύμπα κίθα καὶ μὲ τύμπανα φεύγω· ποῦ δὲν ἐπρόφθασα νὰ σοῦ γράψω διὰ τὰ γυμνάσια τῶν εὐζώνων εἰς τὸ πεδίον τοῦ Ἄρεως· τί λεβέντες! τί ξεφτέρια μὲ τὰ κόκκινα φέσια των καὶ τὰς ἄσπρας φουστοπέλλας! Τί εἶμπορεῖ νὰ κάμῃ ἡ Ἑλλάς μὲ τέτοια παληκῆρα! Ἄχ! ἐγὼ πταῖω ποῦ ἀφῆσα τὴν τελευταίαν ὠραν νὰ γράψω τὴν ἐπιστολήν μου· αὐτὸ ἄς μοῦ γείνῃ μάθημα νὰ εἶμαι προβλεπτικὸς ἄλλοτε εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου. Νὰ ὁ Κουτσο-Φλέβαρας ἐπλησίασε, βλέπω τὸ δικανίκι του. Φεύγω! Μόλις θὰ προσθάσω νὰ ρίψω τὸ γράμμα μου εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. Καλὴν ἀντάμωσιν... καλὴν ἀντάμωσιν...

Ὁ φίλος σου
Ἰανουάριος

Διὰ τὸ πιστόν τῆς ἀντιγραφῆς
ΑΝΙΣΤΟΓΕΛΗΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΗΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΚΑΔΟΣ

Ἡ μητέρα τοῦ Χριστοῦ, τοῦ μικροῦ ἀρχαῖκη, εἶνε ἔξω. Ὁ Χριστός διψᾷ, ἀλλ' εἶνε πολὺ μικρὸς καὶ δὲν εἶθαι νὰ πάρῃ μὲ τὸ ποτήρι νερόν ἀπὸ τὸν κάδον· γυρᾷ λοιπὸν τὸν κάδον καὶ πίνει, πίνει, πίνει. Ἄ! τί δίψα ποῦ σοῦ τὴν ἔχει!

Ποῦ εἶνε ὁ Χριστός; Πάει ὁ Χριστάκης. Ἀλλὰ τίνος νὰ εἶνε τάχα αὐτὰ τὰ δύο μαῦρα ποδαράκια ποῦ κινῶνται κάτω ἀπὸ τὸν μεγάλον κάδον; Μήπως εἶνε τοῦ μικροῦ μας ἀρχαῖκη; Ναι, ναι τὰ ἰδιά του εἶνε. Τὸν καίμενον τὸν Χριστάκη!

Ο ΛΕΩΝΙΔΑΣ

Τῶν Θερματικῶν πληστοὶ πολυμήρης ὁ Ξέρξης φθάσας
καὶ εἰς τὸ τῶν ἐναντίων ὀλιγάριθμον γελάσας,
πέμπει κήρυκας φωνοῦντας: « Προσταγῆ τοῦ βασιλέως
Παραδόσατε τὰ δῖπλα καὶ μὴ μάχεσθαι ματαίως. »
Ὁ δ' ἄνδρσις Λεωνίδας οὕτως εἶπεν ἀπαντήσας:
« Ἄς προσέλθῃ νὰ τα λάβῃ ὁ τὰ δῖπλα μου αἰτήσας. »
Τοὺς λοιποὺς ὁ Σπάρτιάτης ἐκ τῆς μάχης ἀποστείλας

Μετὰ μαχητῶν ὀλίγων ἔμεινεν εἰς Θερμοπύλας.
Ἦτον ἔτοιμον τὸ γέφυμα καὶ πρὸς τοὺς γενναίους τότε
« Χαίροντες », ἤκούσθη λέγων « φάγωμεν, συστρατιώται. »
« Ἀπαντας ἡμῶς ὁ Πλούτων εἰς τὸ δεῖπνον περιμένει. »
καὶ σφοδρὰ συνήφθη μάχη· ἀλλά τῆς φωνικῆ σημαίνει.
Οἱ νεκροὶ τὴν γῆν καλύπτουν· ἐρυθρὸν τὸ αἷμα ῥέει.
Ἔπεσαν ὁ Λεωνίδας καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ γενναῖοι.

Α.Α. ΚΑΤΑΡΟΥΖΗΝΟΣ

ΤΑ ΣΤΑΧΥΑ

Σ' τὸ πράσινο χωράφι ἀγάλι-ἀγάλι
κομάτιζαν τὰ σταχυὰ κι' ὠμιλοῦσαν·
Κι' ὅσα ὀλέρθο εἶχαν τὸ κεφάλι,
ἔγυρνον μετὰ καμάρι κι' ἐγελοῦσαν
τὰ ἄλλα τὰ καυμένα
πού ἀπ' τὸ βάρος ἦτανε σκυμμένα.

Κι' αὐτὰ τοὺς ἄεγαν, δίχως νὰ γυρίσουν:
« Νὰ χαίρεσθε, ἀδελφοί, τὸ καμάρι σας!
Ὅμως σὰν ἔλθ' ἡ ὥρα νὰ θερίσουν
τότε θὲ νὰ φανῇ ποιά εἶν' ἡ χάρι σας
καὶ τότε — σὰν ἰδῆτε —
ποιά εἶνε τὰ καλλίτερα θὰ ᾤητε.

Κούφια ἐσᾶς, παντοῦ με καταφρόνια
θὲ νὰ πετοῦν μακριὰ ἀπ' τὴν ἀγκάλη μας
Ὅμως ἐμᾶς θὰ κρύβου' μέσ' εἰς τ' ἄλωνα,
καὶ τὰ σπυρί που τώρα τὸ κεφάλι μας
βαραίνουν ὀλοένα
θὰ ὄητε νὰ μαζώνουν ἕνα-ἕνα. »

Ὅπου ἰδῆς κεφάλι σηκωτό,
δὲν θὲ νὰ πῆ πὼς εἶναι προκειμένο.
Εἶν' ἀπὸ μέσα ἄδειο καὶ γιὰ αὐτὸ
εἶν' ἀπ' τὴν ἐλαφράδα σηκωμένο.
(Κατὰ τὸν Ῥαισθῶν.)

ΜΙΧ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΗΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

— Ἐφαγες, Παρδαλέ; Ναι, ναι, ναι. Καλέ μου Παρδαλέ, μικρέ μου Παρδαλέ, τί εὐμορφος πού εἶσαι!

Αὐτὰ ἔλεγε μίαν ἡμέραν ἕνας παπαγάλος, καμαρώνων ἐπάνω εἰς τὸ ξύλον του, τὸ ὁποῖον ἦτο κοντὰ εἰς ἕν ανοικτὸν παράθυρον.

— Εἶσαι εὐμορφος, Παρδαλέ, αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, ἀπεκρίθη ἡ μικρὰ Μαργαρίτα ἡ ὁποία ἐπαίξε τὸ στεφάνι εἰς τὸν κήπον καὶ ἤκουε τὴν φωνὴν τοῦ παπαγάλου· ἔφαγες καλά, τὸ εἰξούρω. Ἀλλὰ λέγεις πάντα τὸ ἴδιον πράγμα καὶ φαίνεσαι κουτός. Νά, θά σου πάρω τὸ φαγητόν σου καὶ νὰ ἰδοῦμεν ἂν θὰ πῆς καὶ πάλιν ὅτι ἔφαγες...

Ἡ Μαργαρίτα ἐνῶ ἔλεγεν αὐτὰ ἐμβήκεν εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου ἦτο ὁ Παρδαλὸς καὶ τοῦ παίρνει ἀπ' ἐμπρός του τὸ δοχεῖον τοῦ φαγητοῦ του. Ὁ παπαγάλος νομίζει ὅτι ἡ μικρὰ του κυρία θὰ τοῦ το γεμίσει, καταβαίνει ἀπὸ τὸ ξύλον ὅπου ἐστέκετο καὶ περιμένει με ὑπομονὴν τὴν Μαργαρίταν, ἡ ὁποία γελώσα μετὰ τὸ παιγνίδιον τὸ ὁποῖον ἐπαίξεν εἰς τὸν ἀγαπητόν της Παρδαλὸν παίρνει τὸ δοχεῖον τοῦ φαγητοῦ του καὶ τὸ κρύπτει εἰς τὸν κήπον.

— Ἐφαγες, Παρδαλέ; Ἐρωτᾷ ἡ μικρὰ πονηρὰ, περνοῦσα ἐμπρός ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ Παρδαλοῦ.

— Ναι, ναι, ναι, μικρέ μου Παρδαλέ, ἀποκρίνεται οὗτος με ὕφος δυσηρεσθημένον.
— Τόσον τὸ καλλίτερον! δὲν θέλεις τίποτε λοιπόν, ἀπεκρίθη ἡ Μαργαρίτα καὶ τρέχει εἰς τὸν κήπον.

— Μαργαρίτα, Μαργαρίτα, ἔλα νὰ προγευματίσης, φωνάζει ἡ ὑπηρετρία ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγας στιγμὰς ἔχω ἀφήσῃ ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι παξιμάδια με γάλα.

— Καλὰ, σ' εὐχαριστῶ, Ἀνθή· ἀφήσέ με νὰ κάμω ἕνα γύρον μετὰ τὸ στεφάνι μου ἀκόμη.
Ἡ Μαργαρίτα κάμνει τρεῖς γύρους ἀντὶ νὰ κάμῃ ἕνα, ἔπειτα πηγαίνει εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο ὅπου ἦτο ὁ Παρδαλὸς διὰ νὰ προγευματίσῃ.

— Ἐφαγες, Παρδαλέ; ἐρωτᾷ με περιπαικτικῶν ὕφος τὸν παπαγάλου.

— Ναι, μικρέ μου, ἀπαντᾷ ὁ Παρδαλὸς κατευχαριστημένως.

— Εἶσαι κουτός, ἐγὼ θὰ φάγω διὰ σέ, τῷ λέγει ἡ Μαργαρίτα γελώσα. Πλησιάζει εἰς τὸ τραπέζι καὶ μένει μετὰ τὸ στόμα ἀνοικτόν.

Διατί; Τί εἶδε;

Τὸ παξιμάδι καὶ τὸ γάλα ἐγίναν ἀφαντὰ. Ὁ Παρδαλὸς καμαρώνει περισσότερον ἀκόμη, ἐβγάζει τὴν μικρὰν μαύρην γλώσσάν του, καὶ κρατεῖ ἀκόμη εἰς τὰ δνύχιά του ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ παξιμάδι τῆς Μαργαρίτας.

— ὦ! ὁ κακὸς ὁ Παρδαλὸς, μοῦ ἐκλεψε τὸ πρόγευμά μου! ἐφώναξεν ἡ μικρὰ κόρη κλαίουσα.

Ἡ γραία ὑπηρετρία ἔτρεξεν ἅμα ἤκουσε τὰ κλαύματα τῆς Μαργαρίτας.

Ὁ Παρδαλὸς ποτὲ ἕως σήμερα δὲν εἶδει τέτοιαν λαιμαργίαν, εἶπε ἔπειτα εἶδεν ὅτι τὸ δοχεῖον τοῦ φαγητοῦ τοῦ Παρδαλοῦ δὲν ἦτο εἰς τὴν θέσιν του.

— Σὺ, Μαργαρίτα, ἐπήρες τὸ φαγητόν τοῦ Παρδαλοῦ; ἠρώτησε.

— Τὸ ἐκρυψα διὰ νὰ τοῦ μάθω τοῦ κουτοῦ νὰ λέγῃ ἄλλη φορὰ ὅτι δὲν εἰξέρει.

— Ἄν δὲν καταλαμβάνῃ τί λέγει, ξεῦρε ὅμως πολὺ καλὰ τί κάμνει, καὶ πολὺ καλλίτερα ἀπὸ σένα, Μαργαρίτα, πού εἶσαι τεσσάρων ἐτῶν καὶ περηφανεύεσαι ὅτι δὲν εἶσαι κουτὴ· ἐπήρες τὸ φαγητόν του, ἐπήρε καὶ αὐτὸς τὸ ἰδικόν σου αὐτὸ εἶνε ἡ τιμωρία σου διὰ τὸ κακὸν ὅπου ἠθέλησες νὰ κάμῃς εἰς τὸν Παρδαλόν. Ἄλλη φορὰ, Μαργαρίτα μου, μὴ πειράζῃς κανένα διὰ νὰ δείξῃς τάχα ἐξυπνάδα, διότι εἰμπορεῖ νὰ ζημιωθῇς περισσότερον.

ΚΑΛΗ ΝΥΚΤΑ

Στ' απαλό μου μαξιλάρι
 έπεθύμησα να κλίνω,
 νάρθ' ο ύπνος να με πάρη —
 Καλή νύκτα σ'ς άφίνω.

Έξω πέρνει κρύο χιόνι,
 κι' ο Βοριάς τ' άστέρια σβύνει.
 Τι χαρά που δέν σιμόνει
 στην δλόθερμή μου κλίνη!

Τι χαρά, μαμά, για μένα,
 μα τί μάρη δυστυχία,
 'ς τ'α φτωχάκια τ'α καίμενα,
 που δέν έχουν κατοικία.

'Στά παιδιά με δίχως στρώμα,
 δίχως τριφερή μητέρα,
 ν'ά σκεπ'α τ' άχνό τους σώμα
 άπ' τον άσπλαχμον άγέρα.

Διά τούτο, πριν αναίθω
 'ς τ'ο κρεβάτι τ' απαλό μου,
 γονατίζω κ' έκτεύω
 τόν πανεύσπλαχμον Θεό μου:

'Στήν μαμά που μ' επιβλέπει,
 να χαρίξη 'γειά και χρόνια,
 και τ'α όρρανά να σκέπη
 άπ' τ'ο κρύο κι' άπ' τ'α χιόνια.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΤΑΞΙΣ ΚΑΙ ΑΤΑΞΙΑ

Η τάξις έχει τρία καλά: ξεκουράζει την μνήμη, οικονομεί τον καιρόν, διατηρεί τ'α πράγματα.

Η άταξία έχει τρία δυσάρεστα: μάς κάμνει να στενοχωρούμεθα, ν' ανυπομονούμεν και να χάνοιμεν τον καιρόν μας.

Η τάξις έχει ανάγκην από τρία πράγματα: την σταθεράν θέλησιν, την προσοχήν και την επιτηδειότητα.

Η άταξία έχει μαζί της τρία πράγματα: την βίαν, την όκνηριαν, και την άσυλλογίαν.

Ποίος δέν είδε, άν έτ'χε να κάμη πρωή καμμίαν επίσκεψιν, την παράδοξον διαφοράν ή οποία υπάρχει συνήθως μεταξύ δύο αδελφών; Η μια άπ' αυτάς έχει σηκωθή από την αύγήν, είνε ένδυμένη, έχει περιποιημένον τ'ο δωμάτιόν της, έχει κάμει όλας εκείνας τ'ας μικράς εργασίας, τ'ας οποίας κάμνει κάθε κόρη άμα σηκωθή από τον ύπνον. Είς τ'α κτενισμένα της μαλλιά με χάριν πλεγμένα, είς τ'ας παραιάς της αι όποιαί είνε δροσεραί ακόμη από τ'ο δροσερόν νερόν με τ'ο όποϊον τ'α; έπλυε, είς τ'ο τριανταφυλλί χρώμα των όνυχίων της, είς την λευκότητα του φορέματός της, είς τ'α υαλιστερά ύποδήματά της, είς όλα της, θαρρείς, εύδιάζει ή μεγάλη καθαριότης.

Η αδελφή της, εξόπνησε συγχρόνως με αυτήν, αλλά δέν είχε τ'ο θάρρος να σηκωθή από την κλί-

νην. Πλαγιατισμένη είς την κλίνην της έσυλλογίζετο χίλια πράγματα, έπειτα την έπήρε ο βαθύς εκείνος πρωϊνός ύπνος ο όποιος βαρύνει την κεφαλήν, θαμβώνει τ'α όμμάτια, και άπουαρκόνει τ'ο σώμα. Αμα άποφασίση τέλος πάντων να σηκωθή, χασμάται, τα νύξεται ανατριχιάζει με δυσάρεσκεϊαν. Μένει άκίνητος, χωρίς να έχη τ'ο θάρρος να ένδυθή. Τ'ο νερόν της προξενεί άντιπάθειαν, διά τούτο άφίρει είς άλλην ώραν να πλυθή φορεί με όκνηριαν τ'ας περικνημίδας της (της κάλτσες) αι όποιαί πίπτουν έως είς τ'ας πτέρνας της; διότι δέν τ'ας δένει καλά, φορεί τ'α ύποδήματά της μισάντικτά και αι λωρίδες των σύρονται κατά γής.

Όταν έρχεται ή ώρα του γεύματος, δέν είνε ούτε πλυμένη, ούτε κτενισμένη, ούτε ένδυμένη είνε άναγκασμένη να έλθη έπω; όπως είς την τράπεζαν, μισοένδυμένη, γελοία.

Η αντίθεσις των κορασιών αυτών δέν θά είνε μόνον ως πρός τ'ας ένδυμασίας των και τ'ο έξωτερικόν των; θά είνε δίχως άλλο είς όλας τ'ας συνήθειας των και είς όλας τ'ας πράξεις των.

Ποίαν από τ'ας δύο αδελφάς προτιμάτε, μικρά μου άνγκυώτρια; "Αν σ'ας ήρώτ'η κανείς, με ποίαν από τ'ας δύο έπροτιμάτε να όμοιάσετε; Βεβαίως, με την πρώτην, την κόρην της τάξεως.

Κορία Σ. Α. Π. Κ.

ΑΓΑΠΑΤΕ ΤΑ ΑΝΘΗ!

Παιδιά, αγαπάτε τ'α άνθη! Τ'α άνθη είνε ή άθώα εικών σας. Η γη εύμορφάινει από τ'α δροσερά των χρώματα, όπως από την χάριν της ηλικίας σας. Η γλυκειά των ευωδία όμοιάζει με την καρδίαν σας; σ'ας δίδει την έλπίδα ότι διά σ'ας θά μεταβληθή είς καρπόν. Επίτις και σεις, καλά παιδιά, μίν ήμέραν, όταν μεγαλώσετε, θά δώσετε ακόμη γλυκτέρους καρπούς; λοιπόν αγαπάτε τ'α όρατα άνθη, προσέχετε τα με αγάπην, ποτίζετέ τα, προστατεύετέ τα από την κχοκαιρίαν, άλλ' έν ή τ'α καλλιεργείτε, καλά μου παιδιά, έχετε πάντα είς τον νουν σας, ότι και σεις έχετε ανάγκην να σας προσέχουν και να σας προστατεύουν όπως αυτά, και αγαπάτε με όλην σας την καρδίαν εκείνους οι όποιοί σας προσέχουν με στοργήν και σας προστατεύουν με άρωσιωσι, δηλαδή τούς γονείς σας.

Ο ΜΑΘΗΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΜΕΤΑΞΟΣΚΩΛΗΞ

Είς έν σχολείον, είς μαθητής έστενοχωρείτο παρά πολύ, διότι ένόμιζε τ'ο σχολείον ως φυλακήν και τον έαυτόν του ως σκλάβον.

Τ'ο παιδίον είχεν ένα μεταξοσκώληκα τόν όποϊον ήγάπα με όλην του την καρδίαν:

Μίαν ήμέραν κατά την όποιαν τόν πρετήρησε να ύφανή τ'ο κομπούλι του, διά να σκεπασθ'η με αυτό, και μεινή μέσα είς αυτό ώσαν μέσα είς δεσμοτήριον:

— "Ε, φιλε μου, τ'ω είπε τ'ο παιδίον, ή άνοησία σου δέν έχει όρια. Διати κλείσαι μόνος σου εκεί μέσα;

Ο μεταξοσκώληξ άπεκρίθη: Δέν ύφανω είς τ'α χαμένα, και δίχως σκοπόν ανταμοιβήν μου διά την εργασίαν μου και την μοναξίαν μου θά έχω ότι θά γίνω χρυσοκόλις.

Ο μύθος είνε φανερότατος και σημαίνει: "Αν δέν έκοπιάζε να ύφανή ο σκώληξ εκείνος, θά έμενε διά παντός κάμψη.

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΕΝΟΣ ΟΝΟΥ

Ο Στακτερός ήτο έν εύμορφον γαϊδουράκι.

Είχε, όπως όλα τ'α γαϊδουράκια του κόσμου, μακρυά αυτιά και ένα σταυρόν επάνω είς την ράχην του; αλλά εκείνο όπου είχε περισσότερο από τ'άλλα γαϊδουράκια ήτο έν άστρον λευκόν είς την μέσην του μετώπου του, τ'ο όποϊον έκαμνε, με την αλήθειαν, πολύ εύμορφην την κεφαλήν του.

Ο Στακτερός, όπως και ή μητέρα του, και ένας άλλος γέρος γαϊδαρος, τόν όποϊον έλεγαν κύρ Μέντιον, ήσαν κτήμα ένός περιβολάρη, του Μαστρο-

Ο κύρ Μέντιος από τ'α γηρατεία δέν εϊμπορούσε πλέον να κάμη εργασίας; ο Μαστροστάτης δύο φορές την εβδομάδα έφόρτωνε την μητέρα του Στακτερού τ'ο βούτυρόν του, τ'α τυριά του, ή τ'α όπωρικά του, και τ'α έφερεν είς την αγοράν της πόλεως.

"Ο ΚΥΡ ΜΕΝΤΙΟΣ, Ο ΣΤΑΚΤΕΡΟΣ ΚΑΙ Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ"

— Παιδί μου Στακτερέ, τού έλεγε κάποτε ή μη-

τέρξ του, αρχίζω νά μέ παίρνουν τά γηρατεία και νά κουράζωμαι· αν είσαι φρόνιμος, ο Μπαρμπασταθήξ δέν θά σε πωλήσῃ· θά σε φυλάξῃ διά νά μέ βοηθήξ νά πηχάινωμαι τά πράγματα του εἰς τήν πόλιν.

— Έγώ, μητέρα, ν' αφήσω νά μου βάλουν σαμάρι εἰς τήν ράχιν μου; Ποτέ!

— Άκουτέ με, τῷ ἔλεγεν ἡ μητέρα, μή εἶται πισομυτάρηξ, και προσπάθησε νά μείνῃς ἐδῶ· ἐδῶ θά εἶσαι καλλίτερα παρά κάθε ἀλλοῦ.

Ο Στακτερός

Ο ΣΤΑΚΤΕΡΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΛΙΒΑΔΙ

ἐκινούσε τὸ κεφάλι του, και ἤρχιζε νά τρέχῃ φωνάζων και κλωτσῶν.

Μίαν ἡμέραν ὁμοίως ὁ κύρ Μέντιος εἰ τῖ ν α ξ ε τ ῶ π ε τ α λ α, δηλαδή ἀπέθανε· και ὁ Μπαρμπασταθήξ εἶπε:

— Ο κύρ Μέντιος ἐφόβησε. Δέν σοῦ φαίνεται, γυναίκα, πῶξ ὁ Στακτερός ἔγινε μέγας πλειά και δυνατός και εἰμπορεῖ νά κἀνῃ ταιξ δουλειαιξ τοῦ κύρ Μεντίου· τί λέξ, νά τοῦ βάλωμαι σαμάρι;

— Ὅπως θέλεις, ἀνδρα μου.

Ἐσαμάρωσαν λοιπόν τὸν Στακτερόν.

— Ἄ! ἔτσι μέ ματχειρίζονται, ἔλεγε μέσα του αὐτός. Θά φύγω, θά φύγω, θά φύγω. Και μέ τὸ καινούργιοπεταλωμένο πόδι του ἐκτυπούσε μέ θυμόν τὸ χῶμα τοῦ σταύλου.

Ο Μπαρμπασταθήξ δέν ἐκαταλάμβανε διατί ἦτο τόσο θυρωμένος ὁ ἀγαπητός του Στακτερός. Διά νά τὸν ἡσυχάσῃ τοῖ ἔβγαλε τὸ σαμάρι και τὸν ἀφησε ἐλεύθερον.

Ἄλλ' ὁ Στακτερός δέν ἐκύτταζε πλέον οὔτε τὸ λιβάδι μέ τὰ τρυφερά χόρτα, οὔτε τὸ κρῶν νερόν τοῦ ποταμίου. Ἐπῆρε φέραν, ἐπήδησε μέ ἐν πῆδημα τήν ξυλινῆν φραγῆν ἡ ὁποία ἐχώριζε τὸ λιβάδι ἀπὸ τὸν δρόμον και ἔφυγε, καλπάζων, χωρὶς νά γυρίσῃ νά ἰδῇ ὀπίσω του.

Ἄφου ἔτρεξεν ὡτάν τρελλός μίαν ὥραν, ἐστάθη, λαχναρισμένος.

— Οὐφ! εἶπε, ἄξ ξεκουρασθῶμαι ὀλίγον· τώρα δέν φοβοῦμαι πειά νά μέ πιάσουν.

Και τὸ γαίδουράκι ἐξήταξε τὸ μέρος τριγύρω.

Πρὸς τὰ ἀριστερά ἦτο ἐν μέγανον λιβάδι εἰς τὸ ὁποῖον ἔδρασκιν καμμίαν πενηνταριά ἀγελάδες. Τὸ χόρτον ἦτο ὑψηλὸν και τρυφερόν.

— ὦ! εἶπεν ὁ Στακτερός, αὐτὸ τὸ χορτάρι ἐδῶ εἶνε καλλίτερον ἀπὸ τοῦ λιβαδιοῦ ποῦ ἦτο κοντά ἔς τὸ περιόλι· πεινώ πολύ· ἄξ πάγω νά κάμω συντροφία αὐταῖξ ταιξ ἀγελάδαξ.

Ἐμῆθεξ λοιπόν εἰς τὸ λιβάδι και ἤρχισε νά τρώγῃ. Ἄλλ' δέν παρετήρησεν ἕνα τόσον δὲ ποιμένα, ὁ ὁποῖος ἐφύλαγε τὰς ἀγελάδαξ μαζί μέ τὸν μικρόσκυλόν του.

Ἄραπῃ ἔμπρός, δέχκωσέ τον, διώξέ τον εἶπεν εἰς τὸν σκύλον ἅμα εἶδε τὸν Στακτερόν.

Ο Ἄραπῆξ ὤρμησεν ἐπάνω εἰς τὸ γαίδουράκι και τὸ ἐκαταδάγκωσε.

Ο Στακτερός τῶστρεψε ὅσον γρηγορώτερα εἰμπορούσε, ἀλλ' ὁ σκύλος ἐπρόσβησε και τὸν ἐδάγκωσε δυνατά εἰς τὸ πόδι. Ο Στακτερός ἤρχισε νά ὀγκανίξῃ ἀπὸ τὸν πόνον και ἐπέστρεψε χωλαίνων εἰς τὸν δρόμον.

Σιγά σιγά, ἐπῆγεν ἕως μίῃξ ὥραξ δρόμον, ἀλλ' ἐπεινούσε και ἐδιψούσε πολύ. Περνώντας ἀπὸ ἕνα κῆπον καλλιεργημένον πολύ καλὰ εἶδε μίαν δεξαμενῆν γεμάτην νερόν.

— Οἱ δύο κηπουροὶ ποῦ ἐργάζονται· ἐδῶ φαίνονται πολλὸ καλοὶ ἄνθρωποι· ἄξ πάγω νά πιῶ ἀπὸ τήν δεξαμενῆν τῶν· δέν πιστεύω νά δυσαρεστήθωῦν· και τὸ κάτω κάτω δέν ἔχουν σκύλον.

Χωρὶς ν' ἀργοπορήσῃ περισσότερον ὁ περιηγητής μας, ἐπέρασε τήν φραγῆν και εὐρέθη μέσα εἰς τὸν λαχανόκηπον· ἀλλ' δέν ἐπρόσβησε νά προχωρήσῃ περισσότερον. ἤκουσε τήν φωνήν τοῦ ἀρχικηπουροῦ νά φωνάζῃ:

— Ἐἴνας καταραμένος γαίδaros μου πατεῖ τὰ λάχανά μου. Γιάννη! Πέτρο! ἐδῶ!

— Ἦλθαμε, μάστορη.

Και τὰ δύο πληκάρια ὤρμησαν ἐπάνω εἰς τὸν Στακτερόν μέ ἕνα χονδρὸ κλαδί εἰς τὸ χέρι. Ο δυστυχῆξ Στακτερός κουρασμένος και χωλός, ὅπως ἦτο, δέν εἰμπορούσε νά τρέξῃ· δ' αὐτὸ οἱ δύο κηπουροὶ τὸν ἐκυνηγάσαν και κάθε λίγο και λιγάκι ἤκουεν ὀπίσω εἰς τήν ράχιν του: πάτ, πάτ.

Τέλος πάντων γλυτώσας ἀπὸ τοῦξ δύο τυράννοῦξ ὁ Στακτερός εὐρέθη μῆνοξ εἰς τὸν δρόμον, δρόμον μικρόν και σκοτισμένον· ἐξεκουράσθη ὀλίγον, λυπημένος και κατηφής, ἐπάνω εἰς κάτι ξηρὰ φύλλα.

— Ἄχ! ἐπιθύρισε μέ ἀνυστεναγμόν, ἄξ εἶχα κῆν τὸ χόρτον τοῦ λιβαδιοῦ μας και τὸ νερόν τοῦ ποταμίου μας.

Ο ΣΤΑΚΤΕΡΟΣ ΦΕΥΓΕΙ

Ἄλλ' δέν τὸ εἶχε!

Ἐντούτοιξ ἐνύκτωσεν ὁ οὐρανός ἦτο κατάμαυρος, δέχκωξ φεγγάρι και ἄστρα· ὁ Στακτερός δέν ἦτο γεν-

νατός· τὸν ἐπίασεν ὁ φόβος· ἔτρεψε μόνον ποῦ ἐσουλόγικετο ὅτι ὁ ἀναγκασθῆν νά κοιμηθῆ ἔξω. Πῦτυχῶξ εἶδεν ἐν φῶξ τὸ ὁποῖον ἔλαμπεν εἰς μίαν ἐπαυλίαν, ὀλίγον μακρότερα.

— Τί καλὰ ποῦ θά ἦταν ἂν εὐρισκα μίαν ἀκρῆ μέσα ἔς τὸν σταύλου! ἔλεγε μέσα του.

Ἐμῆθεξ μέ δειλίαν εἰς τήν αὐλίαν τῆξ ἐπαυλιῆξ και εἶδεν ἀπὸ τὸ φωτισμένον παράθυρον κέντε ἔξ ἀνθρώπουξ οἱ ὁποῖοι ἔπρωγαν ἡσυχα. Ἐπροχώρησεν εἰς τὸν σταῦλον ἀλλ' ἦτο κλειστόξ παρετήρησεν ὁμοίως ὅτι ὁ ἀχυρῶν ἦτο ἀνοικτός.

— Στῆν ἀναβροχιά καλόν εἶνε και τὸ χαλάξ· ἀρῶ δέν ἔγω χόρτον, καλόν εἶνε και τὸ ἄχυρον. Και ἐμῆθεξ ἀλλά, ὦ! εὐτυχία, τί βλέπει· ἕνα σω-

ρὸν βρώμην ἔμπρός εἰς τὰ πόδια του.

Ο Στακτερός λησμοιῖ τήν κόρησιν του, πλαγιάζει ἀνάμεσα εἰς τήν βρώμην και εἰς τὸν τοίχον τοῦ ἀχυρῶνοξ και τρώγει μέ τήν πείναν τήν ὁποῖαν φαντάζεσθε ὅτι εἶχε· ὕστερον ἀπὸ τόσον ἐρόμον ποῦ εἶχε κάμει.

Ἄλλ' ἡ θύρα τοῦ ἀχυρῶνοξ ἦνοιξε, και ἐμῆθεξ εἰς ὑπέρτης μέ τὸ φανάρι εἰς τὸ χέρι διά νά πάρῃ ἄχυρον.

Ἄμα ἐφωτίσθη ὁ ἀχυρῶν, ἡ κεφαλὴ τοῦ Στακτεροῦ ἐξωγραφῆθη εἰς τὸν τοίχον· τὰ μεγάλα του σηκωμένα αὐτιά ἐφάνησαν ὡξ κέρατα εἰς τὸν ὑπέρτην. και ἔβαλε ταιξ φωνιάξ, κατατρομαγμένος και ἐπέστρεφεν εἰς τήν ἐπαυλίαν τρέμων.

— Εἶδα τὸ στοιχειό... τὸ στοιχειό.

— Λέγε, τί εἶχαιξ; τοῦ εἶπαν εἰ ἄλλοι.

— Εἰς τὸν ἀχυρῶνα... ἕνα στοιχειό, μέ μεγάλα κέρατα.

— Ἄ! τὸν φοβησάρῃ! εἶπεν ὁ αὐθέντης, Γιάννη! πάρε τὸ φανάρι και πήγαινε νά ἰδῇξ ἔς τὸν ἀχυρῶνα. Ο Γιάννηξ ἐπήγε γελῶν· ἀλλ' ἔπειτα ἐπίστρεψε κατατρομαγμένος και αὐτός.

— Ναί, ἀφέντη, εἶδα ἕνα θηρία.

— Μὰ τρελλαθῆκατε λοιπόν ὄλαξ σας, εἶπεν οὗτος. Και ἐπῆρε τὸ φανάρι· ἀλλά δέν ἐτόλμησε νά ἐμῆθῃ εἰς τὸν ἀχυρῶνα· ἐπάτησε μόνον τὸ κατώφλιον, και ἔφριψεν ἐν βλέμμα μέσα.

Ἦδε και αὐτός τήν σκιάν τῆξ κεφαλῆξ τοῦ ἐνοῦ. — Γρήγορα, γρήγορα, Γιάννη, φώναζε τὸν γείτονα· εἶπέ του νά πάρῃ και τὸ τουφέκι του και νά ἰθῇ εἰς βοήθειάν μας μέ τὸν δούλον του.

Ο Γιάννηξ ἔτρεξεν εἰς τοῦ γείτονοξ κ' ἐπροσκάλεσεν ὄλους νά ἔλθουν νά τοῦξ βοηθήσουν.

Ο γείτων ἦλθε μέ τὸ τουφέκι του και μέ τοῦξ ὑπέρτης του. Αὐτῆ ἡ βοήθειά ἔξωκε κάπως θάρροξ εἰς τὸν κύρ Πέτρον.

Και ὄλοι ὤρμησαν, ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου μέσα εἰς τὸν ἀχυρῶνα.

Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ δυστυχῆξ Στακτερός, μὴ ὑποπτεύων τί κίνδυνον ἔτρεχεν, εἶχεν ἀποκοιμηθῆ ἡσυχα.

Ο κύρ Πέτροξ ἐπροχώρησεν, ἦνοιξε τήν θύραν και ἐφώναξε: «Πῦρ!»

Ο γείτων ἐπυροβόλησε· ὁ Στακτερός ἐτινάχθη ἐπάνω κατατρομαγμένος.

Τότε ἅμα εἶδαν ὅτι τὸ στοιχειό, τὸ ὁποῖον τοῦξ ἐπροξένησε τόσον φόβον, ἦτο ἐν γαίδουράκι, τὸ ἐκυνῆσαν μέ τὰ ξύλα, και μέ τὰ δίκρινα.

Ο Στακτερός κατατρομαγμένος και αὐτός ἐστάθη ἅμα εἶδεν ὅτι ἔπαυσαν νά τον κυνηγοῦν.

Ο Στακτερός τότε ἐπῆρε τήν ἀπόφασίν του.

Καθόλου δέν του ἤρσκειν αὐτῆ

ἡ ζωῆ, ὅπου εἶδε και ἔπαθε τόσο και τόσο.

Και πρὶν νά φέξῃ, ἀπὸ τὸν ἴδιον δρόμον, ἐπέστρεφεν εἰς τὸ περιόλι τοῦ Μπαρμπασταθήξ.

Ἐφθασε τὸ ἀπομειήμερον, κουτσαίνων, κατακουρασμένος, καταδρωμένος και καταδιψάμενος, ἀλλ' εὐτυχῆξ ὅτι εὐρέθη και πάλι τὸ λιβάδι του, τὸ ποτάμι του και τήν μητέρα του.

Ἡ Μπαρμπασταθαινα ἐκλαυσεν ἀπὸ τήν χαράν τῆξ ἅμα εἶδε τὸ ἀγαπητόν γαίδουράκι τῆξ τὸ ὁποῖον εἶχε διά χαμένον. Τὸ ἐφίλησε, τὸ ἔσειξεν εἰς τήν ἀγκάλην τῆξ. Ο Στακτερός ὠγκάνιξεν ἀπὸ εὐγνωμοσύνην γκάρ, γκάρ, γκάρ! και ἐκινούσε τ' αὐτιά του ἀπὸ συγκίνησιν. Και ὁμοίως δυστυχῆξ ἦτο εἰς ὄθλιαν καστασίαν. Πόσον ἐλυτῆτε τήν στήμην ἐκείνην ὅτι

ΤΟΝ ΒΕΦΙΞΕ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΚΑΛΗΝ ΤΗΣ Η ΜΠΑΡΜΠΑΣΤΑΘΑΙΝΑ

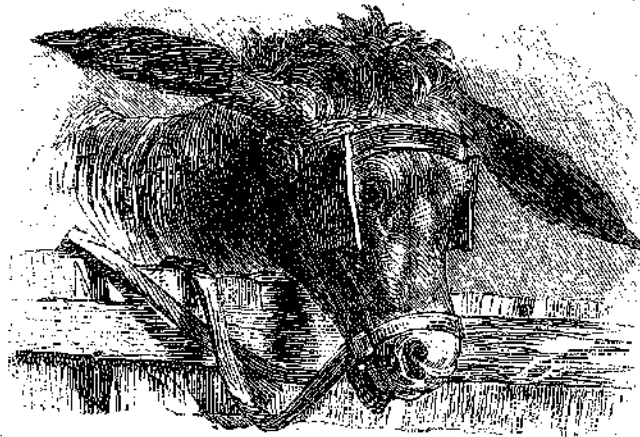
δὲν ἦτο διδάκτωρ τῆς ἰατρικῆς διὰ τὴν δόξιν εἰς τὸν ἑαυτὸν του δυναμικὰ χάρις, καὶ τὴν βάλῃ ἐπίδεσμον ἐπάνω εἰς τὸν πληγωμένον πόδα του! Τὸ καλὸν ὅμως ἦτο ὅτι ὁ Μπαρμπαστάθης εἰξέυρεν ὀλίγην πρακτικὴν γαιδουρικὴν ἰατρικὴν, καὶ τὸν ἔλαυσε, τὸν ἐπερικουήθη ἔδωσε τὴν πλεονεξίαν του. Μετὰ δὲ τρεῖς ἡμέρας ὁ Στακτερός ἔγινε πάλιν ζωηρός καὶ δυνατὸς ὅπως πρῶτα. Καὶ ἀπέκτησε τόσῃν ὀρεξίν ὥστε εἰμποροῦσε νὰ καταβροχθίσῃ τὸ χορτάρι ὀλοκλήρου ἐξοχῆς καὶ νὰ μεταβάλῃ μετὰ τὸ στόμα του ἓνα λιβάδι εἰς οἰκόπεδα. Ὅταν ὁ Μπαρμπαστάθης τοῦ

ἐφόρεσε καινούριον σακάρι, ὁ Στακτερός δὲν ἀντεστάθη. Ἐνθυμήθη τὰ βράσινα ὅσα ὑπέφερε καὶ ἐπρότεινε μὴ προθυμίαν τὴν ῥάχιν του.

Τώρα εἶνε τὸ πλέον εὐπειθεὶς γαϊδουρὶ τοῦ τόπου. Καὶ ἔγεινε τὸσον τέλειος εἰς τὸ εἶδος του ὥστε μερικά παιδιὰ, ἀπειθῆ καὶ πεισματάρικα εἰμποροῦν νὰ τὸν λάβουν ὡς παράδειγμα. Πόσον θὰ χαρῆ ὁ Στακτερός, κάτω ἀπὸ τὸ σακάρι του, ἂν μάθῃ ὅτι αὐτὸς ἔγεινεν αἰτία νὰ φρονιμῆσάντου!

(Μίμησις)

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

« Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΣΤΑΚΤΕΡΟΥ »

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὰ σχολεῖον, κατὰ τὴν ὥραν τοῦ διαλείμματος, ὁ μαθητὴς Ἀριστόδημος γράφει μίαν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν ἐξάδελφόν του. Ἀφῆνης παρατηρεῖ ὅτι ὁ συμμαθητὴς του Σωτήρης συνυμνῶν ἀπ' ὀπίσω του εἰδὼς πᾶν δει εἴργασε.

Τότε ὁ Ἀριστόδημος διὰ τὴν δόξιν εἰς τὸν κύριον Σωτήρη νὰ ἐνοήσῃ ὅτι αὐτὸ παύ κἀμνεῖ εἶνε ἀδιακρίσια καὶ μεγάλη κακοήθεια, προσθέτει εἰς τὴν ἐπιστολὴν: « Ἐχω, ἀγαπητέ μου ἐξάδελφε, καὶ ἄλλα πολλὰ νὰ σοῦ γράψω, ἀλλὰ κάποιος συμμαθητὴς μου Σωτήρης εἶνε ἀπ' ὀπίσω μου καὶ διαβάζει ὅσα σοῦ γράφω. »

Ὁ δὲ Σωτήρης ὁ ὁποῖος ἦτο, φαίνεται, ὄχι μόνον ἀδιάκριτος, ἀλλὰ καὶ ὀλίγον κοινοῦτακτος, λέγει:

— Μὴ συγχωρεῖτε, κύριε μου, ἐγὼ δὲν εἰδὼς εἶπατε ἀπὸ ὅσα τοῦ ἔγραψα.

Ἐπιστολὴ ὑπὸ τοῦ Κωδωνοκρούστου.

Ἡ μικρὰ Μαρίκα πρῶτην φοράν βλέπει τὸ ἀναβρυτήριον τοῦ κήπου τῆς πλατείας τοῦ συνοικηρίου.

— Μαμά, μαμά! φωνάζει: ἴδὲ μίαν βροχὴν ποὺ βγαίνει

ἀπὸ κάτω ὄχιαι ἢ ἄλλαι βροχαὶς ποὺ εἶδα ἐγὼ ἕως τώρα ἐπεφταν ἀπὸ ἄνω ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

Ἐπιστολὴ ὑπὸ τοῦ θεοῦ τῆς Μαρίας.

Ὁ μικρὸς Μιμῆς ἓνα βράδι ποὺ ἐκάθησαν ὄλοι νὰ φάγουν, ἐσκοπίσας τὴν μύτην του εἰς τὸ τραπέζιον ἀνδύλον. Ἡ μήτηρ του τὸν ἐπέληξε καὶ τὸν ἐσυμβούλευσε νὰ μὴ τὸ ἐπαναλάβῃ ἄλλοτε.

Καὶ ὁ Μιμῆς, ἀπαντᾷ: — Ἄλλῃ φορά μαμά! ὅταν θὰ τὴν σκοουπίζω θὰ προσέχω νὰ μὴ με δῶ κανεὶς.

Ἐπιστολὴ ὑπὸ Μαρίας Θεοκλίας τῆς Ἰσπανοῦδος.

Μεταξὺ πατρὸς καὶ υἱοῦ.

— Ἰάννη, τί κάθασαι; ἡ ὥρα εἶνε ὀκτὼ παρὰ πέντε! δὲν θὰ ὑπάγῃς σήμερον εἰς τὸ σχολεῖον;

— Ὁ ὑπάγω, πατέρα, ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ, βάλῃ τὸν ὄρα δεικτῆν εἰς τὰς 7, διότι δὲν ἐτελείωσα ἀκόμη τὴν ἐξήγησίν μου.

Ἐπιστολὴ ὑπὸ Γεωργίου τοῦ Μεγάλου.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ ἘΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ

Ποιοῦμεν γνωστὸν εἰς τοὺς ἡμετέρους συνδρομητὰς τοὺς μὴ ἀναγιώσαντας εἰσέτι τὴν συνδρομὴν των, ὅτι θέλομεν ἀποστείλει πρὸς αὐτοὺς τὰ δύο πρῶτα φυλλάδια τοῦ ἐδδδμου ἔτους (1885) τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, παρακαλοῦμεν δ' αὐτοὺς, εἰν ἐπιθυμῶσι νὰ λαμβάνωσιν αὐτὴν καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο, νὰ μᾶς ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν των ἐγκαίρως (φρ. 5 οἱ ἐν Ἑλλάδι καὶ φρ. 6 οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ) ὅπως μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου.

Ἐάν, παρὰ τὰς ἡμετέρας προσδοκίας, τινὲς ἐκ τῶν φιλάτων ἀναγνωστῶν μας, δὲν ἐπιθυμῶσι νὰ λαμβάνωσι τοῦ λοιποῦ τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ των, παρακαλοῦμεν αὐτοὺς ὅπως εὐαρεστηθῶσι νὰ μᾶς ἐπιστρέψωσι διὰ τοῦ ταχυδρομείου τὰ δύο σταλησόμενα αὐτοῖς φυλλάδια, σημειοῦντες ἐπὶ τῆς ταμίας τὸς λέξεις « ἐπιστρέφεται ὡς ἀπαράδεκτον ».

Ὅδηγια περὶ τῶν μέσων τῆς ἀποστολῆς τῆς συνδρομῆς ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, εὐρίσκονται ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι τοῦ ἐξωφύλλου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ « ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ »

Τὸ πρῶτον δελτίον τῶν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο συνεισφορῶν εἰς τὸ Ταμεῖον διὰ τῶν ἀπῶρων ἐπιμελῶν μαθητῶν καὶ μαθητριάδων δὲ δημοσιεύθη εἰς τὸ προσεχὲς φυλλάδιον. Ὅσοι μου ἔστειλαν καὶ ὅσοι ἀκόμη θὰ μου στείλουν μέχρι τῆς 10ης Φεβρουαρίου διὰ τὸν σκοπὸν τούτων χρήματα, θὰ ἴδωσιν ἐκεῖ τὸ ὄνομά των τυπωμένον.

Σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὰ χαριεῖσματά σου, ἀγαπητὴ Γενναία Σουλιώτισσα! μοῦ ἐνόμισαν εἶναι ἔχεις πολὺν καιρὸν νὰ μοῦ γράψῃς.

« Τί νὰ κάμω διὰ νὰ μὴ φλουρῶ τὴν ὄραν τοῦ μαθηματος; » μὲ ἔρωτᾷ ἡ Κελαϊδίστρα. Ἄκουσε εἰ νὰ κάμῃς, φιλάτῃ μου: Νὰ κρατῆς τὴν γλώσσάν σου πολὺ σφιγμένην μέσα ἀπὸ τὰ ὀδύτια σου κάθε φορά που σου ἔρχεται ὄρεξις νὰ φλουρήσῃς καὶ ἔτσι ἀποφύγῃς τὸν κίνδυνον.

Διὰ νὰ μὴ δημοσιεύσω τὸ ὄνομά σου μεταξὺ τῶν λυτῶν, φιλάτῃ Ἀγγελάτῃ Ζωγραφίδου, πρέπει νὰ μὴν ἔλαβῃ τὴν ἐπιστολὴν σου. Φιλῆσέ μου ὅσας ἐκεῖ ταῖς φίλαις μας καὶ εἰπέ ταις νὰ μοῦ γράφουν καὶ αὐταί.

Τώρα εἶσαι καλά, Σταθερὸν Νέφος, ἐντελὸς καλά; Αὐτὸ θέλω κα' ἐγὼ! Εἰς τὴν Γεῖτονα τῆς Μυκάλης λέγω σήμερον τοὺς ἀσπασμοὺς σου.

Ἀλήθεια, Ἀργάμπελη, δὲν σοῦ ἀπήνησα φαίνεται, ἡ ἐπιστολὴ σου θὰ ἔφθασε ταῖς ἡμέραις ποὺ ἤμουν ἀνηγοχημένη εἰς τὰς μεταρρυθμίσεις; τώρα γράφε μοῦ ἄλλην ἐπιστολὴν καὶ θὰ σοῦ ἀπαντήσω ἀμέσως.

Σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὰ ἄνθη σου, Τσάτσα Γελαστή! πέντε ἡμέραις τὰ εἶχα ἐπάνω εἰς τὸ γραφεῖόν μου καὶ τὰ ἔχαίρομην. Σὲ εὐχαριστῶ!

Ἡ μεγαλύτερα μου τέρψις εἶνε νὰ κοπιᾶω διὰ τοὺς μικροὺς μου φίλους, Λιοροστοιδάς! καὶ εἶμαι εὐτυχὴς ὅταν βλέπω εἰς αἰ κόποι, τοὺς ἔποιους καταβάλλω διὰ νὰ σὰς ἀρῶσθ τοῦ φύλλον μου, δὲν πηγαίνω χαρῆνοι.

Ἐλπίζω εἶναι ἐπρωτεύουσα τὸν μικρὸν λέξιγράφον σου, προσεχιστάτη Σπαρτιάτις Ἀργυλεωνίς, καὶ τοῦτο ὄχι διότι ὁ μέγας δὲν ἦτο καλὸς, ἀλλὰ διότι δὲν ἔχω χωρὸν νὰ δημοσιεύω μακροσκελεῖς Πνευματικὰς ἀσκήσεις. Στέλλε μοῦ λοιπὸν μικρὰς πάντοτε. Καὶ γράφε κάθε φορά ποῖά σου ἀρέσκον περισσότερο ἀπὸ ὅσα δημοσιεύω. Εἰς τὴν Σπαρτιάτιδα Γοργὴ εἶπα τοὺς ἀσπασμοὺς σου.

Ἡ Ἥρωδις τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ἡ Ἀριάδνη τῆς Κρήτης καὶ ἡ Ἄσπερος Νίκη θὰ λάβουν σήμερον τοὺς ἀσπασμοὺς σου, Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου.

Καὶ ἀπὸ τῆς Λευκῆς Περιστερᾶν ἔχει ἀσπασμοὺς ἡ Ἥρωδις τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως καθὼς καὶ τὸ Βῆ με Δημοσίε. Καὶ αἱ δύο διὰ τῆς ἀπουσίας των ἔγειναν ἐπιθυμηταί. Τί νὰ γίνωμαι! Τί νὰ γίνωμαι!

Τώρα εἶνε εὐχαριστημένος ὁ φίλος μου Μιμῆς Μέτης. Καλὴ Ποιητὴ Ἀλεποῦ, εἰ ἔγεινε τὸσον καιρὸν; Ἡ ἐπιστολὴ σου εἶνε βουτημένη σὰ κόκκινα, μήπως ἔκαμες ἔφοδον εἰς κανένα ὀρθύθινα καὶ ἔγεινεν αἱματοχυσία;

Γαὶτὶ δὲν μοῦ ἔγραψες πάλιν, Τσατσαμεινι! Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ταξιδεύῃς καὶ τώρα, χειμῶνα καιρὶ!

Καλὰ σοῦ λέγει ὁ πατέρας σου, φιλῆ Μοταρετῆς: ἐγὼ εἶμαι πολὺ συγκρατητικὴ εἰς τοὺς μικροὺς φίλους μου αἱ ὁποῖαι δὲν ἔμαθαν ἀκόμη καλά τὴν καλλιγραφίαν, διότι εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ τὴν μάθουν. Γράφε μοῦ λοιπὸν μὲ ἄσπασμο.

Πῶς θέτεις τὸ ὄνομά σου κάτω ἀπὸ ποίημα τὸ ἔποιον δὲν εἶνε ἰδικόν σου, Τζέρον τοῦ Φοῖβου; Ἰδικά σου ποίημα θὰν κάμῃς καὶ μοῦ τὰ στείλῃς καὶ θὰ τὰ διαβάσω μετὰ πολλὴν μου εὐχαριστήσιν δὲν θὰ τὰ δημοσιεύσω ὅμως. Εἶπα καὶ ἄλλοτε εἰς μόνον Παιδικὸν πνεῦμα καὶ Πνευματικὰς ἀσκήσεις στελλόμενας ἀπὸ τοὺς μικροὺς μου φίλους δημοσιεύω. Τίποτε ἄλλα.

Εἶπε τὰς φιλικὰς προσφορὰς μου εἰς τὴν Δεσποσύνην ἀδελφὴν σου, ἀγαπητὴ Φιλοπάτρις Ἑλληνίς! καὶ εἶτι ἔχει γράφει ἄς μοῦ το στείλῃ νὰ το ἴδω.

Ἡρῆτσα, ἀλλὰ θὰ δημοσιεύσω τὸ Παιδικὸν πνεῦμα ποὺ ἤκουσες ἀπὸ τὴν ἀνεψιὸν σου, Παλαροκοράει Ἀλιεῦ.

Ἐπιστολὰς εἰμπορεῖς νὰ μοῦ εἴχῃς γράφει, ἀγαπητέ μου Κυπριακὸ Ἀστὴρ, ἦσαν γεμάται εὐγένειαν καὶ πολὺ μὲ συνεκίνησαν. Πῶς δὲν μοῦ ἔγραψες πάλιν;

Καὶ ἀμφιβάλλῃς εἶτι μὲν ἀρέσει τὸ ψευδώνυμόν σου φιλέλληνα Βύρων; Φιλῆσέ μου τὰ χαριτωμένα ἀδελφάκια σου ποὺ ἀκροάζονται μετὰ προσοχῆς ὅταν τοὺς διαβάσῃς τὸ φύλλον μου.

Ἀκόμη ὠραιότερον ἀπὸ τὸ πρῶτον εἶνε τὸ νέον σου ψευδώνυμον Ρόδον τοῦ Ἀναγέλλου. Αὐτοῦ ἐπάνω εἶνε καὶ τὸ Ἐρωτῶν Ρόδον τὸ ὁποῖον μοῖ εἶνε ἐπίσης προσφιλὲς ὅσον καὶ σὺ.

Ἡ Μικρὰ Δοκίμοσα ἀσπάζεται τὸ Βῆ με Δημοσίε! καὶ τὴν Φλογερὰν Ἀκτίνα. — Ὁ Μέλας Ἀστὴς τῆς Ἀηδῶνα τῆς Ἐρήμου, τὸν Ἀναγέλλοντα Ἀστὴρα, τὸν Κωδωνοκρούστην καὶ τὸν Ἀλέξανδρον, τὸν ὁποῖον ἐπιθυμῶ νὰ μάθῃ τὸ ὀλίγῃς ὄνομα. — Ὁ Γουλιέλμος Τέλλος τῆν Ἑλληνικὴν Σμαίαν τῆν Γενναίαν Σουλιώτισσαν καὶ τὸν Γενναῖον Σουλιώτην. — Τὸ Χρυσὸν Πτηνὸν τοῦ Παραδείσου χαίρειτ' ὄλους τοὺς ἐν ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ συναδέλφους σου. — Ἡ Σπαρτιάτις Ἀργυλεωνίς καὶ ἡ Ἐλευθέρη Ἑλλὰς ἔχουν πρὸ πολλοῦ ἀσπασμοὺς ἀπὸ τῆν Αἰνῶν. — Ἐπίσης ὁ Ἀρχων Ἐωσφόρος ἀπὸ τὸν Φιλέλληνα Βύρωνα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

15. Ἑλληνοσύμφωνον. Ο'ι'ι' — ε' — α'ι'ω — ἡ' — ε'υ'ι'α' — ου — ο'ο' (ε'ε' — δ'ο' — ε'ε' — ε'αυ'ο'υ, — ε' — α'ι'φ' — ἡ' — υ'υ'ι'α' — ου — ε' — ε'ε' — α'ε'α' — ι'ο'.

Ἐστέλη ὑπὸ Πηνελόπης Σ. Ἀποστολίδου.

16. Συλλαβόγριφος. Τὸ πρῶτόν μου καιεῖ, τὸ δευτέρον μου ἀποτελεῖ ὑποκαίρειαι τοῦ χρόνου τὸ σύνολόν μου εἶνε ἁσθένεια.

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Σχοινοβάτου.

17. Συλλαβόγριφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε πρόθεσις, τὸ δευτέρον μου ὄρος, τὸ σύνολόν μου πάλιν ὄρος.

Ἐστέλη ὑπὸ Καλλιόπης Κ. Χατζιδάκη.

18. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε γράμμα οὐχί ἐκ τῶν συμφώνων
Τὸ δευτέρον χωρίζει καὶ διαίρει τὸν χρόνον
Τὸ σύνολον δηλοῖ πτηνὸν
Ἀρπακτικὸν καὶ ὄρετινόν.

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Ἀρμονίου.

19. Αεξίγριφος.

Ἄν μ' ἀφήσης ὅπως εἶμαι, ἀπ' τὸν πόλεμον θά λείψω.
Κε' ὡς προδότις τῆς πατρίδος, σὸν ἐχθρὸν θά ὑποκύψω.
Ἄν τὴν κεφαλὴν μου κόψης, καὶ τὸν τράχηλον ἐπίσης.
Βίς τὰς νήσους θά με εὖρης, ὅμα θέλῃς νὰ φροντίσης.

Ἐστέλη ὑπὸ Δ. Εὐσταθιάδου.

20. Αεξίγριφος.

Ὅταν ἐργάζεσαι πολὺ ἐγὼ σὲ πλησιάζω.
Ἀποκεφαλίζομαι ἀπὸ τὰ δένδρα στάζω.

Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Σπαρτιάτιδος Ἀγγελικαίδος.

21. Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων ὀκτώ λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἑλληνοῦ ποιητοῦ.

1. Ἱστορικὴ πόλις ἐν Πελοποννήσῳ. 2. Κράτος τῆς Εὐρώπης. 3. Ἰχθὺς μέγας. 4. Ἀρχαῖος ποιητής. 5. Νῆσος τοῦ Αἰγίου Πελάγους. 6. Ζῶον τετράπονον. 7. Θεὰ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. 8. Ἀρχαῖος φιλόσοφος.

Ἐστέλη ὑπὸ Πέτρ. Γ. Χαράλαμπίδου.

22. Μυθολογικὴ ἐρώτησις. Εἷς ἄνθρωπος προσπαθεῖ νὰ ἀναθίβῃ ἐνὰ μέγιστον λίθον εἰς τὴν κορυφὴν ἐνὸς βουνοῦ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατορθώνει· ὅταν πλησιάζῃ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν κορυφὴν, ὁ λίθος κρημνίζεται πάλιν κάτω καὶ ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἠναγκασμένος νὰ ἀρχίσῃ πάλιν ἀπὸ τὴν ἀρχήν.—Ποῖος εἶνε ὁ ἄνθρωπος οὗτος;

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Σαλπιγκτοῦ.

23. Λογοπαίγνιον. Τίς ἐκ τῶν συνδρομητῶν τῆς ΔΙΑΠΑΛΣΕΩΣ ἔχει 1000 ὀνόματα καὶ μάτια.

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Φιλέλληρος Βίρμανος.

24. Ἀπροσδόκητον. Πόσε τὸ νερόν μετράται μὲ τὸ πῆχυν;

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Κωνῆ τοῦ Θεσσαλοῦ.

25. Γόζφος. Ὡχρὸν ὄσα νεθροὶ σκύτινα λίθοι ἄν.

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Δημητρήλου Κοδ. Κοδ. Κοδ. Πενταράκη.

Διὰ τοὺς μαθητόντας τὴν γαλλικὴν.

26. Logogriphe.

Je passe sur dix pieds une bien triste vie ;
Coupe-m' en trois, lecteur, je t'en supplie,
Je n' aurai plus le mal que je porte en tous lieux,
Par ce moyen tu me rendras heureux.

27. Question arithmétique. Vous mettez un morceau de sucre dans un verre d'eau; combien vaut-il quand il est fondu?

ΛΥΣΕΙΣ

1. Καπνὸς ὁ ὑπερήφανος ἔς τὴν κεφαλὴν τοῦ ἔχει.—Καπάζων τὸν ἐγκέφαλον φρονεῖ ὄτ' ὑπερέχει.—2. Πρέπει νὰ πράττωμεν τὸ καλὸν εἰς ὄλους, καὶ ὄλους νὰ τοὺς εὐχαριστῶμεν, διότι πολλὰκις συμβαίνει νὰ λάβωμεν τὴν ἀνάγκην καὶ τὸν μικροτέρων μας.—3. Φιλύρα (Φ, λύρα).—4. Πσίνα πένα.—5. Αὐστρία, τρία.—6. Γρόμμα, Γάμα.—7. Ἰωάννης, (Ἰώ, ἄν, νή, ς).—8. Εἶνε τὰ ὀνόματα: Ἐλισάβετ, Ἀλεξάνδρα, Ἀστυδάμας, Σίσυφος, τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται ἀναγινωσκόμενον ἀντιστρόφως τῶν τεσσάρων δεξιοῶν λέξεων.—9. Τοῦ ἀριθμοῦ 48.

10.

11. ΠΑΑΤΩΝ (1 καλάμη. 2 Λάμια. 3. Ἀκρίς. 4. Τῆνος. 5. Ὄρεα. 6 Νῆσσα). — 12. Ἐξω (Ἐξ Ω). — 13. Homme, Femme. — 14. Morphée, Orphée.

ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ ΤΟΥ ΕΠΩΝΥΜΟΥ

Π. Σ. Ἀναστασιάδης, 6. Ἄπορος Παῖς, 8. Ἀράπακος, 13. Εὐθέλια Ἀσημακοπούλου, 7. Ὀδυσσεὺς Βούλγαρης, 8. Εὐδοκία Γεωργανῆ, 7. Γεώργιος ὁ Μιγάς, 11. Β. Ν. Γιαννούλης, 4. Ἑλληνικὴ Σηματα, 10. Ἐρυθρὸν Ρόδον, 5. Ἀλιημένη Εὐσταθιάδου, 9. Ἐρυθρὸς Ψιττάκος, 12. Ἑλλη Θεολόγη, 5. Σοφία Χρ. Κακουργιώτου, 1. Καρδινάλιος Ρισχελιέ, 8. Ἀμαλία Ι. Κροντηρᾶ, 3. Κωδονοκραύστης, 12. Μαρία Θερεσία ἡ Ἰσπανίς, 8. Μέλας Ἀετός, 8. Μικραῦλα Τραλαλά, 11. Ρόζα Μιράν, 1. Ἀντώνιος Ν. Μπούχλας, 5. Ὀθέλλος, 5. Παιπερόσπυρον, 13. Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου, 11. Σαλπιγκτής, 11. Κυριακούλα Δ. Σαχίνη, 1. Σπυρίδων Β. Σκλάβος, 10. Σπαρτιάτις Ἀγγελικῆς 10. Σταθερὸν Νέφος, 10. Συμβαθητικός, 12. Σχοινοβάτης, 3. Τσάτσος Γελασστή, 12. Φιλέρημος Τριγών, 2. Ἰωάννης Γ. Χαράλαμπίδης, 4.

[Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν, ἂν αἱ λύσεις ἐλήθησαν μετὰ τὴν 25 Ἰανουαρίου, θά δημοσιευθῶσι εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.]